

แผนพัฒนาท้องถิ่น ๔ ปี (พ.ศ.๒๕๖๑-๒๕๖๔)

งานวิเคราะห์นโยบายและแผน
องค์การบริหารส่วนตำบลบุละบูโย อำเภอหนองจิก จังหวัดปัตตานี

คำนำ

งานวิเคราะห์นโยบายและแผน สำนักปลัด องค์การบริหารส่วนตำบลบุละบูโย ได้ดำเนินการปรับเปลี่ยนแผนพัฒนาท้องถิ่น ซึ่งประกอบไปด้วยแผนยุทธศาสตร์การพัฒนา และแผนพัฒนาสามปี เป็นแผนพัฒนาท้องถิ่น ๔ ปี ตามระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยการจัดทำแผนพัฒนาท้องถิ่นขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ.๒๕๔๘ แก้ไขเพิ่มเติมฉบับที่ ๒ พ.ศ.๒๕๕๙ ตามความสำคัญของแผนพัฒนาท้องถิ่น ๔ ปี เพื่อใช้เป็นกรอบในการจัดทำงบประมาณรายจ่ายประจำปี งบประมาณรายจ่ายเพิ่มเติม การจ่ายขาดเงินสะสม ทั้งนี้ได้ดำเนินการให้สอดคล้องตามนโยบายยุทธศาสตร์ชาติและแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ ๑๒ ซึ่งได้แสดงความเชื่อมโยงไว้ในรายละเอียด

ท้ายนี้ ขอขอบคุณคณะกรรมการพัฒนาท้องถิ่น คณะกรรมการสนับสนุนการจัดทำแผนพัฒนาท้องถิ่น หัวหน้าส่วนราชการ หน่วยงานราชการ เจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้อง ที่ได้ให้ความร่วมมือด้วยดี จนทำให้แผนพัฒนา ๔ ปี (พ.ศ. ๒๕๖๑-๒๕๖๔) ขององค์การบริหารส่วนตำบลบุละบูโย ฉบับนี้ได้เสร็จสมบูรณ์ เพื่อองค์การบริหารส่วนตำบลบุละบูโยได้ใช้เป็นเครื่องมือในการกำหนดทิศทางการพัฒนาตำบลต่อไป

งานวิเคราะห์นโยบายและแผน

สำนักปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลบุละบูโย
อำเภอหนองจิก จังหวัดปัตตานี
โทร. ๐๗๓-๓๓๓-๐๘๒-๑

สารบัญ

หน้า

ส่วนที่ ๑สภาพทั่วไปและข้อมูลพื้นฐาน

๑-๔๒

๑. ด้านกายภาพ
๒. ด้านการเมือง/การปกครอง
๓. ประชากร
๔. สภาพทางสังคม
๕. ระบบบริการพื้นฐาน
๖. ระบบเศรษฐกิจ
๗. เศรษฐกิจพอเพียงท้องถิ่น (ด้านการเกษตรและแหล่งน้ำ
๘. ศาสนา ประเพณี วัฒนธรรม
๙. ทรัพยากรธรรมชาติ
๑๐. อื่นๆ

ส่วนที่ ๒สรุปผลการพัฒนาท้องถิ่นตามแผนพัฒนาท้องถิ่น (พ.ศ.๒๕๕๗-๒๕๖๐)

๔๓-๕๔

๑. สรุปผลการดำเนินงานตามงบประมาณที่ได้รับ และการเบิกจ่ายงบประมาณในปีงบประมาณ พ.ศ.๒๕๕๗-๒๕๖๐
๒. ผลที่ได้รับจากการดำเนินงานในปีงบประมาณ พ.ศ.๒๕๕๗-๒๕๖๐
๓. สรุปปัญหาอุปสรรคการดำเนินงานที่ผ่านมาและแนวทางการแก้ไขปีงบประมาณ พ.ศ.๒๕๕๗-๒๕๖๐

ส่วนที่ ๓ยุทธศาสตร์องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

๕๕-๑๑๖

๑. ความสัมพันธ์ระหว่างแผนพัฒนาระดับมหภาค
๒. ยุทธศาสตร์ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น
๓. การวิเคราะห์เพื่อพัฒนาท้องถิ่น

แบบ ยท.๐๑

๑๑๗

แบบ ยท.๐๒

๑๑๙

แบบ ยท.๐๓

๑๒๐

ส่วนที่ ๔ การนำแผนพัฒนาท้องถิ่นสู่การปฏิบัติ	๑๒๕
๑. ยุทธศาสตร์การพัฒนาและแผนงาน	
แบบ ผ.๐๗	๑๒๗
แบบ ผ.๐๑	๑๒๙
แบบ ผ.๐๒	๑๙๒
แบบ ผ.๐๓	๑๙๖
ผ.๐๓/๑	๒๐๑
แบบ ผ.๐๕	๒๐๓
แบบ ผ.๐๘	๒๐๘
ส่วนที่ ๕ การติดตามประเมินผล	๒๑๒
๑. การติดตามและประเมินผลยุทธศาสตร์	
๒. การติดตามประเมินผลโครงการ	
๓. สรุปผลการพัฒนาท้องถิ่นในภาพรวม	
๔. ข้อเสนอแนะในการจัดทำแผนพัฒนาท้องถิ่นในอนาคต	

ภาคผนวก

- ก ประกาศใช้แผนพัฒนาท้องถิ่น ๔ ปี (พ.ศ. ๒๕๖๑-๒๕๖๔)
ข รายงานการประชุมสภา สมัยที่ ๔/๒๕๕๙ ครั้งที่ ๑

ส่วนที่ ๑

สภาพทั่วไปและข้อมูลพื้นฐาน

ส่วนที่ ๑ สภาพทั่วไปและข้อมูลพื้นฐาน

๑. ด้านกายภาพ

๑.๑ ที่ตั้งของหมู่บ้านหรือชุมชนหรือตำบล องค์การบริหารส่วนตำบลบุละบูโย ตั้งอยู่ที่ หมู่ที่ ๔ ตำบลบุละบูโย อำเภอหนองจิก จังหวัดปัตตานี ระยะทางไปว่าการอำเภอหนองจิก ประมาณ ๑๔ กิโลเมตร ห่างจากตัวจังหวัดปัตตานี ๑๕ กิโลเมตร เนื้อที่คิดเป็นตารางกิโลเมตรได้ ๑๒.๒๘ ตารางกิโลเมตร คิดเป็นไร่ได้ ๑๗,๒๒๖ ไร่

๑.๒ ลักษณะภูมิประเทศองค์การบริหารส่วนตำบลบุละบูโย มีภูมิประเทศเป็นที่ราบลุ่ม แม่น้ำและทางน้ำชลประทานไหลผ่าน เหมาะแก่การทำนา กล่าวคือ มีระบบน้ำจากชลประทานส่งผ่านตลอดทั้งปี

อาณาเขต

ทิศเหนือ	ติดต่อกับ ตำบลตุง, ตำบลเกาะเปาะ
ทิศใต้	ติดต่อกับ ตำบลคอลอตันหยง
ทิศตะวันออก	ติดต่อกับ ตำบลลิปะสะโง
ทิศตะวันตก	ติดต่อกับ ตำบลบ่อทอง,ตำบลนาเกตุ

ภูมิประเทศ

ภูมิประเทศส่วนใหญ่เป็นที่ราบต่ำเหมาะแก่การกสิกรรม พื้นที่ส่วนมากเป็นดินปนทราย ภูเขา มีน้อย และไม่ค่อยสำคัญ มีแม่น้ำปัตตานี แม่น้ำสายบุรี แม่น้ำยะหริ่ง และแม่น้ำหนองจิกไหลผ่าน พลเมืองส่วนมากเป็นไทยอิสลาม อาชีพหลักทำนา ทำสวนยางพารา สวนมะพร้าว สวนผลไม้ ทำเหมืองแร่ ทำนาเกลือ เลี้ยงสัตว์ และทำการประมง

๑.๓ ลักษณะภูมิอากาศ

จังหวัดปัตตานีเป็นจังหวัดหนึ่งที่อยู่ทางภาคใต้ฝั่งตะวันออกของประเทศไทย ที่ละติจูด ๐๖ ๔๗ เหนือ ลองจิจูด ๑๐๑๑๐' ตะวันออก ที่พื้นที่ทั้งสิ้น ๒,๐๑๓ ตารางกิโลเมตร อยู่ห่างจากกรุงเทพมหานครโดยทางรถไฟ ๑,๐๐๙ กิโลเมตร โดยทางรถยนต์ประมาณ ๑,๓๗๗ กิโลเมตร มีอาณาเขตติดต่อบริเวณใกล้เคียงดังนี้

- ทิศเหนือติดต่อกับจังหวัดสงขลา ในท้องที่อำเภอเทพา
- ทิศใต้ติดต่อกับจังหวัดนราธิวาส ในท้องที่อำเภอบาเจาะ
- ทิศตะวันออกติดต่อกับอ่าวไทย
- ทิศตะวันตกติดต่อกับจังหวัดยะลา ในท้องที่อำเภอยะลา

ฤดูกาล

ฤดูกาลของจังหวัดปัตตานีแบ่งตามลักษณะของลมฟ้าอากาศของประเทศไทยออกได้เป็น ๓ ฤดูคือ ฤดูร้อน เริ่มตั้งแต่เดือนกุมภาพันธ์ถึงกลางเดือนพฤษภาคม ระยะเวลานี้เป็นช่วงว่างของฤดูมรสุม หลังจากสิ้นฤดูมรสุมตะวันออกเฉียงเหนือหรือฤดูหนาว อากาศจะเริ่มร้อนและอากาศนึ่งร้อนจัดที่สุดในเดือนเมษายน และพฤษภาคม แต่ไม่ร้อนมากนักเนื่องจากภูมิประเทศเป็นคาบสมุทรอยู่ใกล้ทะเล กระแสลมและไอน้ำจากทะเลทำให้อากาศคลายความร้อนไปมาก

ฤดูฝน เริ่มตั้งแต่กลางเดือนพฤษภาคมถึงกลางเดือนตุลาคม เป็นช่วงที่ลมมรสุมตะวันตกเฉียงใต้ซึ่งเป็นลมร้อนและชื้นจากมหาสมุทรอินเดียพัดปกคลุมประเทศไทย ทำให้มีฝนตกทั่วไปและในช่วงฤดูฝนยังมีร่องความกดอากาศต่ำปกคลุมภาคใต้เป็นระยะ ๆ อีกด้วย จึงทำให้มีฝนตกมากและเนื่องจากเป็นจังหวัดที่อยู่ทางด้านตะวันออกของภาคใต้ จึงได้รับอิทธิพลจากมรสุมตะวันออกเฉียงเหนือที่พัดผ่านอ่าวไทย ทำให้จังหวัดนี้มีฝนตกมากในช่วงฤดูหนาว คือระหว่างเดือนพฤศจิกายนและธันวาคมอีกช่วงหนึ่งด้วย จึงนับว่าจังหวัดนี้มีฤดูฝนที่ยาวนาน

ฤดูหนาว เริ่มตั้งแต่กลางเดือนตุลาคมถึงกลางเดือนกุมภาพันธ์ ซึ่งเป็นฤดูมรสุมตะวันออกเฉียงเหนือ ในระยะนี้จะมีลมมรสุมตะวันออกเฉียงเหนือซึ่งเย็นและแห้งแล้งจากประเทศจีนพัดปกคลุมประเทศไทย ทำให้อุณหภูมิลดลงทั่วไปและมีอากาศหนาวเย็นแต่เนื่องจากจังหวัดปัตตานีอยู่ด้านชายฝั่งตะวันออกของภาคใต้ อุณหภูมิจึงลดลงเล็กน้อยเป็นครั้งคราว อากาศจึงไม่สู้จะหนาวเย็นมากนักและตามชายฝั่งจะมีฝนตกทั่วไป

ลักษณะอากาศทั่วไป

จังหวัดปัตตานีอยู่ภายใต้อิทธิพลของลมมรสุมที่พัดประจำเป็นฤดูกาล ๒ ชนิดคือ ฤดูมรสุมตะวันออกเฉียงเหนือหรือฤดูหนาว จะมีลมจากทิศตะวันออกเฉียงเหนือซึ่งเป็นลมเย็นและแห้งจากประเทศจีนพัดปกคลุมประเทศไทย ทำให้ประเทศไทยตอนบนตั้งแต่ภาคกลางขึ้นไปมีอากาศหนาวเย็นและแห้งแล้งทั่วไป แต่ภาคใต้ตั้งแต่จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ลงไปกลับมีฝนตกชุกเพราะลมมรสุมนี้พัดผ่านอ่าวไทยจึงพัดพาเอาไอน้ำไปตกเป็นฝนทั่วไปตั้งแต่จังหวัดชุมพรลงไป อากาศจึงไม่หนาวเย็นดังเช่นภาคอื่น ๆ ที่อยู่ทางตอนบนของประเทศและจังหวัดปัตตานีซึ่งอยู่ทางด้านฝั่งตะวันออกได้รับอิทธิพลของลมนี้เต็มที่จึงมีฝนตกอยู่ในเกณฑ์ปานกลางและมีอากาศเย็นเป็นครั้งคราว ลมมรสุมอีกชนิดหนึ่งคือลมมรสุมตะวันตกเฉียงใต้ซึ่งพัดผ่านมหาสมุทรอินเดีย จึงพาเอาไอน้ำและความชุ่มชื้นมาสู่ประเทศไทย แต่เนื่องจากเทือกเขาตะนาวศรีด้านตะวันตกซึ่งปิดกั้นกระแสลมเอาไว้ จึงทำให้บริเวณภาคใต้ฝั่งตะวันออกและจังหวัดปัตตานีมีฝนน้อยกว่าภาคใต้ฝั่งตะวันออกและจังหวัดปัตตานีมีฝนตกน้อยกว่าภาคใต้ฝั่งตะวันตกซึ่งเป็นด้านรับลม

อุณหภูมิ

เนื่องจากจังหวัดปัตตานีตั้งอยู่ในคาบสมุทรที่เป็นแหลมยื่นออกไปในทะเล จึงได้รับอิทธิพลจากลมมรสุมอย่างเต็มที่คือลมมรสุมตะวันตกเฉียงใต้จากมหาสมุทรอินเดีย และลมมรสุมตะวันออกเฉียงเหนือซึ่งพัดผ่านอ่าวไทย ทำให้ได้รับไอน้ำและความชุ่มชื้นมาก อุณหภูมิเฉลี่ยจึงไม่สูงมาก และอากาศไม่ร้อนจัดในฤดูร้อน จะอบอุ่นในช่วงฤดูฝน ส่วนในฤดูหนาวจะมีอากาศเย็นได้ในบางครั้ง อุณหภูมิเฉลี่ยตลอดปีประมาณ ๒๗.๐ ซ. อุณหภูมิ

ต่ำสุดเฉลี่ย ๒๒.๖ ซ. อุณหภูมิสูงสุดเฉลี่ย ๓๒.๐ ซ. เคยตรวจอุณหภูมิสูงที่สุดได้ ๓๗.๕ ซ. เมื่อวันที่ ๖ พฤษภาคม ๒๕๑๕ และเคยตรวจอุณหภูมิต่ำที่สุดได้ ๑๗.๕ ซ. เมื่อวันที่ ๔ มีนาคม ๒๕๑๖

ความชื้นสัมพัทธ์

ความชื้นสัมพัทธ์สัมพันธ์กับมวลอากาศและอิทธิพลของลมมรสุมเป็นสำคัญ ตลอดทั้งปีของจังหวัดปัตตานีจะมีความชื้นสัมพัทธ์อยู่ในเกณฑ์สูง เนื่องจากได้รับอิทธิพลจากมรสุมทั้งสองฤดูคือมรสุมตะวันออกเฉียงเหนือและมรสุมตะวันตกเฉียงใต้ มรสุมทั้งสองนี้ก่อนจะพัดเข้าสู่บริเวณจังหวัดได้พัดผ่านทะเลและมหาสมุทรจึงได้พาเอาไอน้ำและความชุ่มชื้นมาด้วย ทำให้บริเวณจังหวัดมีความชื้นสัมพัทธ์สูงเป็นเวลานาน ความชื้นสัมพัทธ์เฉลี่ยตลอดปีประมาณ ๘๐ % ความชื้นสัมพัทธ์สูงสุดเฉลี่ย ๙๕ % ความชื้นสัมพัทธ์ต่ำสุดเฉลี่ย ๖๒ % เคยตรวจความชื้นสัมพัทธ์ต่ำที่สุดได้ ๒๘ % ในเดือนมีนาคม

ฝน

ปัตตานีเป็นจังหวัดที่อยู่ทางภาคใต้ฝั่งตะวันออกจัดว่าเป็นจังหวัดที่มีฝนตกตลอดทั้งปี ในฤดูมรสุมตะวันออกเฉียงเหนือ จะมีฝนตกชุกกว่าในฤดูมรสุมตะวันตกเฉียงใต้ เพราะอยู่ทางด้านตะวันออก ไม่มีภูเขาสูงใดกั้นจึงได้รับอิทธิพลจากมรสุมนี้เต็มที่ ทำให้มีฝนตกชุกโดยเฉพาะเดือนตุลาคมและพฤศจิกายน ส่วนในฤดูมรสุมตะวันตกเฉียงใต้มีฝนตกน้อยกว่าฤดูมรสุมตะวันออกเฉียงเหนือ เพราะภูมิประเทศมีแนวเทือกเขาตะนาวศรีปิดกั้นทำให้ได้รับกระแสลมจากมรสุมนี้ไม่เต็มที่ ปริมาณฝนเฉลี่ยของจังหวัดปัตตานีอยู่ในเกณฑ์ดีถ้าเทียบทั้งประเทศ แต่ถ้าเทียบภายในภาคเดียวกันมีฝนอยู่ในเกณฑ์ปานกลาง ฝนเฉลี่ยตลอดปีประมาณ ๑,๘๑๖.๓ มิลลิเมตร และมีฝนตกเฉลี่ย ๑๔๗ วัน เดือนที่มีฝนตกมากที่สุดคือเดือนพฤศจิกายน มีฝนเฉลี่ย ๔๓๒.๑ มิลลิเมตร ฝนตกประมาณ ๒๑ วัน ฝนสูงสุดใน ๒๔ ชั่วโมง เคยตรวจได้ ๒๖๙.๓ มิลลิเมตร เมื่อวันที่ ๔ ธันวาคม ๒๕๐๙

จำนวนเมฆ

ตลอดทั้งปีจะมีจำนวนเมฆเฉลี่ยประมาณ ๖ ส่วนของจำนวนเมฆ ๘ ส่วนในท้องฟ้า โดยในฤดูร้อนจะมีเมฆเฉลี่ยประมาณ ๔ ส่วน โดยฤดูฝนจะมีเมฆเฉลี่ยประมาณ ๗ ส่วน ส่วนในฤดูหนาวจะมีเมฆประมาณ ๕ ส่วน

หมอก ฟ้าหลัว และทัศนวิสัย

โดยเฉลี่ยแล้วจังหวัดปัตตานีมีโอกาสมอกได้น้อยมากประมาณเดือนละ ๑ - ๔ วัน ส่วนมากจะเกิดระหว่างเดือนกุมภาพันธ์ถึงเมษายน วันที่เกิดหมอกทัศนวิสัยจะเลวเห็นได้ไกลไม่เกิน ๑ กิโลเมตร ส่วนฟ้าหลัวเกิดมากระหว่างเดือนมกราคมถึงเมษายนประมาณ ๕ - ๑๒ วัน วันที่มีฟ้าหลัวทัศนวิสัยจะเห็นได้ไกลประมาณ ๖ กิโลเมตร ทัศนวิสัยเฉลี่ยเวลา ๐๗.๐๐ น. จะเห็นได้ไกลประมาณ ๗ กิโลเมตร และทัศนวิสัยเฉลี่ยตลอดวันประมาณ ๙ กิโลเมตร

ลม

ระบบหมุนเวียนของลมในจังหวัดปัตตานี ในฤดูมรสุมตะวันออกเฉียงเหนือหรือฤดูหนาว ลมส่วนใหญ่จะพัดจากทิศตะวันออกโดยตลอด จนเข้าสู่ฤดูร้อนตั้งแต่เดือนพฤศจิกายนจนถึงเมษายน กำลังลมเฉลี่ยประมาณ ๖ - ๑๑ กม./ชม. หลังจากสิ้นฤดูร้อนเข้าสู่ฤดูฝนตั้งแต่กลางเดือนพฤษภาคมถึงตุลาคมจะเป็นลมทิศตะวันตก กำลังลมเฉลี่ยประมาณ ๖ - ๙ กม./ชม. กำลังลมสูงที่สุดในแต่ละฤดูมีดังนี้ ฤดูหนาวเคยตรวจลมสูง

ที่สุดได้ ๕๖ กม./ชม. เป็นลมทิศตะวันตกในเดือนพฤศจิกายน และทิศตะวันออกในเดือนธันวาคมและมกราคม
ฤดูร้อนเคยตรวจลมสูงที่สุดได้ ๖๕กม./ชม. เป็นลมทิศตะวันออกก่อนไปทางใต้เล็กน้อยในเดือนมีนาคม ส่วนใน
ฤดูฝนเคยตรวจลมสูงที่สุดได้ ๗๔ กม./ชม. เป็นลมทิศตะวันตกในเดือนมิถุนายน

พายุหมุนเขตร้อน

พายุหมุนเขตร้อนที่ผ่านบริเวณภาคใต้และทำความกระหกระเทือนให้กับจังหวัดปัตตานี ส่วนมาก
เป็นพายุดีเปรสชันที่มีกำลังอ่อน ซึ่งก่อตัวขึ้นในทะเลจีนใต้หรือมหาสมุทรแปซิฟิก เคลื่อนตัวเข้ามาในอ่าวไทย
ระหว่างเดือนตุลาคมถึงธันวาคมเป็นส่วนมาก พายุนี้จะทำให้มีฝนตกหนัก พายุลมแรงและเกิดสภาวะน้ำท่วม
ฉับพลันขึ้นได้ กำลังแรงของลมและคลื่นในทะเลจะทำอันตรายแก่เรือต่าง ๆ และอาคารบ้านเรือนที่อยู่ตาม
ชายฝั่งทะเลได้ พายุที่มีความรุนแรงและทำความเสียหายให้แก่ภาคใต้เป็นบริเวณกว้าง ได้แก่พายุโซนร้อน“ฮา
เรียต” ซึ่งก่อตัวในทะเลจีนใต้ใกล้ปลายแหลมญวน เมื่อวันที่ ๒๔ ตุลาคม ๒๕๐๕ แล้วเคลื่อนตัวเข้าสู่อ่าวไทย
พร้อมทวีความรุนแรงขึ้นเป็นพายุโซนร้อน และได้เคลื่อนตัวผ่านจังหวัดนครศรีธรรมราช สุราษฎร์ธานี และ
จังหวัดพังงา ระหว่างวันที่ ๒๕ - ๒๖ ตุลาคม ๒๕๐๕ ลงสู่ทะเลอันดามัน พายุมีนี้ความรุนแรงมากได้ทำความ
เสียหายเกือบทุกจังหวัดในภาคใต้โดยมีผู้เสียชีวิตถึง ๙๓๕ คน และบาดเจ็บ ๔๔๕ คน ทรัพย์สินของราชการ
และเอกชนเสียหายคิดเป็นมูลค่าถึง ๑,๓๒๐ ล้านบาท นับเป็นความเสียหายจากภัยธรรมชาติที่ร้ายแรงที่สุดของ
ประเทศไทย

๑.๔ ลักษณะของดิน

ทรัพยากรดิน

กลุ่มดินแต่ละกลุ่มในพื้นที่ลุ่มน้ำปัตตานี เน้นคุณสมบัติดินที่เกี่ยวข้องกับการปลูกพืช

ลักษณะดิน	จำนวนพื้นที่ (ตารางกิโลเมตร)
ดินที่เหมาะสมสำหรับปลูกข้าว และพืชชนิดอื่น ๆ	๑๒๘.๒๗
	๑,๔๒๖.๓๗
ดินที่เหมาะสมสำหรับการปลูก พืชไร่ พืชผักและผลไม้ยืนต้น (ไม่เหมาะสำหรับปลูกข้าว)	๕๖๘.๓๒
ดินที่ไม่เหมาะสำหรับปลูกพืช โดยทั่วไป (ต้องได้รับการ ปรับปรุงก่อนจึงจะปลูกพืช บางชนิดได้)	๑,๗๓๕.๐๓
ดินที่ไม่เหมาะสมสำหรับปลูกพืช ชนิดใด ๆ เลย	-
พื้นที่ชุ่มน้ำ (Wet Land) เหมืองแร่ และอื่น ๆ	
รวม	๓,๘๕๘.๐๐

แผนพัฒนาท้องถิ่น ๔ ปี(๒๕๖๑-๒๕๖๔)

องค์การบริหารส่วนตำบลบุโละบุโย อำเภอนงอก จ. จังหวัดปัตตานี

ประเภทการใช้ประโยชน์ที่ดิน (ตร.กม.)					รวม
เกษตร	ป่าไม้	แหล่งน้ำ	ที่อยู่อาศัย	อื่น ๆ	
๒,๑๓๑.๒๒	๑,๕๗๗.๓๐	๔๔.๒๑	๗๒.๗๐	๓๒.๔๘	๓,๘๕๕.๐๐
๕๕.๒๔%	๔๐.๘๘%	๑.๑๕%	๑.๘๙%	๐.๘๔%	
จำนวนพื้นที่เพาะปลูกพืชแต่ละชนิด(ตร.กม.)					รวม
ข้าว	พืชไร่	พืชผัก	ไม้ผล-ไม้ยืนต้น	อื่น ๆ	
๑๘๐.๒๔	-	๐.๑๕	๑,๙๕๐.๘๒	-	๒,๑๓๑.๒๒
๘.๔๖%	-	-	๙๑.๕๔%	-	
พื้นที่เหมาะสมสำหรับการเพาะปลูก					
๑๗๒.๔๑	-	๐.๑๕	๕๖๒.๓๐	-	๗๓๔.๘๖
พื้นที่ศักยภาพสำหรับการพัฒนาระบบชลประทาน					
๑๔๕.๔๗	-	-	๕๕.๘๗	-	๒๐๑.๓๔

๑.๕ ลักษณะของแหล่งน้ำ

ทรัพยากรแหล่งน้ำที่สำคัญ มีแม่น้ำสายหลักจำนวน ๒ สาย คือ

- แม่น้ำปัตตานี ตัดผ่านจังหวัดปัตตานี มีความยาว ๑๒๐ กิโลเมตร มีต้นน้ำจากเทือกเขาสันกาลาคีรี อำเภอบางขันจังหวัดยะลาไหลผ่านเขื่อนบางลางและเขื่อนทดน้ำปัตตานีออกสู่ทะเลอ่าวไทยที่อำเภอเมืองปัตตานี
- แม่น้ำสายบุรี มีความยาว ๑๘๖ กิโลเมตร โดยมีต้นน้ำจากเทือกเขาสันกาลาคีรี อำเภอสุนทราราม จังหวัดนราธิวาส ไหลผ่านจังหวัดยะลาออกสู่อ่าวไทยที่อำเภอสายบุรี จังหวัดปัตตานี

๑.๖ ลักษณะของไม้และป่าไม้

จังหวัดปัตตานี มีเนื้อที่ป่าตามพระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติพ.ศ. ๒๕๐๗ ทั้งสิ้น ๙๙,๖๔๘ ไร่ ป่าไม้ถาวรตามมติคณะรัฐมนตรี ๒๕,๘๙๕.๓๗๕ ไร่ กรมป่าไม้ได้ส่งมอบพื้นที่ให้สำนักงานปฏิรูปที่ดินเพื่อเกษตรกรรมดำเนินการปฏิรูปที่ดิน ส.ป.ก. ให้แก่เกษตรกร ทั้งสิ้น ๔๔๑๖๘.๗๕ ไร่

มีอุทยานแห่งชาติ ๑ แห่งคือ อุทยานแห่งชาติบูโด-สุไหงปาตี ครอบคลุมพื้นที่ ๓ จังหวัด คือปัตตานี ยะลาและนราธิวาสเนื้อที่ ๘,๖๐๗ ไร่ และอยู่ระหว่างประกาศเป็นอุทยานแห่งชาติ จำนวน ๑ แห่ง คือ อุทยานแห่งชาติน้ำตกทรายขาวครอบคลุม ๓ จังหวัด คือ ปัตตานียะลาและสงขลา เนื้อที่ประมาณ ๑๖,๑๓๗ ไร่ สภาพป่าส่วนใหญ่ของจังหวัดปัตตานีเป็นป่าดิบชื้นป่าชายหาด และป่าพรุ

จากข้อมูลเมื่อ พ.ศ.๒๕๔๗จากการแปลภาพถ่ายดาวเทียม Landsat- ๕ ปี พ.ศ.๒๕๔๖- ๒๕๔๗ จังหวัดปัตตานี มีเนื้อที่ป่าไม้รวม ๕๐,๑๒๕ไร่ ป่าบก๒๖,๙๓๗ไร่ ป่าชายหาด ๒๓,๑๘๘ไร่ (เนื้อที่ ป่าไม้ หมายถึง เนื้อที่ป่าทุกชนิดไม่ว่าจะอยู่ในเขตป่าสงวนแห่งชาติอุทยานแห่งชาติหรือเนื้อที่ป่าอื่นๆ)

๒. ด้านการเมืองการปกครอง

๒.๑ เขตการปกครอง

เขตการปกครองแบ่งออกเป็น ๙ หมู่บ้าน

หมู่ที่	ชื่อหมู่บ้าน	กำนัน/ผู้ใหญ่บ้าน	หมายเหตุ
๑	บ้านกาหยี่	นายเชาวฤทธิ์ เจอะอาลี	ผู้ใหญ่บ้าน
๒	บ้านบ้านท่ากูโบ	นายสะอาดรี มะมิง	ผู้ใหญ่บ้าน
๓	บ้านน้ำดำ	นายธีรพงศ์ ช่วยประสม	ผู้ใหญ่บ้าน
๔	บ้านโคกคอกแห้ง	นายเจอะอาลี วาจิ	ผู้ใหญ่บ้าน
๕	บ้านป่าแตกลาง	นายอับลูเลาะ ยีเจอะอาแว	ผู้ใหญ่บ้าน
๖	บ้านฮูแตบองอ	นายแวอารง แวเย็ง	ผู้ใหญ่บ้าน
๗	บ้านค่าย	นายหามะ เจะมอ	ผู้ใหญ่บ้าน
๘	บ้านกูแบซื่อโยะ	นายรอชาลี กาปิง	ผู้ใหญ่บ้าน
๙	บ้านคลองควน	นายหะหมัด บาเฮง	กำนัน

๒.๒ การเลือกตั้ง

การปรับปรุงระบบการเลือกตั้งให้มีความสุจริตเที่ยงธรรมสะท้อนถึงความต้องการที่แท้จริงของประชาชนโดยครอบคลุมถึงกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับพรรคการเมืองกระบวนการคัดสรรผู้สมัครกระบวนการตรวจสอบการเลือกตั้งฯลฯทุกภาคส่วนจะมีส่วนร่วมในการปรับปรุงระบบการเลือกตั้งทั้งนี้เป็นไปตามธรรมนูญการปกครองที่จะได้ประกาศให้ทราบต่อไป

๓. ประชากร

๓.๑ ข้อมูลเกี่ยวกับจำนวนประชากร

ประชากร

- จำนวนประชากร ณ วันที่ ๓ เดือนตุลาคม ๒๕๕๙ รวมทั้งสิ้น ๗,๗๘๐.- คน แยกเป็น
- ประชากรชาย จำนวน ๓,๘๘๕ คน
 - ประชากรหญิง จำนวน ๓,๘๙๕ คน
 - จำนวนครัวเรือน จำนวน ๑,๗๕๑ ครัวเรือน

ลำดับ ที่	ชื่อหมู่บ้าน	จำนวนประชากร (คน)			ครัวเรือน
		ชาย	หญิง	รวม	
๑	บ้านกาหยี	๔๘๓	๔๘๘	๙๗๑	๒๒๘
๒	บ้านท่ากูโบ	๔๒๙	๔๑๗	๘๔๖	๑๖๐
๓	บ้านน้ำคำ	๑๖๔	๑๖๓	๓๒๗	๒๖๘
๔	บ้านโคกคอกแห้ง	๕๕๖	๕๖๒	๑,๑๑๘	๒๓๒
๕	บ้านป่าเตลางา	๕๖๘	๖๐๔	๑,๑๗๒	๒๑๔
๖	บ้านฮูตบองอ	๓๘๑	๔๒๐	๘๐๑	๑๖๒
๗	บ้านค่าย	๖๑๔	๕๘๒	๑,๑๙๖	๒๖๒
๘	บ้านกุแบซื่อโยะ	๓๒๒	๓๒๓	๖๔๕	๙๙
๙	บ้านคลองควน	๓๖๘	๓๓๖	๗๐๔	๑๒๖
รวมทั้งสิ้น		๓,๘๘๕	๓,๘๙๕	๗,๗๘๐	๑,๗๕๑

ตารางเปรียบเทียบจำนวนประชากรที่เพิ่มขึ้น/ปี

เพศ \ ปี	ปี ๒๕๕๖	ปี ๒๕๕๗	ปี ๒๕๕๘	ปี ๒๕๕๙
ชาย	๓,๖๘๒	๓,๗๒๔	๓,๗๘๖	๓,๘๘๕
หญิง	๓,๗๐๑	๓,๗๔๙	๓,๘๑๑	๓,๘๙๕
รวม	๗,๓๘๓	๗,๔๗๓	๗,๕๙๗	๗,๗๘๐

(ข้อมูล ณ วันที่ ๓ เดือนตุลาคม ๒๕๕๙: สำนักงานทะเบียนราษฎร์ อำเภอหนองจิก)

๔. สภาพทางสังคม

๔.๑ การศึกษา

สถาบันทางการศึกษา จำนวน ๔ สถาบัน ดังนี้

- (๑) โรงเรียนประถมศึกษา จำนวน ๕ แห่ง
- (๒) โรงเรียนเอกชนสอนศาสนา จำนวน ๒ แห่ง
- (๓) ที่อ่านหนังสือพิมพ์ประจำหมู่บ้าน จำนวน ๘ แห่ง
- (๔) โรงเรียนตาดีกา จำนวน ๙ แห่ง

แผนพัฒนาท้องถิ่น ๔ ปี(๒๕๖๑-๒๕๖๔)

องค์การบริหารส่วนตำบลบุละบูโย อำเภอหนองจิก จังหวัดปัตตานี

การศึกษาข้อมูลศูนย์พัฒนาเด็กเล็กและโรงเรียนในตำบลบุละบูโย

ที่	ชื่อศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก และโรงเรียน	ระดับชั้น บริหาร, อนุบาล, ป.๖	นักเรียน(คน)		
			ชาย	หญิง	รวม
๑	ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กองค์การบริหารส่วนตำบลบุละบูโย (๕๑ คน)	บริหาร	๒๗	๒๔	๕๑
๒	โรงเรียนบ้านกาหยี่ หมู่ที่ ๑ (๑๐๙ คน)	อนุบาล ๑	๒	๔	๖
		อนุบาล ๒	๑	๔	๕
		อนุบาล ๓	๔	๕	๙
		ป.๑	๘	๕	๑๓
		ป.๒	๓	๒	๕
		ป.๓	๗	๗	๑๔
		ป.๔	๗	๑๑	๑๘
		ป.๕	๑๗	๓	๒๐
		ป.๖	๘	๑๑	๑๙
๓	โรงเรียนพัฒนศึกษา หมู่ที่ ๒ (๑๗๗ คน)	อนุบาล ๑	๑๑	๑๐	๒๑
		อนุบาล ๒	๓	๖	๙
		ป.๑	๑๒	๘	๒๐
		ป.๒	๗	๗	๑๔
		ป.๓	๑๑	๘	๑๙
		ป.๔	๗	๑๔	๒๑
		ป.๕	๒๔	๑๕	๓๙
		ป.๖	๑๕	๑๙	๓๔
๓	โรงเรียนพระราชดำริฯ หมู่ที่ ๓ (๕๒ คน)	อนุบาล ๑	๒	๒	๔
		อนุบาล ๒	๑๐	๓	๑๓
		ป.๑	๒	๓	๕
		ป.๒	๑	๑	๒
		ป.๓	๒	๖	๘
		ป.๔	๕	๒	๗
		ป.๕	๔	๒	๖
		ป.๖	๔	๓	๗

๔	โรงเรียนบ้านน้ำดำ หมู่ที่ ๔ (๑๒๖ คน)	อนุบาล ๑	๓	๕	๘
		อนุบาล ๒	๒	๓	๕
		ป.๑	๗	๖	๑๓
		ป.๒	๗	๔	๑๑
		ป.๓	๑๔	๕	๑๙
		ป.๔	๑๗	๑๑	๒๘
		ป.๕	๘	๑๑	๑๙
		ป.๖	๑๑	๑๒	๒๓
๕	โรงเรียนบ้านค่าย หมู่ที่ ๕ (๑๓๗ คน)	อนุบาล ๑	๕	๖	๑๑
		อนุบาล ๒	๒	๕	๗
		อนุบาล ๓	๔	๓	๙
		ป.๑	๕	๙	๑๔
		ป.๒	๖	๕	๑๑
		ป.๓	๑๐	๑๒	๒๒
		ป.๔	๑๕	๑๐	๒๕
		ป.๕	๑๐	๑๒	๒๒
		ป.๖	๑๑	๗	๑๘

ที่มา: ๑.โรงเรียนแต่ละโรงเรียนส่งข้อมูลจำนวนเด็กนักเรียน ปีการศึกษา ๒๕๕๘ ณ วันที่ ๑๐ มิถุนายน ๒๕๕๙

จากการสำรวจข้อมูลพื้นฐานพบว่า ประชากรอายุ ๑๕ – ๖๐ ปีเต็ม ร้อยละ ๙๙ อ่าน เขียนภาษาไทยและคิดเลขอย่างง่ายได้ เด็กอายุ ๖ – ๑๔ ปี ร้อยละ ๑๐๐ ได้รับการศึกษาภาคบังคับ ๙ ปีได้เรียนต่อชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔ หรือเทียบเท่า และที่ไม่ได้เรียนต่อมีงานทำ ร้อยละ ๙๙ ด้านการศึกษาอยู่ในเกณฑ์ที่ดี ปัญหาคือ ยังไม่สามารถที่จะแข่งขันกับเมืองใหญ่ๆ ได้ การแก้ปัญหาของเทศบาล ได้จัดกิจกรรมให้กับเด็กของศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก การสนับสนุนอาหารเสริมนม อาหารกลางวัน ในหับทางโรงเรียนในเขตพื้นที่ และร่วมกันจัดกิจกรรมต่างๆ กับทางโรงเรียน

การศึกษา ข้อมูล ณ ตุลาคม ๒๕๕๙ ปัจจุบัน

สังกัด	สถาบัน/จำนวนครู/ ห้องเรียน/จำนวน นักเรียน	ระดับอนุบาล/ ระดับประถม/ ระดับมัธยม	ผู้รับผิดชอบ
๑. ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กองค์การบริหารส่วนตำบลปุ โล๊ะปูโย - จำนวนครูผู้ดูแลเด็ก - จำนวนผู้ดูแลเด็ก - จำนวนนักเรียน	๑ แห่ง ๒ คน ๑ คน ๕๔ คน	ระดับบริหาร	นายก อบต.ปุโล๊ะปูโย
๒. สถาบันการศึกษาที่อยู่ ๔ สถาบัน คือ ๒.๑โรงเรียนประถมศึกษา มี ๔ แห่ง คือ ๒.๑.๑ โรงเรียนบ้านกาหยี (ม.๑) - จำนวนครู - จำนวนห้องเรียน - จำนวนนักเรียน	๔ แห่ง ๑ แห่ง ๑๒คน ๘ห้อง ๙๕ คน	ระดับประถม	นางสาวพุลสุข บุญละเอียด (ผอ.โรงเรียนกาหยี)
๒.๑.๒โรงเรียนพัฒนศึกษา (ม. ๒) - จำนวนครู - จำนวนห้องเรียน - จำนวนนักเรียน	๑ แห่ง ๑๘ คน ๙ ห้อง ๑๗๗คน	ระดับประถม	นายอายุ หิมมอย (ผอ.โรงเรียนบ้านพัฒนศึกษา)
๒.๑.๓ โรงเรียนพระราชดำริ “ศูนย์ครูใต้”ม.๓ - จำนวนครู - จำนวนห้องเรียน - จำนวนนักเรียน	๑ แห่ง ๖ คน ๘ ห้อง ๕๖ คน	ระดับประถม	นางเกศกนก แก้วขาว (ผอ.โรงเรียนพระราชดำริฯ)
๒.๑.๔ โรงเรียนบ้านน้ำดำ ม.๔ - จำนวนครู - จำนวนห้องเรียน - จำนวนนักเรียน	๑ แห่ง ๑๖ คน ๑๑ ห้อง ๑๐๙ คน	ระดับประถม	นายเจอาฮาหมัด เจะโกะ (ผอ.โรงเรียนบ้านน้ำดำ)
๒.๑.๕โรงเรียนบ้านค่าย ม.๕ - จำนวนครู - จำนวนห้องเรียน - จำนวนนักเรียน	๑ แห่ง ๑๐คน ๘ ห้อง ๑๒๒คน	ระดับประถม	นางสาวโรสนานี หะมิงมะ (ผอ.โรงเรียนบ้านค่าย)

แผนพัฒนาท้องถิ่น ๔ ปี(๒๕๖๑-๒๕๖๔)

องค์การบริหารส่วนตำบลปุโล๊ะปูโย อำเภอหนองจิก จังหวัดปัตตานี

๓. โรงเรียนเอกชนสอนศาสนา มี ๒ แห่ง คือ ๓.๑ โรงเรียนแสงพระที่ปทุมธานี ๓.๑.๑ แผนกบริหาร - จำนวนครูผู้ดูแลเด็ก - จำนวนผู้ดูแลเด็ก - จำนวนห้องเรียน - จำนวนนักเรียน ๓.๑.๑ แผนกอนุบาล - จำนวนครูประจำชั้น - จำนวนครูผู้ช่วย - จำนวนห้องเรียน - จำนวนนักเรียน ๓.๑.๒ แผนกประถมศึกษา - จำนวนครู - จำนวนห้องเรียน - จำนวนนักเรียน ๓.๑.๓ แผนกมัธยมศึกษา - จำนวนครู - จำนวนห้องเรียน - จำนวนนักเรียน	๑ แห่ง ๑ คน ๑ คน ๑ ห้อง ๔๐ คน ๑๐ คน ๑๐ คน ๑๐ ห้อง ๓๕๐ คน ๓๕ คน ๑๕ ห้อง ๔๑๕ คน ๓๘ คน ๑๓ ห้อง ๓๗/๔ คน	ระดับบริหาร ระดับอนุบาล ระดับประถม ระดับมัธยม	นายอันวารุดดีน ดอเลาะ (ผอ.โรงเรียนแสงพระที่ปทุมธานี)
๔. โรงเรียนมูลนิธิชุมชนอิสลามศึกษา ๓.๑.๑ แผนกอนุบาล - จำนวนครู - จำนวนครูผู้ช่วย - จำนวนห้องเรียน - จำนวนนักเรียน ๓.๑.๒ แผนกประถมศึกษา - จำนวนครู - จำนวนห้องเรียน - จำนวนนักเรียน ๓.๑.๓ แผนกมัธยมศึกษา - จำนวนครู - จำนวนห้องเรียน - จำนวนนักเรียน	๑๘ คน ๑๘ คน ๑๗ ห้อง ๕๐๒ คน ๓๑ คน ๒๐ ห้อง ๕๘๐ คน ๔๗ คน ๒๙ ห้อง ๕๐๗ คน	ระดับอนุบาล ระดับประถม ระดับมัธยมศึกษา	นางเจนีเยาะ มุสตาปะ (ผอ.ร.ร.มูลนิธิชุมชนอิสลามศึกษา)

๔.๒ สาธารณสุข

ในเขตตำบลบุละบูโย มีโรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพจำนวน ๒ แห่ง ดังนี้

- ๑) โรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพตำบลบุละบูโย
- ๒) โรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพตำบลบ้านท่ากูโบ

และมีกองทุนหลักประกันสุขภาพระดับท้องถิ่นตำบลบุละบูโย ตั้งอยู่ที่สำนักงาน องค์การบริหารส่วนตำบลบุละบูโย อำเภอหนองจิก จังหวัดปัตตานี

๔.๓ อาชญากรรม

ปัญหาด้านสังคม

- ไม่มีสถานที่ออกกำลังกายและเล่นกีฬาอย่างเพียงพอและได้มาตรฐาน
- ปัญหาการช่วยเหลือคนชรา เด็กกำพร้าและผู้พิการ
- ไม่มีสถานที่พักผ่อนหย่อนใจในตำบล
- ปัญหาความไม่สงบเรียบร้อยในพื้นที่

๔.๔ ยาเสพติด

- ปัญหายาเสพติดให้โทษระบาดในหมู่เยาวชน

ปัญหายาเสพติดในชุมชนของอบต.บุละบูโย พบว่าในเขตอบต. มีผู้ที่ติดยาเสพติดในหมู่เยาวชน ในหมู่บ้าน ซึ่งทาง อบต.ได้รับความร่วมมือจากผู้นำ ประชาชน ที่ช่วยสอดส่องดูแลอยู่เป็นประจำ การแก้ไขปัญหายาของอบต.สามารถทำได้เฉพาะตามอำนาจหน้าที่เท่านั้น เช่น การณรงค์ การประชาสัมพันธ์ การแจ้งเบาะแส การฝึกอบรมให้ความรู้ ถ้านอกเหนือจากอำนาจหน้าที่ ก็เป็นเรื่องของอำเภอหรือตำรวจแล้วแต่กรณี ทั้งนี้ อบต.ก็ได้ให้ความร่วมมือมาโดยตลอด

๔.๕ การสังคมสงเคราะห์

อบต.ได้ดำเนินการด้านสังคมสงเคราะห์ ดังนี้

๑. ดำเนินการจ่ายเบี้ยยังชีพให้กับผู้สูงอายุ ผู้พิการ และผู้ป่วยเอดส์
๒. รับลงทะเบียนและประสานโครงการเงินอุดหนุนเพื่อการเลี้ยงดูเด็กแรกเกิด
๓. ประสานการทำบัตรผู้พิการ
๔. ตั้งโครงการการจ้างนักเรียน/นักศึกษาทำงานช่วงปิดภาคเรียน
๕. ตั้งโครงการช่วยเหลือผู้ยากจน ยากไร้ รายได้น้อย และผู้ด้อยโอกาสไว้ที่พึง
๖. ตั้งโครงการปรับปรุงซ่อมแซมบ้านคนจน

๕. ระบบบริการพื้นฐาน

๕.๑ การคมนาคมขนส่ง ตำบลบุละบูโย มีเส้นทางคมนาคมขนส่งหลายเส้นทาง ประกอบด้วย

- สายขาดใหญ่ – ปัตตานี
- ถนนบายพาสขาดใหญ่ – ปัตตานี ๔๑๘
- ถนนสายปัตตานี – ยะลา
- ถนนสายปัตตานี – นราธิวาส

๕.๒ การไฟฟ้า

ตำบลบุโละบุโย มีไฟฟ้าทั่วถึงครอบคลุมหลังคาเรือน มีการติดตั้งไฟฟ้าสาธารณะส่องสว่างในบริเวณสี่แยกถนน เพื่อลดอุบัติเหตุ และการเกิดเหตุร้ายในพื้นที่ สร้างความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินให้แก่ประชาชนผู้สัญจรไปมา

๕.๓ การประปา

ตำบลบุโละบุโย มีระบบประปาหมู่บ้าน เพื่อให้ประชาชนได้มีน้ำอุปโภคบริโภค ดังรายละเอียดดังนี้

- หมู่ ๑ บ้านกาหยี่ มีประปาหมู่บ้านจำนวน ๒ แห่ง ประเภทบ่อบาดาล
- หมู่ ๒ บ้านท่ากูโบ มีประปาหมู่บ้าน จำนวน ๒ แห่ง ประเภทบ่อบาดาล
- หมู่ ๓ บ้านน้ำดำ มีประปาหมู่บ้าน จำนวน ๓ แห่ง ประเภทบ่อบาดาล
- หมู่ ๔ โคกค้อแห้ง มีประปาหมู่บ้าน จำนวน ๒ แห่ง ประเภทบ่อบาดาล
- หมู่ ๕ ปาแดลังกา มีประปาหมู่บ้าน จำนวน ๑ แห่ง ประเภทบ่อบาดาล
- หมู่ ๖ ฮูแดบองอ มีประปาหมู่บ้าน จำนวน ๑ แห่ง ประเภทบ่อบาดาล
- หมู่ ๗ บ้านค่าย มีประปาหมู่บ้าน จำนวน ๒ แห่ง ประเภทบ่อบาดาล
- หมู่ ๘ กูแบซ็อยะ มีประปาหมู่บ้าน จำนวน ๑ แห่ง ประเภทบ่อบาดาล
- หมู่ ๙ บ้านคลองควน มีประปาหมู่บ้าน จำนวน ๑ แห่ง ประเภทบ่อบาดาล

๕.๔ โทรศัพท์

(๑) โทรศัพท์ภายใน อบต. จำนวน ๑ หมายเลข

๕.๕ ไปรษณีย์ - ไม่มี -

๕.๖ เส้นทางคมนาคม

- สายบ่อทอง- ยะรังม.๕-ม.๒
- สายโคกดีป्ली- ฮูแดบองอ ม.๑- ม.๖
- สายท่ากูโบ – คลองหัว ม.๒ – เกาะเปาะ
- สายบ้านค่าย – วัดสุนันทาราม ม.๗,ม.๙
- สายห้วยน้ำเย็น – บาโงกาติง ม.๔,ม.๘
- สายคลองควน – คอกลอดันหยง ม.๙

- สายบ้านชมพู่ – กะแลสะนอ ม.๘
- สายบาบอโชะ – ชลประทาน ม.๕-ม.๗
- สายกะลุแป – รีมคลอง ม.๒
- สายกาหยี – ถนนทางหลวง ๔๑๘ ม.๑-ม.๕
- สายโรงเรียนพัฒนศึกษา– บ้านน้ำดำ ม.๒ – ม.๓
- สายกูแบกาโปะ – ฟาร์มตัวอย่าง ม.๘ – ม.๓

๖. ระบบเศรษฐกิจ

๖.๑ การเกษตร

พื้นที่ทำการเกษตร

ลุ่มน้ำปัตตานีมีพื้นที่ทำการเกษตรทั้งหมดประมาณ ๒,๑๓๑ ตร.กม. (๕๕.๒๔ % ของพื้นที่ทั้งลุ่มน้ำ) ซึ่งมีพื้นที่บางส่วนอยู่ในเขตพื้นที่ที่ไม่เหมาะสมต่อการเพาะปลูกเช่น มีปัญหาดินเปรี้ยว ดินเค็ม หรืออยู่ในพื้นที่ที่มีความลาดชันสูง เป็นต้น พื้นที่การเกษตรส่วนใหญ่จะอยู่บริเวณที่ราบสองฝั่งของลำน้ำ พื้นที่ป่าไม้ส่วนใหญ่อยู่บริเวณพื้นที่ต้นน้ำ

พื้นที่ตำบลบุโละบุโย พื้นที่ส่วนใหญ่เป็นที่ราบลุ่ม มีการทำการเกษตรผสมผสาน หรือไร่นาสวนผสม มีพื้นที่ปลูกยางพารา พืชผักสวนครัว พืชไร่ ไร่สำหรับบริโภคและจำหน่าย ได้ตลอดทั้งปี

๖.๒ การประมง

ประชาชนในเขตตำบลบุโละบุโย โดยเฉพาะพื้นที่ หมู่ ๒ และ หมู่ ๓ มีการประกอบอาชีพเลี้ยงปลาในกระชัง ชนิดปลา ปลาตะกิม ปลาเก็ด ปลานิล สามารถสร้างรายได้ให้แก่ครัวเรือนอย่างพอเพียง

๖.๓ การปศุสัตว์

ประชาชนในพื้นที่ หมู่ ๑ หมู่ ๕ มีการประกอบอาชีพเลี้ยงวัว เลี้ยงแพะ และทุกหมู่บ้านมีการเลี้ยงเป็ด ไก่ เพื่อไว้บริโภคในครัวเรือน และหากมีจำนวนมากก็สามารถนำออกจำหน่ายได้

๖.๔ การบริการ

องค์การบริหารส่วนตำบลบุโละบุโย เป็นหน่วยให้บริการประชาชนระดับท้องที่ ในการให้บริการจัดเก็บภาษีโรงเรือนและที่ดิน และบริการรับขึ้นทะเบียนเด็กแรกเกิด ผู้สูงอายุ ผู้พิการและผู้ด้อยโอกาส ในตำบลและเป็นศูนย์บริการร้องทุกข์ร้องเรียน ศูนย์ยุติธรรมชุมชน ตำบลบุโละบุโย ให้บริการเบื้องต้นในการดูแลประชาชน และระบบสาธารณสุขขั้นพื้นฐาน

๖.๕ การท่องเที่ยว

- ไม่มี-

๖.๖ อุตสาหกรรม

- จำนวนกิจการอุตสาหกรรมขนาดเล็ก (โรงสีขนาดเล็ก) จำนวน๒แห่ง
(เป็นอุตสาหกรรมครัวเรือน ม.๒ , ม.๓ อย่างละแห่ง)

๖.๗ การพาณิชย์และกลุ่มอาชีพ

๖.๗.๑ การพาณิชย์

ธนาคาร		แห่ง	ร้านค้าบริการน้ำมัน	๑	แห่ง
บริษัท	-	แห่ง	ศูนย์การค้า/ห้างสรรพสินค้า	-	แห่ง
ห้างหุ้นส่วนจำกัด-แห่ง					
ตลาดสดหมู่บ้าน ม.๒,ม.๔,ม.๕,ม.๗,ม.๘,ม.๙		๖	แห่ง		
ร้านค้าต่างๆ	๑๐	แห่ง	โรงฆ่าสัตว์	-	แห่ง
ซูเปอร์มาร์เก็ต	๑	แห่ง			

๖.๗.๒ กลุ่มอาชีพในตำบลบุโละบุโย มี ๕ กลุ่ม คือ

- (๑) กลุ่มไม้ไผ่
- (๒) กลุ่มเพาะเห็ดฟาง
- (๓) กลุ่มสตรีบ้านฮูแตบองอ (ผ้าซิ่นกับบริบป็น)
- (๔) กลุ่มสตรีบ้านค้าย (ทำขนม)
- (๕) กลุ่มสตรีบ้านปาแดกลางา (กระเป๋าลักเชือกม)

๖.๘ แรงงาน

ประชาชนบางส่วนที่ไม่ได้ประกอบอาชีพทำการเกษตร หรือ ประมง ก็จะออกไปประกอบอาชีพในเมืองในโรงงานอุตสาหกรรม เช่น โรงงานปลากระป๋อง โรงงานยางพารา โรงงานปาล์มน้ำมัน โรงงานรับซื้อปาล์ม และมีบางคนรับจ้างขับรถบรรทุก หรือประกอบอาชีพรับจ้างทั่วไป อีกทั้งมีประชาชนบางกลุ่มที่สามารถไปประกอบกิจการเปิดร้านอาหารและรับจ้างแรงงานในประเทศมาเลเซียอีกด้วย สามารถนำเงินมาส่งเสียและดูแลครอบครัวได้เช่นเดียวกัน

๗. เศรษฐกิจพอเพียงท้องถิ่น (ด้านการเกษตรและแหล่งน้ำ)

๗.๑ ข้อมูลพื้นฐานของหมู่บ้านหรือชุมชน

ประชากร

- จำนวนประชากร ณ วันที่ ๓ เดือนตุลาคม ๒๕๕๙ รวมทั้งสิ้น ๗,๗๘๐.- คน แยกเป็น
- ประชากรชาย จำนวน ๓,๘๘๕ คน
 - ประชากรหญิง จำนวน ๓,๘๙๕ คน
 - จำนวนครัวเรือน จำนวน ๑,๗๕๑ครัวเรือน

ลำดับ ที่	ชื่อหมู่บ้าน	จำนวนประชากร (คน)			ครัวเรือน
		ชาย	หญิง	รวม	
๑	บ้านกาหยี	๔๘๓	๔๘๘	๙๗๑	๒๒๘
๒	บ้านท่ากูโบ	๔๒๙	๔๑๗	๘๔๖	๑๖๐
๓	บ้านน้ำดำ	๑๖๔	๑๖๓	๓๒๗	๒๖๘
๔	บ้านโคกค้อแห้ง	๕๕๖	๕๖๒	๑,๑๑๘	๒๓๒
๕	บ้านป่าแตกลาง	๕๖๘	๖๐๔	๑,๑๗๒	๒๑๔
๖	บ้านฮูแตบองอ	๓๘๑	๔๒๐	๘๐๑	๑๖๒
๗	บ้านค่าย	๖๑๔	๕๘๒	๑,๑๙๖	๒๖๒
๘	บ้านกูแบซ็อยะ	๓๒๒	๓๒๓	๖๔๕	๙๙
๙	บ้านคลองควน	๓๖๘	๓๓๖	๗๐๔	๑๒๖
รวมทั้งสิ้น		๓,๘๘๕	๓,๘๙๕	๗,๗๘๐	๑,๗๕๑

๗.๒ ข้อมูลด้านการเกษตร

(๑) ชุมชนบ้านกาหยี

ประเภทของการทำการเกษตร		จำนวน	ผลผลิตเฉลี่ย (กก./ไร่)	ต้นทุนการผลิตเฉลี่ย (บาท/ไร่)	ราคาขายโดยเฉลี่ย (บาท/ไร่)
๒.๑) ทำนา	☒ ในเขตชลประทาน	๖๐ครัวเรือน ๔๒๗.๘๒ไร่	๕๐๐กก./ไร่	๔,๕๐๐บาท/ไร่	๕,๐๐๐บาท/ไร่
	☐ นอกเขตชลประทาน	ครัวเรือน ไร่	กก./ไร่	บาท/ไร่	บาท/ไร่
๒.๒) ทำสวน	สวนยางพารา	๕๐ครัวเรือน ๔๘๖.๓๗ไร่	๓๐๐กก./ไร่	๓,๐๐๐บาท/ไร่	๑๕,๐๐๐บาท/ไร่
	สวนปาล์มน้ำมัน	๓๐ครัวเรือน ๒๕๐.๖๙ไร่	๓,๐๐๐กก./ไร่	...๓,๐๐๐...บาท/ไร่	๙,๐๐๐บาท/ไร่
	สวน	ครัวเรือน ไร่	กก./ไร่	บาท/ไร่	บาท/ไร่
	สวน	ครัวเรือน ไร่	กก./ไร่	บาท/ไร่	บาท/ไร่
๒.๓) ทำไร่	☐ ไร่อ้อย	ครัวเรือน ไร่	กก./ไร่	บาท/ไร่	บาท/ไร่
	☐ ไร่ข้าวโพด	ครัวเรือน ไร่	กก./ไร่	บาท/ไร่	บาท/ไร่
	☐ ไร่มันสำปะหลัง	ครัวเรือน ไร่	กก./ไร่	บาท/ไร่	บาท/ไร่
	☒ อื่นๆ โปรดระบุ ไร่ถั่วเขียว	ครัวเรือน ไร่	กก./ไร่	บาท/ไร่	บาท/ไร่
๒.๔) อื่นๆ	☐ อื่นๆ โปรดระบุ	ครัวเรือน ไร่	กก./ไร่	บาท/ไร่	บาท/ไร่

(๒) ชุมชนบ้านท่ากูโบ

ประเภทของการทำการเกษตร		จำนวน	ผลผลิตเฉลี่ย (กก./ไร่)	ต้นทุนการผลิตเฉลี่ย (บาท/ไร่)	ราคาขายโดยเฉลี่ย (บาท/ไร่)
๒.๑) ทำนา	☒ ในเขตชลประทาน	...๙... ครัวเรือน ...๔๕.๑๒... ไร่	...๕๐๐... กก./ไร่	...๔,๕๐๐... บาท/ไร่	...๕,๐๐๐... บาท/ไร่
	☐ นอกเขตชลประทาน	ครัวเรือน ไร่	กก./ไร่	บาท/ไร่	บาท/ไร่
๒.๒) ทำสวน	สวน ฝรั่ง	...๕๐ ครัวเรือน ...๒๙๖.๒๐... ไร่	...๓๐๐... กก./ไร่	...๓,๐๐๐... บาท/ไร่	...๑๕,๐๐๐... บาท/ไร่
	สวน กล้วยน้ำว้า	...๓๐ ครัวเรือน ...๑๐๐... ไร่	...๓,๐๐๐... กก./ไร่	...๓,๐๐๐... บาท/ไร่	...๙,๐๐๐... บาท/ไร่
	สวน	ครัวเรือน ไร่	กก./ไร่	บาท/ไร่	บาท/ไร่
	สวน	ครัวเรือน ไร่	กก./ไร่	บาท/ไร่	บาท/ไร่
๒.๓) ทำไร่	☐ ไร่อ้อย	ครัวเรือน ไร่	กก./ไร่	บาท/ไร่	บาท/ไร่
	☐ ไร่ข้าวโพด	ครัวเรือน ไร่	กก./ไร่	บาท/ไร่	บาท/ไร่
	☐ ไร่มันสำปะหลัง	ครัวเรือน ไร่	กก./ไร่	บาท/ไร่	บาท/ไร่
	☐ อื่นๆ โปรดระบุ ...ไร่ถั่วเขียว	ครัวเรือน ไร่	กก./ไร่	บาท/ไร่	บาท/ไร่
๒.๔) อื่นๆ	☐ อื่นๆ โปรดระบุ	ครัวเรือน ไร่	กก./ไร่	บาท/ไร่	บาท/ไร่

(๓) ชุมชนบ้านน้ำดำ

ประเภทของการทำการเกษตร		จำนวน	ผลผลิตเฉลี่ย (กก./ไร่)	ต้นทุนการผลิตเฉลี่ย (บาท/ไร่)	ราคาขายโดยเฉลี่ย (บาท/ไร่)
๒.๑) ทำนา	☒ ในเขตชลประทาน	๕๕ ครัวเรือน ๒๔ ไร่	๕๐๐ กก./ไร่	๔,๕๐๐ บาท/ไร่	๕,๐๐๐ บาท/ไร่
	☐ นอกเขตชลประทาน	๕ ครัวเรือน ๒ ไร่	กก./ไร่	บาท/ไร่	บาท/ไร่
๒.๒) ทำสวน	สวน ยางพารา	๔๐ ครัวเรือน ๓๐๗.๑๑ ไร่	๓๐๐ กก./ไร่	๓,๐๐๐ บาท/ไร่	๑๕,๐๐๐ บาท/ไร่
	สวน ปาล์มน้ำมัน	๒ ครัวเรือน ๑๗.๒๖ ไร่	๓,๐๐๐ กก./ไร่	๓,๐๐๐ บาท/ไร่	๙,๐๐๐ บาท/ไร่
	สวน	๕ ครัวเรือน ๒ ไร่	กก./ไร่	บาท/ไร่	บาท/ไร่
	สวน	๕ ครัวเรือน ๒ ไร่	กก./ไร่	บาท/ไร่	บาท/ไร่
๒.๓) ทำไร่	☐ ไร่อ้อย	๕ ครัวเรือน ๒ ไร่	กก./ไร่	บาท/ไร่	บาท/ไร่
	☒ ไร่ข้าวโพด	๑๐ ครัวเรือน ๕๐ ไร่	กก./ไร่	บาท/ไร่	บาท/ไร่
	☐ ไร่มันสำปะหลัง	๕ ครัวเรือน ๒ ไร่	กก./ไร่	บาท/ไร่	บาท/ไร่
	☐ อื่นๆ โปรดระบุ ปลูกผัก...	๓๕ ครัวเรือน ๕ ไร่	กก./ไร่	บาท/ไร่	บาท/ไร่
๒.๔) อื่นๆ	☐ อื่นๆ โปรดระบุ	๕ ครัวเรือน ๒ ไร่	กก./ไร่	บาท/ไร่	บาท/ไร่

(๔) ชุมชนบ้านโคกค้อแห้ง

ประเภทของการทำการเกษตร		จำนวน	ผลผลิตเฉลี่ย (กก./ไร่)	ต้นทุนการผลิตเฉลี่ย (บาท/ไร่)	ราคาขายโดยเฉลี่ย (บาท/ไร่)
๒.๑) ทำนา	☒ ในเขตชลประทาน	๔.๕ ครัวเรือน ๑๖.๐๗ ไร่	๕๐๐ กก./ไร่	๔,๕๐๐ บาท/ไร่	๕,๐๐๐ บาท/ไร่
	☐ นอกเขตชลประทาน	๐ ครัวเรือน ๐ ไร่	กก./ไร่	บาท/ไร่	บาท/ไร่
๒.๒) ทำสวน	สวน ฝรั่ง	๒๐.๐๐ ครัวเรือน ๒๕๕.๒๗ ไร่	๓๐๐ กก./ไร่	๓,๐๐๐ บาท/ไร่	๑๕,๐๐๐ บาท/ไร่
	สวน กล้วยน้ำว้า	๑.๐๐ ครัวเรือน ๒ ไร่	๓,๐๐๐ กก./ไร่	๓,๐๐๐ บาท/ไร่	๙,๐๐๐ บาท/ไร่
	สวน	๐ ครัวเรือน ๐ ไร่	กก./ไร่	บาท/ไร่	บาท/ไร่
	สวน	๐ ครัวเรือน ๐ ไร่	กก./ไร่	บาท/ไร่	บาท/ไร่
๒.๓) ทำไร่	☐ ไร่ถั่ว	๐ ครัวเรือน ๐ ไร่	กก./ไร่	บาท/ไร่	บาท/ไร่
	☐ ไร่ข้าวโพด	๐ ครัวเรือน ๐ ไร่	กก./ไร่	บาท/ไร่	บาท/ไร่
	☐ ไร่มันสำปะหลัง	๐ ครัวเรือน ๐ ไร่	กก./ไร่	บาท/ไร่	บาท/ไร่
	☐ อื่นๆ โปรดระบุ ...ไร่ถั่วเขียว	๐ ครัวเรือน ๐ ไร่	กก./ไร่	บาท/ไร่	บาท/ไร่
๒.๔) อื่นๆ	☐ อื่นๆ โปรดระบุ	๐ ครัวเรือน ๐ ไร่	กก./ไร่	บาท/ไร่	บาท/ไร่

(๕) ชุมชนบ้านป่าแตกลาง

ประเภทของการทำการเกษตร		จำนวน	ผลผลิตเฉลี่ย (กก./ไร่)	ต้นทุนการผลิตเฉลี่ย (บาท/ไร่)	ราคาขายโดยเฉลี่ย (บาท/ไร่)
๒.๑) ทำนา	☒ ในเขตชลประทาน	๑๑๑ ไร่ ๖๑๘.๒๓ ไร่	๕๐๐ กก./ไร่	๕๕๐๐ บาท/ไร่	๕๐๐๐ บาท/ไร่
	☐ นอกเขตชลประทาน	๑ ไร่	กก./ไร่	บาท/ไร่	บาท/ไร่
๒.๒) ทำสวน	สวน ยางพารา	๘๐ ไร่ ๕๓๖.๕๑ ไร่	๓๐๐ กก./ไร่	๓๐๐๐ บาท/ไร่	๑๕๐๐๐ บาท/ไร่
	สวน ปาล์มน้ำมัน	๑ ไร่ ๑ ไร่	๓,๐๐๐ กก./ไร่	๓,๐๐๐ บาท/ไร่	๘,๐๐๐ บาท/ไร่
	สวน	๑ ไร่	กก./ไร่	บาท/ไร่	บาท/ไร่
	สวน	๑ ไร่	กก./ไร่	บาท/ไร่	บาท/ไร่
๒.๓) ทำไร่	☐ ไร่อ้อย	๑ ไร่	กก./ไร่	บาท/ไร่	บาท/ไร่
	☐ ไร่ข้าวโพด	๑ ไร่	กก./ไร่	บาท/ไร่	บาท/ไร่
	☐ ไร่มันสำปะหลัง	๑ ไร่	กก./ไร่	บาท/ไร่	บาท/ไร่
	☐ อื่นๆ โปรดระบุ ...ไร่ข้าวโพด	๑ ไร่	กก./ไร่	บาท/ไร่	บาท/ไร่
๒.๔) อื่นๆ	☐ อื่นๆ โปรดระบุ	๑ ไร่	กก./ไร่	บาท/ไร่	บาท/ไร่

(๖) ชุมชนบ้านฮูแตบองอ

ประเภทของการทำการเกษตร		จำนวน	ผลผลิตเฉลี่ย (กก./ไร่)	ต้นทุนการผลิตเฉลี่ย (บาท/ไร่)	ราคาขายโดยเฉลี่ย (บาท/ไร่)
๒.๑) ทำนา	☒ ในเขตชลประทาน	๑๐๐ครัวเรือน ๖๑๘.๒๓ไร่	...๕๐๐...กก./ไร่	...๔,๕๐๐...บาท/ไร่	...๕,๐๐๐...บาท/ไร่
	☐ นอกเขตชลประทาน	ครัวเรือน ไร่	กก./ไร่	บาท/ไร่	บาท/ไร่
๒.๒) ทำสวน	สวน ฝรั่ง	ครัวเรือน ไร่	กก./ไร่	บาท/ไร่	บาท/ไร่
	สวน กล้วยน้ำว้า	๑...ครัวเรือน ...๑ไร่	...๓,๐๐๐...กก./ไร่	...๓,๐๐๐...บาท/ไร่	...๔,๐๐๐...บาท/ไร่
	สวน	ครัวเรือน ไร่	กก./ไร่	บาท/ไร่	บาท/ไร่
	สวน	ครัวเรือน ไร่	กก./ไร่	บาท/ไร่	บาท/ไร่
๒.๓) ทำไร่	☐ ไร่อ้อย	ครัวเรือน ไร่	กก./ไร่	บาท/ไร่	บาท/ไร่
	☐ ไร่ข้าวโพด	ครัวเรือน ไร่	กก./ไร่	บาท/ไร่	บาท/ไร่
	☐ ไร่มันสำปะหลัง	ครัวเรือน ไร่	กก./ไร่	บาท/ไร่	บาท/ไร่
	☐ อื่นๆ โปรดระบุ ...ไร่ถั่วเขียว	ครัวเรือน ไร่	กก./ไร่	บาท/ไร่	บาท/ไร่
๒.๔) อื่นๆ	☐ อื่นๆ โปรดระบุ	ครัวเรือน ไร่	กก./ไร่	บาท/ไร่	บาท/ไร่

(๗) ชุมชนบ้านค่าย

ประเภทของการทำการเกษตร		จำนวน	ผลผลิตเฉลี่ย (กก./ไร่)	ต้นทุนการผลิตเฉลี่ย (บาท/ไร่)	ราคาขายโดยเฉลี่ย (บาท/ไร่)
๒.๑) ทำนา	☒ ในเขตชลประทาน	๓๑.๑ ไร่	๑๑๑.๑๑ กก./ไร่	๑๑๑.๑๑ บาท/ไร่	๑๑๑.๑๑ บาท/ไร่
	☐ นอกเขตชลประทาน	๑๑.๑ ไร่	๑๑๑.๑๑ กก./ไร่	๑๑๑.๑๑ บาท/ไร่	๑๑๑.๑๑ บาท/ไร่
๒.๒) ทำสวน	สวน กล้วยน้ำว้า	๑๑.๑ ไร่	๑๑๑.๑๑ กก./ไร่	๑๑๑.๑๑ บาท/ไร่	๑๑๑.๑๑ บาท/ไร่
	สวน กล้วยน้ำว้า	๑๑.๑ ไร่	๑๑๑.๑๑ กก./ไร่	๑๑๑.๑๑ บาท/ไร่	๑๑๑.๑๑ บาท/ไร่
	สวน	๑๑.๑ ไร่	๑๑๑.๑๑ กก./ไร่	๑๑๑.๑๑ บาท/ไร่	๑๑๑.๑๑ บาท/ไร่
	สวน	๑๑.๑ ไร่	๑๑๑.๑๑ กก./ไร่	๑๑๑.๑๑ บาท/ไร่	๑๑๑.๑๑ บาท/ไร่
๒.๓) ทำไร่	☐ ไร่อ้อย	๑๑.๑ ไร่	๑๑๑.๑๑ กก./ไร่	๑๑๑.๑๑ บาท/ไร่	๑๑๑.๑๑ บาท/ไร่
	☐ ไร่ข้าวโพด	๑๑.๑ ไร่	๑๑๑.๑๑ กก./ไร่	๑๑๑.๑๑ บาท/ไร่	๑๑๑.๑๑ บาท/ไร่
	☐ ไร่มันสำปะหลัง	๑๑.๑ ไร่	๑๑๑.๑๑ กก./ไร่	๑๑๑.๑๑ บาท/ไร่	๑๑๑.๑๑ บาท/ไร่
	☐ อื่นๆ โปรดระบุ ...ไร่ถั่วเขียว	๑๑.๑ ไร่	๑๑๑.๑๑ กก./ไร่	๑๑๑.๑๑ บาท/ไร่	๑๑๑.๑๑ บาท/ไร่
๒.๔) อื่นๆ	☐ อื่นๆ โปรดระบุ	๑๑.๑ ไร่	๑๑๑.๑๑ กก./ไร่	๑๑๑.๑๑ บาท/ไร่	๑๑๑.๑๑ บาท/ไร่

(๘) ชุมชนบ้านกุแบชัยโยะ

ประเภทของการทำการเกษตร		จำนวน	ผลผลิตเฉลี่ย (กก./ไร่)	ต้นทุนการผลิตเฉลี่ย (บาท/ไร่)	ราคาขายโดยเฉลี่ย (บาท/ไร่)
๒.๑) ทำนา	☒ ในเขตชลประทาน	๔๐.ครัวเรือน ๑๖๕.๙๔ไร่	...๕๐๐...กก./ไร่	...๔,๕๐๐...บาท/ไร่	...๕,๐๐๐...บาท/ไร่
	☐ นอกเขตชลประทาน	ครัวเรือน ไร่	กก./ไร่	บาท/ไร่	บาท/ไร่
๒.๒) ทำสวน	สวน ฝรั่ง	๑๗...ครัวเรือน ๑๒๑.๘๗ไร่	...๓๐๐...กก./ไร่	...๓,๐๐๐...บาท/ไร่	...๑๕,๐๐๐...บาท/ไร่
	สวน กล้วยน้ำมือน	ครัวเรือน ไร่	กก./ไร่	บาท/ไร่	บาท/ไร่
	สวน	ครัวเรือน ไร่	กก./ไร่	บาท/ไร่	บาท/ไร่
	สวน	ครัวเรือน ไร่	กก./ไร่	บาท/ไร่	บาท/ไร่
๒.๓) ทำไร่	☐ ไร่อ้อย	ครัวเรือน ไร่	กก./ไร่	บาท/ไร่	บาท/ไร่
	☐ ไร่ข้าวโพด	ครัวเรือน ไร่	กก./ไร่	บาท/ไร่	บาท/ไร่
	☐ ไร่มันสำปะหลัง	ครัวเรือน ไร่	กก./ไร่	บาท/ไร่	บาท/ไร่
	☐ อื่นๆ โปรดระบุ ...ไร่ถั่วเขียว	ครัวเรือน ไร่	กก./ไร่	บาท/ไร่	บาท/ไร่
๒.๔) อื่นๆ	☐ อื่นๆ โปรดระบุ	ครัวเรือน ไร่	กก./ไร่	บาท/ไร่	บาท/ไร่

(๙) ชุมชนบ้านคลองควน

ประเภทของการทำการเกษตร		จำนวน	ผลผลิตเฉลี่ย (กก./ไร่)	ต้นทุนการผลิตเฉลี่ย (บาท/ไร่)	ราคาขายโดยเฉลี่ย (บาท/ไร่)
๒.๑) ทำนา	☒ ในเขตชลประทาน	๓๑๑ ไร่	๕๕๐ กก./ไร่	๕๕๐๐ บาท/ไร่	๕๕๐๐ บาท/ไร่
	☐ นอกเขตชลประทาน	๑๑๑ ไร่	๕๕๐ กก./ไร่	๕๕๐๐ บาท/ไร่	๕๕๐๐ บาท/ไร่
๒.๒) ทำสวน	สวน กล้วยน้ำว้า	๕๕๐ ไร่	๕๕๐ กก./ไร่	๕๕๐๐ บาท/ไร่	๕๕๐๐ บาท/ไร่
	สวน กล้วยน้ำว้า	๕๕๐ ไร่	๕๕๐ กก./ไร่	๕๕๐๐ บาท/ไร่	๕๕๐๐ บาท/ไร่
	สวน กล้วยน้ำว้า	๕๕๐ ไร่	๕๕๐ กก./ไร่	๕๕๐๐ บาท/ไร่	๕๕๐๐ บาท/ไร่
	สวน กล้วยน้ำว้า	๕๕๐ ไร่	๕๕๐ กก./ไร่	๕๕๐๐ บาท/ไร่	๕๕๐๐ บาท/ไร่
๒.๓) ทำไร่	☐ ไร่อ้อย	๕๕๐ ไร่	๕๕๐ กก./ไร่	๕๕๐๐ บาท/ไร่	๕๕๐๐ บาท/ไร่
	☐ ไร่ข้าวโพด	๕๕๐ ไร่	๕๕๐ กก./ไร่	๕๕๐๐ บาท/ไร่	๕๕๐๐ บาท/ไร่
	☐ ไร่มันสำปะหลัง	๕๕๐ ไร่	๕๕๐ กก./ไร่	๕๕๐๐ บาท/ไร่	๕๕๐๐ บาท/ไร่
	☐ อื่นๆ โปรดระบุ ...ไร่ข้าวโพด	๕๕๐ ไร่	๕๕๐ กก./ไร่	๕๕๐๐ บาท/ไร่	๕๕๐๐ บาท/ไร่
๒.๔) อื่นๆ	☐ อื่นๆ โปรดระบุ	๕๕๐ ไร่	๕๕๐ กก./ไร่	๕๕๐๐ บาท/ไร่	๕๕๐๐ บาท/ไร่

๗.๓ ข้อมูลแหล่งน้ำด้านการเกษตร

(๑) ชุมชนบ้านกาหยี

มีพื้นที่ทั้งหมด ๑,๑๖๔.๘๘ มีแหล่งน้ำทางการเกษตร ดังนี้

แหล่งน้ำ ทางการเกษตร	ความเพียงพอของปริมาณน้ำฝนที่ใช้ในการทำการเกษตร		ปริมาณน้ำฝนที่ตกโดยเฉลี่ยในปีที่ผ่านมา (มิลลิเมตร) กรณีที่ทราบโปรตรระบุ			
	เพียงพอ	ไม่เพียงพอ				
๓.๑) ปริมาณน้ำฝน		✓				
แหล่งน้ำ ทางการเกษตร	ลำดับ ความสำคัญ	ความเพียงพอของน้ำเพื่อการเกษตร ตลอดทั้งปี		การเข้าถึงแหล่งน้ำการเกษตร		
		เพียงพอ	ไม่เพียงพอ	ทั่วถึง	ไม่ทั่วถึง	ร้อยละของครัวเรือน ที่เข้าถึง
๓.๒) แหล่งน้ำธรรมชาติ						
☐ ๑. แม่น้ำ						
☐ ๒. ห้วย/ลำธาร						
☐ ๓. คลอง						
☐ ๔. หนองน้ำ/บึง						
☐ ๕. น้ำตก						
☐ ๖. อื่นๆ(โปรดระบุ) ๖.๑) ๖.๒) ๖.๓)						
๓.๓) แหล่งน้ำที่มนุษย์สร้างขึ้น						
☐ ๑. แก้มลิง						
☐ ๒. อ่างเก็บน้ำ						
☐ ๓. ฝาย						
☐ ๔. สระ						
☒ ๕. คลองชลประทาน			✓		✓	๑๐ %
☐ ๖. อื่นๆ(โปรดระบุ) ๖.๑) ๖.๒) ๖.๓)						

(๒) ชุมชนบ้านท่ากูโบ

มีพื้นที่ทั้งหมด ๓๔๑.๓๒ มีแหล่งน้ำทางการเกษตร ดังนี้

แหล่งน้ำ ทางการเกษตร	ความเพียงพอของปริมาณน้ำฝนที่ใช้ในการทำการเกษตร		ปริมาณน้ำฝนที่ตกโดยเฉลี่ยในปีที่ผ่านมา (มิลลิเมตร) กรณีที่ทราบโปรตรระบุ			
	เพียงพอ	ไม่เพียงพอ				
๓.๑) ปริมาณน้ำฝน		✓				
แหล่งน้ำ ทางการเกษตร	ลำดับ ความสำคัญ	ความเพียงพอของน้ำเพื่อการเกษตร ตลอดทั้งปี		การเข้าถึงแหล่งน้ำทางการเกษตร		
		เพียงพอ	ไม่เพียงพอ	ทั่วถึง	ไม่ทั่วถึง	ร้อยละของครัวเรือน ที่เข้าถึงฯ
๓.๒) แหล่งน้ำธรรมชาติ						
☐ ๑. แม่น้ำ						
☐ ๒. ห้วย/ลำธาร						
☐ ๓. คลอง						
☐ ๔. หนองน้ำ/บึง						
☐ ๕. น้ำตก						
☐ ๖. อื่นๆ(โปรดระบุ)						
๖.๑)						
๖.๒)						
๖.๓)						
๓.๓) แหล่งน้ำที่มนุษย์สร้างขึ้น						
☐ ๑. แก้มลิง						
☐ ๒. อ่างเก็บน้ำ						
☐ ๓. ฝาย						
☐ ๔. สระ						
☒ ๕. คลองชลประทาน			✓		✓	๑๐ %
☐ ๖. อื่นๆ(โปรดระบุ)						
๖.๑)						
๖.๒)						
๖.๓)						

(๓) ชุมชนบ้านน้ำดำ

มีพื้นที่ทั้งหมด ๓๔๘.๓๗ มีแหล่งน้ำทางการเกษตร ดังนี้

แหล่งน้ำ ทางการเกษตร	ความเพียงพอของปริมาณน้ำฝนที่ใช้ในการทำการเกษตร		ปริมาณน้ำฝนที่ตกโดยเฉลี่ยในปีที่ผ่านมา (มิลลิเมตร) กรณีที่ทราบโปรตรระบุ			
	เพียงพอ	ไม่เพียงพอ				
๓.๑) ปริมาณน้ำฝน		✓				
แหล่งน้ำ ทางการเกษตร	ลำดับ ความสำคัญ	ความเพียงพอของน้ำเพื่อการเกษตร ตลอดทั้งปี		การเข้าถึงแหล่งน้ำทางการเกษตร		
		เพียงพอ	ไม่เพียงพอ	ทั่วถึง	ไม่ทั่วถึง	ร้อยละของครัวเรือน ที่เข้าถึงฯ
๓.๒) แหล่งน้ำธรรมชาติ						
☐ ๑. แม่น้ำ						
☐ ๒. ห้วย/ลำธาร						
☐ ๓. คลอง						
☐ ๔. หนองน้ำ/บึง						
☐ ๕. น้ำตก						
☐ ๖. อื่นๆ(โปรดระบุ)						
๖.๑)						
๖.๒)						
๖.๓)						
๓.๓) แหล่งน้ำที่มนุษย์สร้างขึ้น						
☐ ๑. แก้มลิง						
☐ ๒. อ่างเก็บน้ำ						
☐ ๓. ฝาย						
☐ ๔. สระ						
☒ ๕. คลองชลประทาน			✓		✓	๑๐ %
☐ ๖. อื่นๆ(โปรดระบุ)						
๖.๑)						
๖.๒)						
๖.๓)						

(๔) ชุมชนบ้านโคกคองแห้ง

มีพื้นที่ทั้งหมด ๓๑๖.๓๔ มีแหล่งน้ำทางการเกษตร ดังนี้

แหล่งน้ำ ทางการเกษตร	ความเพียงพอของปริมาณน้ำฝนที่ใช้ในการทำการเกษตร		ปริมาณน้ำฝนที่ตกโดยเฉลี่ยในปีที่ผ่านมา (มิลลิเมตร) กรณีที่ทราบโปรตรระบุ			
	เพียงพอ	ไม่เพียงพอ				
๓.๑) ปริมาณน้ำฝน		✓				
แหล่งน้ำ ทางการเกษตร	ลำดับ ความสำคัญ	ความเพียงพอของน้ำเพื่อการเกษตร ตลอดทั้งปี		การเข้าถึงแหล่งน้ำการเกษตร		
		เพียงพอ	ไม่เพียงพอ	ทั่วถึง	ไม่ทั่วถึง	ร้อยละของครัวเรือน ที่เข้าถึงฯ
๓.๒) แหล่งน้ำธรรมชาติ						
☐ ๑. แม่น้ำ						
☐ ๒. ห้วย/ลำธาร						
☐ ๓. คลอง						
☐ ๔. หนองน้ำ/บึง						
☐ ๕. น้ำตก						
☐ ๖. อื่นๆ(โปรดระบุ) ๖.๑) ๖.๒) ๖.๓)						
๓.๓) แหล่งน้ำที่มนุษย์สร้างขึ้น						
☐ ๑. แก้มลิง						
☐ ๒. อ่างเก็บน้ำ						
☐ ๓. ฝาย						
☐ ๔. สระ						
☒ ๕. คลองชลประทาน			✓		✓	๑๐ %
☐ ๖. อื่นๆ(โปรดระบุ) ๖.๑) ๖.๒) ๖.๓)						

(๕) ชุมชนบ้านป่าแดง

มีพื้นที่ทั้งหมด ๑,๑๔๔ มีแหล่งน้ำทางการเกษตร ดังนี้

แหล่งน้ำ ทางการเกษตร	ความเพียงพอของปริมาณน้ำฝนที่ใช้ในการทำการเกษตร		ปริมาณน้ำฝนที่ตกโดยเฉลี่ยในปีที่ผ่านมา (มิลลิเมตร) กรณีที่ทราบโปรตรระบุ			
	เพียงพอ	ไม่เพียงพอ				
๓.๑) ปริมาณน้ำฝน		✓				
แหล่งน้ำ ทางการเกษตร	ลำดับ ความสำคัญ	ความเพียงพอของน้ำเพื่อการเกษตร ตลอดทั้งปี		การเข้าถึงแหล่งน้ำทางการเกษตร		
		เพียงพอ	ไม่เพียงพอ	ทั่วถึง	ไม่ทั่วถึง	ร้อยละของครัวเรือน ที่เข้าถึง
๓.๒) แหล่งน้ำธรรมชาติ						
☐ ๑. แม่น้ำ						
☐ ๒. ห้วย/ลำธาร						
☐ ๓. คลอง						
☐ ๔. หนองน้ำ/บึง						
☐ ๕. น้ำตก						
☐ ๖. อื่นๆ(โปรดระบุ)						
๖.๑)						
๖.๒)						
๖.๓)						
๓.๓) แหล่งน้ำที่มนุษย์สร้างขึ้น						
☐ ๑. แก้มลิง						
☐ ๒. อ่างเก็บน้ำ						
☐ ๓. ฝาย						
☐ ๔. สระ						
☒ ๕. คลองชลประทาน			✓		✓	๑๐ %
☐ ๖. อื่นๆ(โปรดระบุ)						
๖.๑)						
๖.๒)						
๖.๓)						

(๖) ชุมชนบ้านฮูแตบองา

มีพื้นที่ทั้งหมด ๖๐๙ มีแหล่งน้ำทางการเกษตร ดังนี้

แหล่งน้ำ ทางการเกษตร	ความเพียงพอของปริมาณน้ำฝนที่ใช้ในการทำการเกษตร		ปริมาณน้ำฝนที่ตกโดยเฉลี่ยในปีที่ผ่านมา (มิลลิเมตร) กรณีที่ทราบโปรตรระบุ			
	เพียงพอ	ไม่เพียงพอ				
๓.๑) ปริมาณน้ำฝน		✓				
แหล่งน้ำ ทางการเกษตร	ลำดับ ความสำคัญ	ความเพียงพอของน้ำเพื่อการเกษตร ตลอดทั้งปี		การเข้าถึงแหล่งน้ำทางการเกษตร		
		เพียงพอ	ไม่เพียงพอ	ทั่วถึง	ไม่ทั่วถึง	ร้อยละของครัวเรือน ที่เข้าถึงๆ
๓.๒) แหล่งน้ำธรรมชาติ						
☐ ๑. แม่น้ำ						
☐ ๒. ห้วย/ลำธาร						
☐ ๓. คลอง						
☐ ๔. หนองน้ำ/บึง						
☐ ๕. น้ำตก						
☐ ๖. อื่นๆ(โปรดระบุ)						
๖.๑)						
๖.๒)						
๖.๓)						
๓.๓) แหล่งน้ำที่มนุษย์สร้างขึ้น						
☐ ๑. แก้มลิง						
☐ ๒. อ่างเก็บน้ำ						
☐ ๓. ฝาย						
☐ ๔. สระ						
☒ ๕. คลองชลประทาน			✓		✓	๑๐ %
☐ ๖. อื่นๆ(โปรดระบุ)						
๖.๑)						
๖.๒)						
๖.๓)						

(๗) ชุมชนบ้านค่าย

มีพื้นที่ทั้งหมด ๓๘๖ มีแหล่งน้ำทางการเกษตร ดังนี้

แหล่งน้ำ ทางการเกษตร	ความเพียงพอของปริมาณน้ำฝนที่ใช้ในการทำการเกษตร		ปริมาณน้ำฝนที่ตกโดยเฉลี่ยในปีที่ผ่านมา (มิลลิเมตร) กรณีที่ทราบโปรตรระบุ			
	เพียงพอ	ไม่เพียงพอ				
๓.๑) ปริมาณน้ำฝน		✓				
แหล่งน้ำ ทางการเกษตร	ลำดับ ความสำคัญ	ความเพียงพอของน้ำเพื่อการเกษตร ตลอดทั้งปี		การเข้าถึงแหล่งน้ำทางการเกษตร		
		เพียงพอ	ไม่เพียงพอ	ทั่วถึง	ไม่ทั่วถึง	ร้อยละของครัวเรือน ที่เข้าถึง
๓.๒) แหล่งน้ำธรรมชาติ						
☐ ๑. แม่น้ำ						
☐ ๒. ห้วย/ลำธาร						
☐ ๓. คลอง						
☐ ๔. หนองน้ำ/บึง						
☐ ๕. น้ำตก						
☐ ๖. อื่นๆ(โปรดระบุ) ๖.๑) ๖.๒) ๖.๓)						
๓.๓) แหล่งน้ำที่มนุษย์สร้างขึ้น						
☐ ๑. แก้มลิง						
☐ ๒. อ่างเก็บน้ำ						
☐ ๓. ฝาย						
☐ ๔. สระ						
☒ ๕. คลองชลประทาน			✓		✓	๑๐ %
☐ ๖. อื่นๆ(โปรดระบุ) ๖.๑) ๖.๒) ๖.๓)						

(๘) ชุมชนบ้านกุแบชีโยะ

มีพื้นที่ทั้งหมด ๒๘๖ มีแหล่งน้ำทางการเกษตร ดังนี้

แหล่งน้ำ ทางการเกษตร	ความเพียงพอของปริมาณน้ำฝนที่ใช้ในการทำการเกษตร		ปริมาณน้ำฝนที่ตกโดยเฉลี่ยในปีที่ผ่านมา (มิลลิเมตร) กรณีที่ทราบโปรตระกูล			
	เพียงพอ	ไม่เพียงพอ				
๓.๑) ปริมาณน้ำฝน		✓				
แหล่งน้ำ ทางการเกษตร	ลำดับ ความสำคัญ	ความเพียงพอของน้ำเพื่อการเกษตร ตลอดทั้งปี		การเข้าถึงแหล่งน้ำทางการเกษตร		
		เพียงพอ	ไม่เพียงพอ	ทั่วถึง	ไม่ทั่วถึง	ร้อยละของครัวเรือน ที่เข้าถึง
๓.๒) แหล่งน้ำธรรมชาติ						
☐ ๑. แม่น้ำ						
☐ ๒. ห้วย/ลำธาร						
☐ ๓. คลอง						
☐ ๔. หนองน้ำ/บึง						
☐ ๕. น้ำตก						
☐ ๖. อื่นๆ(โปรดระบุ)						
๖.๑)						
๖.๒)						
๖.๓)						
๓.๓) แหล่งน้ำที่มนุษย์สร้างขึ้น						
☐ ๑. แก้มลิง						
☐ ๒. อ่างเก็บน้ำ						
☐ ๓. ฝาย						
☐ ๔. สระ						
☒ ๕. คลองชลประทาน			✓		✓	๑๐ %
☐ ๖. อื่นๆ(โปรดระบุ)						
๖.๑)						
๖.๒)						
๖.๓)						

(๙) ชุมชนบ้านคลองควน

มีพื้นที่ทั้งหมด ๒,๓๗๐ มีแหล่งน้ำทางการเกษตร ดังนี้

แหล่งน้ำ ทางการเกษตร	ความเพียงพอของปริมาณน้ำฝนที่ใช้ในการทำการเกษตร		ปริมาณน้ำฝนที่ตกโดยเฉลี่ยในปีที่ผ่านมา (มิลลิเมตร) กรณีที่ทราบโปรตระกูล			
	เพียงพอ	ไม่เพียงพอ				
๓.๑) ปริมาณน้ำฝน		✓				
แหล่งน้ำ ทางการเกษตร	ลำดับ ความสำคัญ	ความเพียงพอของน้ำเพื่อการเกษตร ตลอดทั้งปี		การเข้าถึงแหล่งน้ำทางการเกษตร		
		เพียงพอ	ไม่เพียงพอ	ทั่วถึง	ไม่ทั่วถึง	ร้อยละของ ครัวเรือนที่เข้าถึง
๓.๒) แหล่งน้ำธรรมชาติ						
☐ ๑. แม่น้ำ						
☐ ๒. ห้วย/ลำธาร						
☐ ๓. คลอง						
☐ ๔. หนองน้ำ/บึง						
☐ ๕. น้ำตก						
☐ ๖. อื่นๆ(โปรดระบุ)						
๖.๑)						
๖.๒)						
๖.๓)						
๓.๓) แหล่งน้ำที่มนุษย์สร้างขึ้น						
☐ ๑. แก้มลิง						
☐ ๒. อ่างเก็บน้ำ						
☐ ๓. ฝาย						
☐ ๔. สระ						
☒ ๕. คลองชลประทาน			✓		✓	๑๐ %
☐ ๖. อื่นๆ(โปรดระบุ)						
๖.๑)						
๖.๒)						
๖.๓)						

๗.๔ ข้อมูลด้านแหล่งน้ำกิน น้ำใช้ (หรือน้ำเพื่อการอุปโภค บริโภค)

(๑) ชุมชนบ้านกาหยี่

มีพื้นที่ทั้งหมด ๑,๑๖๔ มีแหล่งน้ำน้ำกิน น้ำใช้ (หรือน้ำเพื่อการอุปโภค บริโภค)

ดังนี้

แหล่งน้ำ	ไม่มี	มี		ทั่วถึงหรือไม่		
		เพียงพอ	ไม่เพียงพอ	ทั่วถึง	ไม่ทั่วถึง	ร้อยละของครัวเรือนที่เข้าถึง
๔.๑ บ่อบาดาลสาธารณะ	✓					
๔.๒ บ่อน้ำตื้นสาธารณะ	✓					
๔.๓ ประปาหมู่บ้าน (ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น)		✓		✓		๙๐ %
๔.๔ ระบบประปา (การประปาส่วนภูมิภาค)	✓					
๔.๕ แหล่งน้ำธรรมชาติ	✓					
๔.๖ อื่นๆ (โปรดระบุ) ๔.๖.๑) ๔.๖.๒) ๔.๖.๓)						

(๒) ชุมชนบ้านท่ากูโบ

มีพื้นที่ทั้งหมด ๓๔๑ มีแหล่งน้ำน้ำกิน น้ำใช้ (หรือน้ำเพื่อการอุปโภค บริโภค)ดังนี้

แหล่งน้ำ	ไม่มี	มี		ทั่วถึงหรือไม่		
		เพียงพอ	ไม่เพียงพอ	ทั่วถึง	ไม่ทั่วถึง	ร้อยละของครัวเรือนที่เข้าถึง
๔.๑ บ่อบาดาลสาธารณะ	✓					
๔.๒ บ่อน้ำตื้นสาธารณะ	✓					
๔.๓ ประปาหมู่บ้าน (ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น)		✓		✓		๙๐ %
๔.๔ ระบบประปา (การประปาส่วนภูมิภาค)	✓					
๔.๕ แหล่งน้ำธรรมชาติ	✓					
๔.๖ อื่นๆ (โปรดระบุ) ๔.๖.๑) ๔.๖.๒) ๔.๖.๓)						

(๓) ชุมชนบ้านน้ำคำ

มีพื้นที่ทั้งหมด ๓๔๘ มีแหล่งน้ำน้ำกิน น้ำใช้ (หรือน้ำเพื่อการอุปโภค บริโภค)ดังนี้

แหล่งน้ำ	ไม่มี	มี		ทั่วถึงหรือไม่		
		เพียงพอ	ไม่เพียงพอ	ทั่วถึง	ไม่ทั่วถึง	ร้อยละของครัวเรือนที่เข้าถึง
๔.๑ บ่อบาดาลสาธารณะ	✓					
๔.๒ บ่อน้ำตื้นสาธารณะ	✓					
๔.๓ ประปาหมู่บ้าน (ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น)		✓		✓		๙๐ %
๔.๔ ระบบประปา (การประปาส่วนภูมิภาค)	✓					
๔.๕ แหล่งน้ำธรรมชาติ	✓					
๔.๖ อื่นๆ (โปรดระบุ)	✓					
๔.๖.๑)						
๔.๖.๒)						
๔.๖.๓)						

(๔) ชุมชนบ้านโคกค้อแห้ง

มีพื้นที่ทั้งหมด ๓๑๖ มีแหล่งน้ำน้ำกิน น้ำใช้ (หรือน้ำเพื่อการอุปโภค บริโภค)ดังนี้

แหล่งน้ำ	ไม่มี	มี		ทั่วถึงหรือไม่		
		เพียงพอ	ไม่เพียงพอ	ทั่วถึง	ไม่ทั่วถึง	ร้อยละของครัวเรือนที่เข้าถึง
๔.๑ บ่อบาดาลสาธารณะ	✓					
๔.๒ บ่อน้ำตื้นสาธารณะ	✓					
๔.๓ ประปาหมู่บ้าน (ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น)			✓		✓	๗๐ %
๔.๔ ระบบประปา (การประปาส่วนภูมิภาค)	✓					
๔.๕ แหล่งน้ำธรรมชาติ	✓					
๔.๖ อื่นๆ (โปรดระบุ)	✓					
๔.๖.๑)						
๔.๖.๒)						
๔.๖.๓)						

(๕) ชุมชนบ้านป่าเตลางา

มีพื้นที่ทั้งหมด ๑,๑

มีแหล่งน้ำน้ำกิน น้ำใช้ (หรือน้ำเพื่อการอุปโภค บริโภค)ดังนี้

แหล่งน้ำ	ไม่มี	มี		ทั่วถึงหรือไม่		
		เพียงพอ	ไม่เพียงพอ	ทั่วถึง	ไม่ทั่วถึง	ร้อยละของครัวเรือนที่เข้าถึง
๔.๑ บ่อบาดาลสาธารณะ	✓					
๔.๒ บ่อน้ำตื้นสาธารณะ	✓					
๔.๓ ประปาหมู่บ้าน (ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น)		✓		✓		๙๐ %
๔.๔ ระบบประปา (การประปาส่วนภูมิภาค)	✓					
๔.๕ แหล่งน้ำธรรมชาติ	✓					
๔.๖ อื่นๆ (โปรดระบุ)	✓					
๔.๖.๑)						
๔.๖.๒)						
๔.๖.๓)						

(๖) ชุมชนฮูเตบองอ

มีพื้นที่ทั้งหมด

มีแหล่งน้ำน้ำกิน น้ำใช้ (หรือน้ำเพื่อการอุปโภค บริโภค)ดังนี้

แหล่งน้ำ	ไม่มี	มี		ทั่วถึงหรือไม่		
		เพียงพอ	ไม่เพียงพอ	ทั่วถึง	ไม่ทั่วถึง	ร้อยละของครัวเรือนที่เข้าถึง
๔.๑ บ่อบาดาลสาธารณะ	✓					
๔.๒ บ่อน้ำตื้นสาธารณะ	✓					
๔.๓ ประปาหมู่บ้าน (ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น)			✓		✓	๗๐ %
๔.๔ ระบบประปา (การประปาส่วนภูมิภาค)	✓					
๔.๕ แหล่งน้ำธรรมชาติ	✓					
๔.๖ อื่นๆ (โปรดระบุ)	✓					
๔.๖.๑)						
๔.๖.๒)						
๔.๖.๓)						

(๗) ชุมชนบ้านค่าย

มีพื้นที่ทั้งหมด ๓๘๖ มีแหล่งน้ำน้ำกิน น้ำใช้ (หรือน้ำเพื่อการอุปโภค บริโภค)ดังนี้

แหล่งน้ำ	ไม่มี	มี		ทั่วถึงหรือไม่		
		เพียงพอ	ไม่เพียงพอ	ทั่วถึง	ไม่ทั่วถึง	ร้อยละของครัวเรือนที่เข้าถึง
๔.๑ บ่อบาดาลสาธารณะ	✓					
๔.๒ บ่อน้ำตื้นสาธารณะ	✓					
๔.๓ ประปาหมู่บ้าน (ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น)		✓		✓		๙๐ %
๔.๔ ระบบประปา (การประปาส่วนภูมิภาค)	✓					
๔.๕ แหล่งน้ำธรรมชาติ	✓					
๔.๖ อื่นๆ (โปรดระบุ)	✓					
๔.๖.๑)						
๔.๖.๒)						
๔.๖.๓)						

(๘) ชุมชนบ้านกุแบชัย

มีพื้นที่ทั้งหมด ๒๘๖ มีแหล่งน้ำน้ำกิน น้ำใช้ (หรือน้ำเพื่อการอุปโภค บริโภค)ดังนี้

แหล่งน้ำ	ไม่มี	มี		ทั่วถึงหรือไม่		
		เพียงพอ	ไม่เพียงพอ	ทั่วถึง	ไม่ทั่วถึง	ร้อยละของครัวเรือนที่เข้าถึง
๔.๑ บ่อบาดาลสาธารณะ	✓					
๔.๒ บ่อน้ำตื้นสาธารณะ	✓					
๔.๓ ประปาหมู่บ้าน (ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น)		✓		✓		๙๐ %
๔.๔ ระบบประปา (การประปาส่วนภูมิภาค)	✓					
๔.๕ แหล่งน้ำธรรมชาติ	✓					
๔.๖ อื่นๆ (โปรดระบุ)	✓					
๔.๖.๑)						
๔.๖.๒)						
๔.๖.๓)						

(๙) ชุมชนบ้านคลองควน

มีพื้นที่ทั้งหมด ๒,๓๗๐ มีแหล่งน้ำน้ำกิน น้ำใช้ (หรือน้ำเพื่อการอุปโภค บริโภค)

ดังนี้

แหล่งน้ำ	ไม่มี	มี		ทั่วถึงหรือไม่		
		เพียงพอ	ไม่เพียงพอ	ทั่วถึง	ไม่ทั่วถึง	ร้อยละของครัวเรือนที่เข้าถึง
๔.๑ บ่อบาดาลสาธารณะ	✓					
๔.๒ บ่อน้ำตื้นสาธารณะ	✓					
๔.๓ ประปาหมู่บ้าน (ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น)			✓		✓	๗๐ %
๔.๔ ระบบประปา (การประปาส่วนภูมิภาค)	✓					
๔.๕ แหล่งน้ำธรรมชาติ	✓					
๔.๖ อื่นๆ (โปรดระบุ)	✓					
๔.๖.๑)						
๔.๖.๒)						
๔.๖.๓)						

๘. ศาสนา ประเพณี วัฒนธรรม

๘.๑ การนับถือศาสนา

- ผู้ที่นับถือศาสนาพุทธร้อยละ ๑๐
วัด ๑ แห่ง
- ผู้ที่นับถือศาสนาอิสลาม ร้อยละ ๙๐
มัสยิด ๖ แห่ง

ลำดับที่	สถานที่ตั้งองค์กรทางศาสนา	ชื่อองค์กรทางศาสนา	ชื่ออิหม่าม
๑.	หมู่ที่ ๑ บ้านกาหยี	มัสยิดดารุสลามกาหยี	นายหามะ เปาะแต
		มัสยิดอีบาติลฮักตันหยงบูโละ	นายอาแซ ปือราเฮง
๒.	หมู่ที่ ๒ บ้านท่ากูโบ	มัสยิดนูรุลฮูดา	นายซาคารียา อาแว
	หมู่ที่ ๖ บ้านฮูแตบองอ		
๓.	หมู่ที่ ๔ บ้านโคกคอกแห้ง	มัสยิดดารุลอิสละห์	นายอิสหะ นิลอ
๔.	หมู่ที่ ๕ บ้านป่าแดงกลาง	มัสยิดอัลอารูลออิสลาม	นายรอแมะ สามี
	หมู่ที่ ๗ บ้านบ้านค่าย		
๖.	หมู่ที่ ๘ บ้านกูแบซื่อโยะ	มัสยิดอิสลาฮุดดีน	นายมะแอ ยีตือเระ
๗.	หมู่ที่ ๙ บ้านคลองควน	มัสยิดนูรุตดีน	นายมะดอซี อาบูวะ

๘.๒ ประเพณีและงานประจำปี

- ประเพณีวันขึ้นปีใหม่ ประมาณเดือน มกราคม
- ประเพณีงานบุญเดือนสิบ (วันสารทไทย) ประมาณเดือน กันยายน
- ประเพณีชักพระ ประมาณเดือน ตุลาคม
- ประเพณีกวนอาซูรอ ประมาณเดือน ตุลาคม
- ประเพณีวันฮารีรายอ ประมาณเดือน พฤษภาคม
- ประเพณีเข้าสุนัต ประมาณเดือน เมษายน
- ประเพณีเมาลิดสัมพันธ์ ประมาณเดือน ธันวาคม
- ประเพณีวันสงกรานต์ ประมาณเดือน เมษายน
- ประเพณีลอยกระทง ประมาณเดือน ตุลาคม พฤศจิกายน
- ประเพณีวันเข้าพรรษา ออกพรรษา ประมาณเดือน กรกฎาคม ตุลาคม พฤศจิกายน

๘.๓ ภูมิปัญญาท้องถิ่น ภาษาถิ่น

ภูมิปัญญาท้องถิ่น ประชาชนในเขตตำบลบุโละบุโยได้อนุรักษณ์ภูมิปัญญาท้องถิ่น ได้แก่ วิธีการทำเครื่องจักสารใช้สำหรับในครัวเรือนโดยใช้ไม้ไผ่วิธีการสานเสื่อด้วยมือจาก และวิธีการจับปลาธรรมชาติ

ภาษาถิ่น ส่วนมากร้อยละ ๙๐ % พูดภาษายาวี

แผนพัฒนาท้องถิ่น ๔ ปี(๒๕๖๑-๒๕๖๔)

องค์การบริหารส่วนตำบลบุโละบุโย อำเภอนงจิก จังหวัดปัตตานี

๘.๔ สิ้นค้าพื้นเมืองและของที่ระลึก

- ตำบลบุโละบุโย ไม่มีของที่ระลึก

๙. ทรัพยากรธรรมชาติ

๙.๑ น้ำ

ตำบลบุโละบุโย มีแม่น้ำตามธรรมชาติไหลผ่าน จำนวน ๒ สายได้แก่

- คลองชลประทาน ไหลผ่าน หมู่ ๓ หมู่ ๕ หมู่ ๖ และหมู่ ๗ ไหลผ่านไปยังตำบลบ่อทอง อำเภอนองจิก จังหวัดปัตตานี

- คลองสายปัตตานี ไหลผ่าน หมู่ ๙ หมู่ ๒ ไหลผ่านไปยังตำบลเกาะเปาะ อำเภอนองจิก จังหวัดปัตตานี

๙.๒ ป่าไม้ -ไม่มี -

๙.๓ ภูเขา -ไม่มี -

๙.๔ คุณภาพของทรัพยากรธรรมชาติ

ตำบลบุโละบุโย มีแม่น้ำไหลผ่านตลอดทั้งปี(คลองชลประทาน) ทำให้ประชาชนสามารถทำการเกษตร ปลูกข้าวสวนผลไม้ พืชผักสวนครัว พืชไร่ และสามารถเลี้ยงปลาได้ในบางพื้นที่

๑๐. อื่นๆ (ถ้ามีระบุด้วย)

โครงการฟาร์มตัวอย่างในสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ บ้านน้ำดำ ต.บุโละบุโย

อ.นองจิก จ.ปัตตานี

ความเป็นมา

เมื่อวันที่ ๒๔ กันยายน ๒๕๔๗ สมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ พร้อมด้วยสมเด็จพระเจ้าพี่นางเธอฯ ได้เสด็จที่วัดสุนันทาราม บ้านน้ำดำ หมู่ที่ ๓ ตำบลบุโละบุโย อำเภอนองจิก จังหวัดปัตตานี เพื่อนมัสการพระสงฆ์ ถวายจตุปัจจัย ทรงเยี่ยมราษฎรที่มาเฝ้ารับเสด็จ และทรงงานศิลปาชีพ ได้ทรงรับทราบความเดือดร้อนของราษฎรจาก นายสหัส บุญญาวิวัฒน์ ผู้ช่วยเลขาธิการพระราชวัง ฝ่ายกิจกรรมพิเศษและนายเทอดศักดิ์ บุญยจร วิศวกรใหญ่ด้านวางแผนและโครงการ กรมชลประทาน ว่าพื้นที่ทำการเกษตรของราษฎรยังประสบปัญหาคือ น้ำท่วมขังพื้นที่ทำนา การใช้น้ำจากคูส่งน้ำไม่สะดวก ในครั้งนี้ สมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ ได้มีกระแสรับสั่งให้ กรมชลประทานแก้ปัญหาหาน้ำ และให้กรมพัฒนาที่ดินจัดตั้งฟาร์มตัวอย่างๆ สำหรับการดำเนินการถึงปัจจุบันการแก้ปัญหาหาน้ำ กรมชลประทานได้ดำเนินการแล้ว

วันที่ ๒๕ มกราคม ๒๕๔๙ พลเรือโท สุภณิตย์ จุฑะพุทธิพร้อมด้วยพันเอกอรุณพร โบสุวรรณ พล.ต.ต. เดชชัย พวงพัฒน์ และคณะได้เดินทางมาสำรวจสภาพพื้นที่เบื้องต้น บริเวณหมู่ที่ ๓ ตำบลบุโละบุโย อำเภอนองจิก จังหวัดปัตตานี ตามที่นางเพ็ญจันทร์ จันทร์สุกระ ผู้ช่วยผู้ใหญ่บ้าน ม.๓ ได้ร้องเรียนว่า ปัจจุบันสถานการณ์ในพื้นที่ไม่เป็นที่ไว้วางใจราษฎรในพื้นที่ถูกประทุษร้ายแล้วหลายคน ราษฎรในหมู่บ้านไม่กล้าออกไปประกอบอาชีพนอกบ้านทำให้ราษฎรเดือดร้อนและขาดรายได้เลี้ยงชีพ จึงขอให้จัดตั้งฟาร์มฯในพื้นที่ โดยมีราษฎรประมาณ ๓๐ ราย ได้ร่วมกันมอบที่ดินประมาณ ๑๐๐ ไร่ ให้กับโครงการฯ และจะขอใช้พื้นที่ราชพัสดุ โดยการครอบครองของกรมชลประทาน อีกประมาณ ๑๐๐ไร่

วันที่ ๒๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๙ พลโท วีระ สันธวงศ์สานนท์ ได้เรียกประชุมหน่วยงานที่เกี่ยวข้องณ ค่ายอิงคยุทธบริหาร จังหวัดปัตตานี มอบหมายให้รับดำเนินการโครงการโดยเร็ว

สภาพภูมิประเทศ

โครงการฟาร์มตัวอย่างในสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ ตั้งอยู่ที่บ้านน้ำดำ ม.๓ต.ปุโล๊ะปุโย อ.หนองจิก จ.ปัตตานี พิกัด ๔๗ NQH ๔๓๑-๔๔๙ ลำดับชุด L๗๐๑๗ ระวาง ๕๒๒๒ III พื้นที่โครงการอยู่ที่บ้านน้ำดำ หมู่ ๓ ตำบลปุโล๊ะปุโย อำเภอหนองจิก จังหวัดปัตตานี มีพื้นที่โครงการประมาณ ๒๐๐ ไร่ โดยราษฎร จำนวน ๓๐ รายได้ร่วมกันมอบที่ดิน(ที่โฉนด) ประมาณ ๑๐๐ ไร่ และขอใช้ที่ราชพัสดุประมาณ ๑๐๐ ไร่ (ที่ดินอยู่ในความครอบครองของกรมชลประทาน)

สภาพพื้นที่เป็นที่ราบลุ่ม - ทำนา มีคลองระบายน้ำ D๒ ผ่านกลางพื้นที่ มีคูส่งน้ำ ซึ่งรับน้ำจากเขื่อนปัตตานี ระยะทางประมาณ ๒๕ กิโลเมตร ผ่านพื้นที่โครงการทั้ง ๒ ฝั่งคลองระบายน้ำ มีอาณาเขตดังนี้

- ทิศเหนือ	ติดหมู่ ๖	ตำบลปุโล๊ะปุโย	อำเภอหนองจิก
- ทิศตะวันออก	ติดหมู่ ๙	ตำบลปุโล๊ะปุโย	อำเภอหนองจิก
- ทิศตะวันตก	ติดหมู่ ๔,๖	ตำบลปุโล๊ะปุโย	อำเภอหนองจิก
- ทิศใต้	ติดหมู่ ๓,๙	ตำบลปุโล๊ะปุโย	อำเภอหนองจิก

ลักษณะโครงการ

- มีแหล่งน้ำซึ่งเป็นคลองระบายน้ำ D๒ ผ่านกลางพื้นที่โครงการ
- มีแหล่งน้ำซึ่งเป็นคูส่งน้ำ จำนวน ๒ สาย ผ่านบริเวณพื้นที่โครงการ ทั้ง ๒ ฝั่งคลองระบายน้ำ

น้ำ

ผลประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

สามารถช่วยเหลือ ราษฎรในพื้นที่ให้มีความทำ ประมาณ ๑๐๐-๒๐๐ คน

แผนการดำเนินงาน

สนับสนุนน้ำให้กับพื้นที่โครงการฯ โดยใช้ระบบชลประทานที่มีอยู่แล้ว

งบประมาณค่าก่อสร้าง

ในปี งบประมาณ ๒๕๕๐ กรมชลประทาน ไม่ได้ของบประมาณค่าก่อสร้างระบบชลประทาน โดยทำความเข้าใจกับกรมพัฒนาที่ดินให้จัดทำงบประมาณเอง ส่วนกรมชลประทานช่วยเหลือด้านแผนงานและร่วมพิจารณาโครงการ

ติดตามความก้าวหน้าของโครงการ

- วันที่ ๒๐ มีนาคม ๒๕๔๙ พลเอก ณพล บุญทับ รองสมุหราชองครักษ์ในสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถและคณะฯ ได้เดินทางไปดูพื้นที่ฟาร์มตัวอย่างฯ เฝ้าฯ รับเสด็จและช่วยเหลือราษฎรที่ไม่มีความทำโดยเร็ว และสั่งการให้ช่วยเหลือราษฎรที่มีบ้านอยู่ในพื้นที่ที่ไม่ปลอดภัย โดยให้จัดซื้อที่ดินที่ราษฎรต้องการขายบริเวณใกล้เคียงกับพื้นที่ฟาร์มฯ เพื่อจัดตั้งหมู่บ้านเข้มแข็งด้วย

แผนพัฒนาท้องถิ่น ๔ ปี(๒๕๖๑-๒๕๖๔)

องค์การบริหารส่วนตำบลปุโล๊ะปุโย อำเภอหนองจิก จังหวัดปัตตานี

- วันที่ ๗ เมษายน ๒๕๔๙ พลเอก ณพล บุญทับ รองสมุหราชองครักษ์ในสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ ได้เดินทางมาตรวจความก้าวหน้าของฟาร์มฯ และสั่งให้กรมชลประทานและกรมพัฒนาที่ดินรีบดำเนินการ โดยเร็วเพื่อเตรียมรับเสด็จให้ทัน ในปี ๒๕๔๙

- วันที่ ๑๗ พฤษภาคม ๒๕๔๙ พลเอก ณพล บุญทับ รองสมุหราชองครักษ์ในสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ พร้อมด้วย นาย สหัฐ บุญญาวิวัฒน์และคณะฯ ได้เดินทางมาติดตามความก้าวหน้าของฟาร์มฯ สอบถามปัญหาและอุปสรรคในการดำเนินงานโครงการฯ

- วันที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๔๙ พลเอก ณพล บุญทับ รองสมุหราชองครักษ์ในสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ และคณะฯ ได้เดินทางมาติดตามความก้าวหน้าของฟาร์มฯ

- วันที่ ๒๘ พฤศจิกายน ๒๕๔๙ พลเอก ณพล บุญทับ รองสมุหราชองครักษ์ในสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ และคณะฯ ได้เดินทางมาติดตามความก้าวหน้าของฟาร์มฯ และสั่งการให้จัดทำหมู่บ้านเข้มแข็งสามารถพึ่งตนเองได้

- วันที่ ๒๕ ธันวาคม ๒๕๔๙ พลเอก ณพล บุญทับ รองสมุหราชองครักษ์ในสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ และคณะฯ ได้เดินทางมาติดตามความก้าวหน้าของฟาร์มฯ

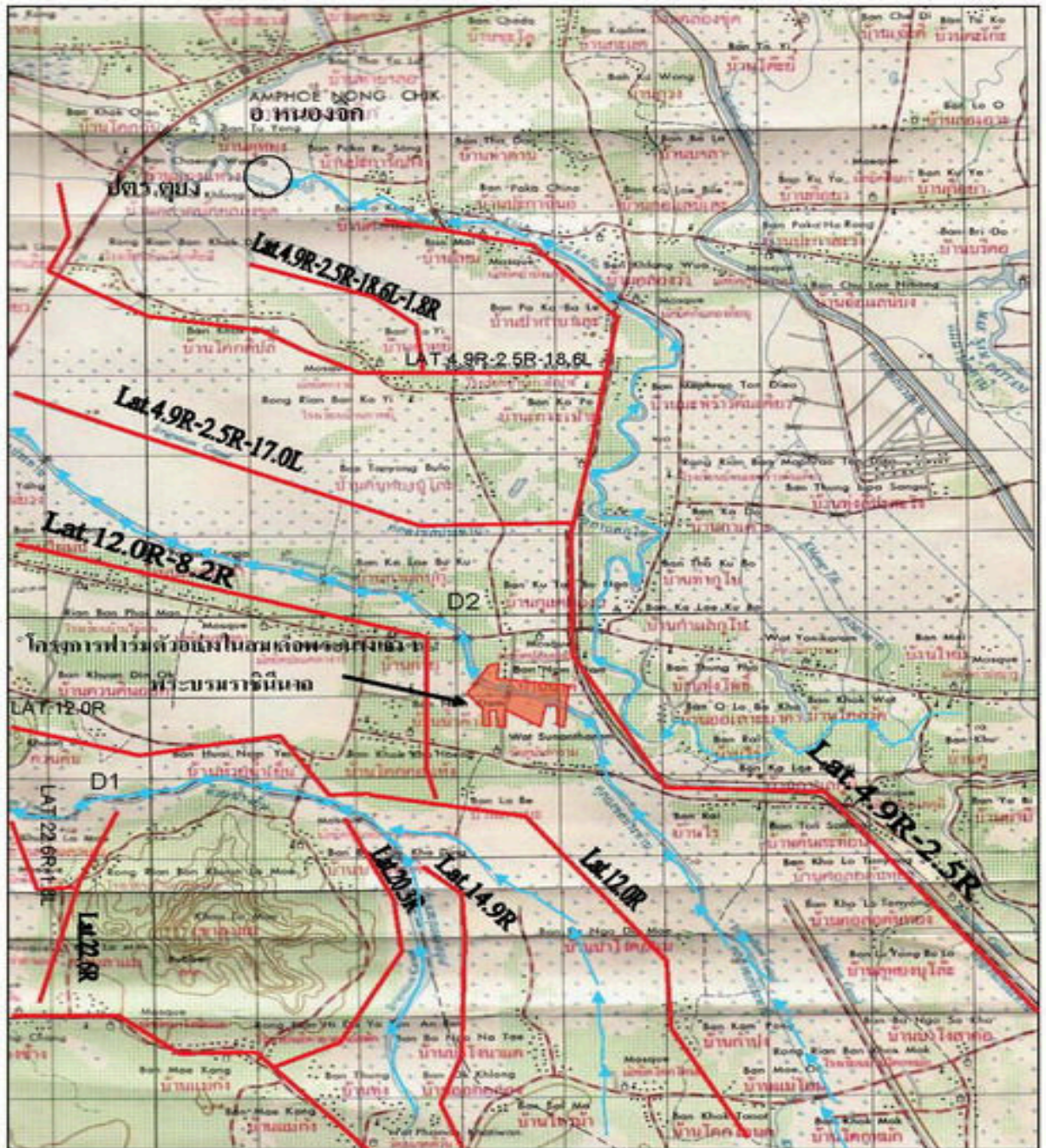
- วันที่ ๑๑ เมษายน ๒๕๕๐ พลเอก ณพล บุญทับ รองสมุหราชองครักษ์ในสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ และคณะฯ ได้เดินทางมาติดตามความก้าวหน้าของฟาร์มฯ

- วันที่ ๒๘ พฤษภาคม ๒๕๕๐ พลเอก สนั่น มะเร็งฤทธิ์ เลขาธิการมูลนิธิพลเอก เปรม ติณสูลานนท์ และคณะฯ ติดตามความก้าวหน้าของโครงการ

ความก้าวหน้าของโครงการ

- โครงการส่งน้ำและบำรุงรักษาปัตตานี อยู่ระหว่างขุดขยายคลอง D๒ ปัจจุบันสามารถใช้พื้นที่ในช่วงนี้ได้แล้ว

- โครงการส่งน้ำและบำรุงรักษาปัตตานี ได้ก่อสร้างคูส่งน้ำแล้ว ปัจจุบันสามารถใช้น้ำจากคูส่งน้ำทั้ง ๒ สาย ระยะทางการส่งน้ำจากเขื่อนฯ ถึงพื้นที่โครงการประมาณ ๒๕ กิโลเมตร

โครงการฟาร์มตัวอย่างในสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ
 ม.3 บ้านน้ำคำ ต.บุโหล๊ะปุโย อ.หนองจิก จ.ปัตตานี
 พื้นที่ 200 ไร่ (รวมถูมรอบที่ดินให้ 100 ไร่, ขอใช้ที่ราชพัสดุ 100 ไร่)
 พิกัด 47 NOH 431 – 499 ระวาง 5222III แผนที่ มาตราส่วน 1:50,000

ส่วนที่ ๒

สรุปผลการพัฒนาท้องถิ่นตามแผนพัฒนาท้องถิ่น (พ.ศ. ๒๕๕๗ – ๒๕๖๐)

๑.สรุปผลการดำเนินงานตามงบประมาณที่ได้รับ และการเบิกจ่ายงบประมาณ

ในปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๗-๒๕๖๐

๑.๑ สรุปสถานการณ์การพัฒนา การตั้งงบประมาณ การเบิกจ่ายงบประมาณ

๑.๑.๑. สรุปสถานการณ์การพัฒนา

ผลการวิเคราะห์ศักยภาพเพื่อประเมินสถานภาพการพัฒนาในปัจจุบัน และโอกาสการพัฒนาในอนาคตของท้องถิ่น ด้วยเทคนิค SWOT (จุดแข็ง จุดอ่อน โอกาส และอุปสรรค) ขององค์การบริหารส่วนตำบลบุละบูโย

ตามที่ องค์การบริหารส่วนตำบลบุละบูโย ได้ประเมินสถานภาพขององค์การบริหารส่วนตำบลในการพัฒนาในปัจจุบันและความเป็นไปได้ในโอกาสการพัฒนาในอนาคต โดยได้ประเมินจาก

ปัจจัยภายนอก ขององค์การบริหารส่วนตำบลบุละบูโย ได้แก่ นโยบายของรัฐบาลด้านต่างๆ นโยบายกลุ่มจังหวัด ๓จังหวัดชายแดนภาคใต้ วิสัยทัศน์และนโยบายจังหวัดปัตตานี รวมทั้งปัจจัยที่เป็นสิ่งอำนวยความสะดวกต่อการพัฒนาของอำเภอหนองจิก

ปัจจัยภายในขององค์การบริหารส่วนตำบลบุละบูโยได้แก่ นโยบายของผู้บริหารความต้องการของชุมชน ประชาชนในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลบุละบูโย สามารถสรุปเป็นจุดแข็งจุดอ่อน อุปสรรค และโอกาสในการพัฒนาขององค์การบริหารส่วนตำบลบุละบูโย ได้ดังนี้

การวิเคราะห์จากปัจจัยภายนอก

จุดแข็ง

๑. นโยบายรัฐบาล นโยบาย ๓จังหวัดชายแดนภาคใต้ และวิสัยทัศน์จังหวัดปัตตานี เอื้อต่อการพัฒนาท้องถิ่นในระดับหนึ่ง

๒. ความพิเศษเรื่องความหลากหลายทางวัฒนธรรมแบบพหุนิยม สามารถเป็นจุดแข็ง เรียกนักท่องเที่ยวให้เข้ามาท่องเที่ยวได้หากสามารถแก้ไขเรื่องความไม่สงบเรียบร้อยภายในพื้นที่ได้

๓. จังหวัดปัตตานีมีแหล่งท่องเที่ยวและโบราณสถานสำคัญหลายแห่ง เช่น น้ำตกทรายขาว หาดตะโละกาโปรี หาดแหม่มมัดยิดกรือเซะ ป่าชายเลน ฯลฯ

๔. ประชากรส่วนใหญ่นับถือศาสนาอิสลาม

๕. มีความหลากหลายทางอารยธรรม

จุดอ่อน

๑. ปัญหาการขาดการประสานงานระหว่างหน่วยงานในพื้นที่ (ขาดหลักการบูรณาการ)

๒. ประชาชนใน ๓จังหวัดชายแดนภาคใต้ การศึกษาอยู่ในระดับต่ำและขาดการกระตือรือร้นในการพัฒนาคุณภาพชีวิตและความร่วมมือระหว่างกลุ่มองค์กร

๓. ปัญหาแตกแยกระหว่างชาติ ศาสนา. ก่อให้เกิดปัญหาความรุนแรงเหตุก่อการร้ายในพื้นที่
๔. เศรษฐกิจตกต่ำ รายได้ประชากรต่อหัวเฉลี่ยต่ำ เนื่องจากสถานการณ์ความไม่สงบ ส่งผลให้เศรษฐกิจตกต่ำ
๕. โรงเรียนของรัฐไม่สามารถตอบสนองกับวิถีชีวิตของชาวบ้านตามแนววิถีมุสลิม

โอกาส

๑. ความหลากหลายทางวัฒนธรรมแบบพหุนิยม สามารถเป็นจุดเรียนนักท่องเที่ยวให้เข้ามาท่องเที่ยวได้ หากสามารถแก้ไขเรื่องความไม่สงบเรียบร้อยในพื้นที่ ๓ จังหวัดชายแดนภาคใต้
๒. มีทุนทางสังคมที่สำคัญ คือ ทรัพยากรมนุษย์ ที่ส่วนใหญ่นับถือศาสนาอิสลามทำให้เป็นศูนย์กลางอิสลามศึกษา
๓. มีการสนับสนุนตามโครงการอันเนื่องมาจากพระราชดำริ
๔. การที่เป็นประตูสู่ประเทศมาเลเซีย ทำให้สามารถพัฒนาเป็นจังหวัดเศรษฐกิจได้ของภาคใต้

อุปสรรค

๑. เหตุการณ์ความไม่สงบในพื้นที่ ๓ จังหวัดชายแดนภาคใต้ ส่งผลกระทบต่อสภาพความเป็นอยู่ การประกอบอาชีพของประชาชนในพื้นที่
๒. นโยบายรัฐบาล นโยบายสามจังหวัดชายแดนภาคใต้และนโยบายวิสัยทัศน์จังหวัดปัตตานีถึงแม้จะสอดคล้องกัน แต่ยังมีเหตุการณ์ความไม่สงบเรียบร้อย ๓จังหวัดชายแดนภาคใต้ เข้ามาประกอบด้วย ทำให้แนวทางที่ตั้งเป้าหมายไว้ไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควร
๓. กฎหมาย ระเบียบที่เกี่ยวข้องกับการปฏิบัติทำให้การดำเนินงานบูรณาการของจังหวัด ไม่ประสบผลเท่าที่ควร เนื่องจากไม่ได้รับการปรับปรุงแก้ไขระเบียบ ข้อปฏิบัติให้สอดคล้องกัน

การวิเคราะห์จากปัจจัยภายใน

จุดแข็ง

๑. องค์การบริหารส่วนตำบลปูโละปูโย ตั้งอยู่ในจุดภูมิศาสตร์ที่เหมาะสมต่อการพัฒนาทั้งด้านเศรษฐกิจสังคม เนื่องเป็นพื้นที่ที่ตั้งอยู่ที่มีระบบน้ำจากชลประทานส่งผ่านตลอดปี หากขาดน้ำสามารถสนับสนุนน้ำจากเขื่อนชลประทานจังหวัดปัตตานีได้
๒. ด้านการเมือง การบริหารองค์การบริหารส่วนตำบลสามารถบริหารงานด้วย โปร่งใส ตรวจสอบได้ และมีบุคลากรเพียงพอในระดับหนึ่ง พร้อมต่อการพัฒนาองค์การบริหารส่วนตำบล ให้เจริญต่อไป
๓. มีความอุดมสมบูรณ์ในเรื่องผลิตผลทางการเกษตร

จุดอ่อน

๑. ประชาชนในพื้นที่มีการศึกษาต่ำกว่าเกณฑ์เป็นจำนวนมาก เนื่องจากไม่ค่อยให้ความสำคัญเรื่องการศึกษาเท่าที่ควร ซึ่งเป็นปัญหาสำคัญอย่างยิ่งต่อการพัฒนาในทุก ๆ ด้าน
๒. ปัญหาการอพยพแรงงานไปทำงานในประเทศมาเลเซีย

๓. ขาดความร่วมมือในการดำเนินงานของชุมชน

โอกาส

๑. องค์การบริหารส่วนตำบลบุโละบุโย ตั้งอยู่ในจุดภูมิศาสตร์ที่เหมาะสมต่อการพัฒนาทั้งด้านเศรษฐกิจสังคม เนื่องจากเป็นพื้นที่ที่ตั้งอยู่ที่มีระบบน้ำจากชลประทานส่งผ่านตลอดปี หากขาดน้ำสามารถสนับสนุนน้ำจากเขื่อนชลประทานจังหวัดปัตตานีได้

๒. เป็นเมืองที่มีการคมนาคมที่สะดวกและเป็นทางผ่านระหว่างจังหวัด ซึ่งสามารถพัฒนาเป็นเมืองเศรษฐกิจได้ในอนาคต

๓. มีความอุดมสมบูรณ์ในเรื่องทรัพยากรธรรมชาติและผลผลิตทางการเกษตร ทำให้มีผลต่อการพัฒนาในอนาคต

๔. จากการวิเคราะห์สภาพการขององค์การบริหารส่วนตำบลบุโละบุโย ทั้งจากปัจจัยภายนอกและปัจจัยภายในแล้ว ทำให้ทราบถึง จุดแข็ง จุดอ่อน โอกาส และอุปสรรคในการพัฒนาขององค์การบริหารส่วนตำบลบุโละบุโย ได้ ดังนี้

จุดแข็ง

๑. องค์การบริหารส่วนตำบลบุโละบุโย อยู่ในอยู่ในพื้นที่ที่เหมาะสมสำหรับผลิตผลทางการเกษตร เนื่องจากมีระบบชลประทาน และเหมาะสมกับประกอบธุรกิจส่วนตัว เพราะอยู่ติดถนน ๔ เลน และกลุ่มอาชีพต่างๆ ได้ก็พอสมควรสามารถเพิ่มมูลค่าผลผลิตทางการเกษตรได้เป็นอย่างดี

๒. ประชาชนในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลส่วนใหญ่เป็นชาวไทยมุสลิมยึดมั่นในศาสนาวัฒนธรรมและขนบธรรมเนียมประเพณี

๓. องค์การบริหารส่วนตำบลบุโละบุโย มีพื้นที่ ๑๒.๒๘ ตารางกิโลเมตร ยังสามารถพัฒนาวางผังเมืองให้เป็นเมืองน่าอยู่ได้ ต่อไป

จุดอ่อน

๑. ปัญหาการอพยพแรงงานไปทำงานในประเทศมาเลเซียปัญหาขาดความร่วมมือของประชาชนในพื้นที่ ขาดความกระตือรือร้นในการพัฒนาตนเองและครอบครัว มีเกณฑ์การศึกษาอยู่ในเกณฑ์ต่ำ

๒. ปัญหาด้านบุคลากรในการปฏิบัติงานไม่เพียงพอตามแผนอัตรากำลัง ๓ปีที่ ตั้งไว้

โอกาส

๑. องค์การบริหารส่วนตำบลบุโละบุโย ตั้งอยู่ในจุดภูมิศาสตร์ที่เหมาะสมต่อการพัฒนาทั้งด้านเศรษฐกิจสังคม เนื่องจากเป็นพื้นที่ที่ตั้งอยู่ที่มีระบบน้ำจากชลประทานส่งผ่านตลอดปี หากขาดน้ำสามารถสนับสนุนน้ำจากเขื่อนชลประทานจังหวัดปัตตานีได้

๒. เป็นเมืองที่มีการคมนาคมที่สะดวกและเป็นทางผ่านระหว่างจังหวัด ซึ่งสามารถพัฒนาเป็นเมืองเศรษฐกิจได้ในอนาคต

๓. มีความอุดมสมบูรณ์ในเรื่องทรัพยากรธรรมชาติและผลผลิตทางการเกษตรทำให้มีผลต่อการพัฒนาในอนาคต

อุปสรรค

๑. ปัญหาความไม่สงบเรียบร้อยในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนภาคใต้
๒. ปัญหาด้านงบประมาณการพัฒนาท้องถิ่นไม่เพียงพอ
๓. ปัญหาเรื่องระเบียบกฎหมายข้อปฏิบัติไม่สอดคล้องกับการบริหารงานแบบบูรณาการ

๑.๑.๒ การตั้งงบประมาณ การเบิกจ่ายงบประมาณ

องค์การบริหารส่วนตำบลบุละบูโย อำเภอนongจิกจังหวัดปัตตานี

งบรายรับ-รายจ่ายตามงบประมาณประจำปี ๒๕๕๗

ตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๕๖ ถึงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๗

	ประมาณการ	รายรับจริง	+ -	สูง ต่ำ
รายรับตามประมาณการ				
<u>รายรับ</u>				
ภาษีอากร	32,600.00	26,928.70	-	5,671.30
ค่าธรรมเนียมค่าปรับและใบอนุญาต	40,000.00	154,324.40	+	114,324.40
				-
รายได้จากทรัพย์สิน	150,000.00	431,288.22	+	281,288.22
รายได้จากสาธารณูปโภคและการพาณิชย์	-	-		-
รายได้เบ็ดเตล็ด	7,000.00	1,390.00	-	5,610.00
รายได้จากทุน	-	-		-
ภาษีจัดสรร	107,770,400.00	13,799,110.27	+	3,028,710.27
				-
เงินอุดหนุน	11,000,000.00	11,978,188.00	+	978,188.00
รวมเงินตามประมาณการรายรับทั้งสิ้น	22,000,000.00	26,391,229.59	+	4,391,229.59
เงินอุดหนุนที่รัฐบาลให้โดยระบุนวัตกรรมส่งเสริม		27,284,060.00		
รวมเงินอุดหนุนที่รัฐบาลให้โดยระบุนวัตกรรมส่งเสริม		27,284,060.00		
รวมรายรับทั้งสิ้น		53,675,289.59		

	ประมาณการ	รายจ่ายจริง	+	สูง
			-	ต่ำ
รายจ่ายตามประมาณการ				
การ				
งบกลาง	623,559.00	616,235.00	-	7,324.00
เงินเดือนการเมือง	2,298,320.00	2,211,136.00	-	87,184.00
เงินเดือนประจำ	4,152,705.00	4,007,052.29	-	145,652.71
ค่าตอบแทน	1,278,957.00	1,264,564.00	-	14,393.00
ค่าใช้สอย	4,065,537.00	2,891,318.40	-	1,174,218.60
ค่าวัสดุ	3,174,159.00	2,626,156.64	-	548,002.36
ค่าสาธารณูปโภค	850,000.00	773,448.34	-	76,551.66
รายจ่ายอื่น	774,263.00	773,302.68		960.32
ค่าครุภัณฑ์	615,500.00	443,847.50	-	171,652.50
ค่าที่ดินและ				
สิ่งก่อสร้าง	1,000,000.00	625,000.00	-	375,000.00
เงินอุดหนุน	3,167,000.00	3,167,000.00	-	-
รวมรายจ่ายตามประมาณการ				
รายจ่ายทั้งสิ้น	22,000,000.00	19,399,060.85	-	2,600,939.15
รวมรายจ่ายที่จ่ายจากเงินอุดหนุนที่รัฐบาลให้โดย				
ระบุนวัตกรรมสังคม		27,284,060.00		
รวมรายจ่ายทั้งสิ้น		46,683,120.85		
สูง				
กว่า		6,992,168.74		
รายรับ				
รายจ่าย				
ต่ำ				
กว่า				

๑.๒การประเมินผลการนำแผนพัฒนาท้องถิ่นไปปฏิบัติในเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ

* การประเมินผลการนำแผนพัฒนาท้องถิ่นไปปฏิบัติในเชิงปริมาณ

ผลการปฏิบัติงานและการใช้จ่ายเงินประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๘ ดังนี้

๑. งบกลาง	เป็นเงิน	๑,๒๖๖,๔๓๔.๐๐ บาท
๒. เงินเดือนและค่าจ้างชั่วคราว	เป็นเงิน	๖,๖๗๖,๗๒๔.๓๙ บาท
๓. ค่าตอบแทน	เป็นเงิน	๑,๐๓๔,๙๒๐.๐๐ บาท
๔. ค่าใช้สอย	เป็นเงิน	๓,๕๒๖,๘๑๖.๙๘ บาท
๕. ค่าวัสดุ	เป็นเงิน	๒,๗๔๑,๕๐๐.๐๐ บาท
๖. ค่าสาธารณูปโภค	เป็นเงิน	๖๙๓,๖๗๔.๑๗ บาท
๗. เงินอุดหนุน	เป็นเงิน	๒,๗๔๑,๕๐๐.๐๐ บาท
๘. ค่าครุภัณฑ์	เป็นเงิน	๑,๑๔๙,๑๖๙.๓๐ บาท
๙. ค่าที่ดินและสิ่งก่อสร้าง	เป็นเงิน	๕๔๙,๐๐๐.๐๐ บาท
๑๐. รายจ่ายอื่น	เป็นเงิน	- บาท

ผลการพัฒนาท้องถิ่นในปีที่ผ่านมา ในปีงบประมาณ ๒๕๕๘ องค์การบริหารส่วนตำบลบุโละบุโย ได้ดำเนินการพัฒนาตามยุทธศาสตร์ด้านต่างๆ ดังนี้

ยุทธศาสตร์ที่ ๑ ด้านการพัฒนาคุณภาพชีวิตและสังคม

๑. โครงการอันเนื่องมาจากพระราชดำริ	งบประมาณ	๓๐,๐๐๐ บาท
๒. โครงการทัศนศึกษาดูงาน	งบประมาณ	- บาท
๓. โครงการอบรมคุณธรรมจริยธรรม	งบประมาณ	- บาท
๔. โครงการพบปะเยี่ยมเยียนผู้นำศาสนา	งบประมาณ	๑๐๐,๐๐๐ บาท
๕. โครงการวันเด็กแห่งชาติ	งบประมาณ	๑๕๐,๐๐๐ บาท
๖. อาหารเสริม (นม) โรงเรียนบ้านกาหยิ	งบประมาณ	๒๓๖,๖๐๐ บาท
๗. อาหารเสริม (นม) โรงเรียนพัฒนศึกษา	งบประมาณ	๓๕๑,๒๖๐ บาท
๘. อาหารเสริม (นม) โรงเรียนบ้านพระราชดำริศูนย์ครูใต้	งบประมาณ	๑๐๑,๙๒๐ บาท
๙. อาหารเสริม (นม) โรงเรียนบ้านน้ำดำ	งบประมาณ	๒๒๕,๖๘๐ บาท
๑๐. อาหารเสริม (นม) โรงเรียนบ้านค่าย	งบประมาณ	๒๙๓,๐๒๐ บาท
๑๑. อาหารเสริม (นม) ศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก	งบประมาณ	๖๔,๖๘๐ บาท
๑๒. อาหารกลางวันศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก	งบประมาณ	๑๖๘,๐๐๐ บาท
๑๓. อุดหนุนอาหารกลางวันโรงเรียนบ้านกาหยิ	งบประมาณ	๕๒๐,๐๐๐ บาท
๑๔. อุดหนุนอาหารกลางวันโรงเรียนพัฒนศึกษา	งบประมาณ	๗๗๒,๐๐๐ บาท
๑๕. อุดหนุนอาหารกลางวันโรงเรียนบ้านน้ำดำ	งบประมาณ	๔๙๖,๐๐๐ บาท
๑๖. อุดหนุนอาหารกลางวันโรงเรียนบ้านค่าย	งบประมาณ	๖๔๔,๐๐๐ บาท
๑๗. อุดหนุนอาหารกลางวันโรงเรียนบ้านพระราชดำริศูนย์ครูใต้	งบประมาณ	๒๒๔,๐๐๐ บาท
๑๘. โครงการป้องกันและแก้ไขปัญหามลพิษ	งบประมาณ	- บาท
๑๙. โครงการเฝ้าระวังและป้องกันโรคติดต่อ	งบประมาณ	๖๐,๐๐๐ บาท
๒๐. จัดซื้อวัสดุทางการแพทย์หรือวิทยาศาสตร์	งบประมาณ	๒๐,๐๐๐ บาท

๒๑. อุดหนุนพัฒนาการสาธารณสุขบ้านกาหยี่	งบประมาณ	๑๕,๐๐๐ บาท
๒๒. อุดหนุนพัฒนาการสาธารณสุขบ้านท่ากูโบ	งบประมาณ	๑๕,๐๐๐ บาท
๒๓. อุดหนุนพัฒนาการสาธารณสุขบ้านน้ำดำ	งบประมาณ	๑๕,๐๐๐ บาท
๒๔. อุดหนุนพัฒนาการสาธารณสุขบ้านโคกค้อแห้ง	งบประมาณ	๑๕,๐๐๐ บาท
๒๕. อุดหนุนพัฒนาการสาธารณสุขบ้านป่าแตกลาง	งบประมาณ	๑๕,๐๐๐ บาท
๒๖. อุดหนุนพัฒนาการสาธารณสุขบ้านฮูเตบองอ	งบประมาณ	๑๕,๐๐๐ บาท
๒๗. อุดหนุนพัฒนาการสาธารณสุขบ้านค่าย	งบประมาณ	๑๕,๐๐๐ บาท
๒๘. อุดหนุนพัฒนาการสาธารณสุขบ้านกูแบซ็อยโยะ	งบประมาณ	๑๕,๐๐๐ บาท
๒๙. อุดหนุนพัฒนาการสาธารณสุขบ้านคลองควน	งบประมาณ	๑๕,๐๐๐ บาท
๓๐. โครงการก่อสร้างซ่อมแซมที่อยู่อาศัยและซื้อวัสดุก่อสร้าง	งบประมาณ	- บาท
ให้กับผู้ยากไร้และด้อยโอกาส		
๓๑. ค่าใช้จ่ายในการจัดกิจกรรมสภาเด็ก	งบประมาณ	- บาท
๓๒. โครงการส่งเสริมพัฒนาคุณภาพชีวิตผู้พิการ/ผู้ด้อยโอกาส	งบประมาณ	๓๐,๐๐๐ บาท
๓๓. ค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับการแก้ไขปัญหายาเสพติด	งบประมาณ	- บาท
๓๔. โครงการจัดการแข่งขันกีฬา	งบประมาณ	๓๒๐,๐๐๐ บาท
๓๕. สนับสนุนกิจกรรมโรงเรียนตาดีกา	งบประมาณ	- บาท
๓๖. จัดซื้อวัสดุอุปกรณ์กีฬา	งบประมาณ	๑๐๐,๐๐๐ บาท
๓๗. โครงการค่ายเยาวชนชนสมานฉันทภาคฤดูร้อนประจำปี ๒๕๕๘	งบประมาณ	๕๐,๐๐๐ บาท
๓๘. โครงการงานเมาลิด	งบประมาณ	๑๒๐,๐๐๐ บาท
๓๙. โครงการปฏิบัติวิญญานคนรุ่นใหม่ประจำปี ๒๕๕๘	งบประมาณ	- บาท
๔๐. โครงการประเพณีชักพระ	งบประมาณ	๓๐,๐๐๐ บาท
๔๑. โครงการจัดการเรียนการสอนอัลกุรอาน (กีรออาตี)	งบประมาณ	๑๐๐,๐๐๐ บาท
๔๒. โครงการรดน้ำดำหัว	งบประมาณ	๓๐,๐๐๐ บาท
๔๓. โครงการวันกวนอาซูรอ	งบประมาณ	๑๐๐,๐๐๐ บาท
๔๔. โครงการวันผู้สูงอายุ	งบประมาณ	๑๐๐,๐๐๐ บาท
๔๕. โครงการวันลอยกระทง	งบประมาณ	๓๐,๐๐๐ บาท
๔๖. โครงการวันสารทไทย	งบประมาณ	๓๐,๐๐๐ บาท
๔๗. โครงการอนุรักษ์มรดกไทย ประจำปี ๒๕๕๘	งบประมาณ	๓๐,๐๐๐ บาท
๔๘. โครงการเตรียมความพร้อมสู่การมีครอบครัว	งบประมาณ	- บาท
๔๙. โครงการปลูกป่าเฉลิมพระเกียรติ	งบประมาณ	- บาท

ยุทธศาสตร์ที่ ๒ ด้านการพัฒนาเศรษฐกิจและการคลัง

๑. ค่าใช้จ่ายในการจัดเก็บและบันทึกข้อมูล	งบประมาณ	-	บาท
๒. โครงการแผนที่ภาษีและทะเบียนทรัพย์สิน	งบประมาณ	-	บาท
๓. โครงการส่งเสริมและพัฒนาอาชีพ	งบประมาณ	๑๐๐,๐๐๐	บาท
๔. โครงการศึกษาดูงานกลุ่มส่งเสริมอาชีพต่างๆ	งบประมาณ	-	บาท
๕. จัดซื้อวัสดุและอุปกรณ์การเกษตรเพื่อใช้ในกิจการ อบต.	งบประมาณ	-	บาท

ยุทธศาสตร์ที่ ๓ ด้านการพัฒนาการเมืองการปกครองและการบริหาร

๑. โครงการจัดการเลือกตั้ง	งบประมาณ	-	บาท
๒. โครงการอำเภอย้ายเคลื่อนที่	งบประมาณ	๑๐๐,๐๐๐	บาท
๓. จัดซื้อเต็นท์	งบประมาณ	๑๑๐,๐๐๐	บาท
๔. จัดซื้อโต๊ะขาพับ	งบประมาณ	๒๗,๐๐๐	บาท
๕. จัดซื้อโทรศัพท์เคลื่อนที่	งบประมาณ	๖๐,๐๐๐	บาท
๖. จัดซื้อผ้าเตนท์	งบประมาณ	๓๐,๐๐๐	บาท
๗. จัดซื้อรถยนต์ส่วนบุคคล	งบประมาณ	๗๘๗,๐๐๐	บาท
๘. จัดซื้อโทรศัพท์รุ่นแอลอีดี ขนาด ๓๒ นิ้ว	งบประมาณ	๒๔,๐๐๐	บาท
๙. จัดซื้อเครื่องพิมพ์ขาว ดำ	งบประมาณ	๓,๕๐๐	บาท
๑๐. อุดหนุน อบต.ทำกำชำ	งบประมาณ	๑๘,๐๐๐	บาท
๑๑. จัดซื้อคอมพิวเตอร์โน้ตบุค	งบประมาณ	๒๕,๐๐๐	บาท
๑๒. จัดซื้อเครื่องพิมพ์ Multifuntionจำนวน ๑ เครื่อง	งบประมาณ	๔๖,๐๐๐	บาท
๑๓. ค่าจัดซื้อถังขยะ จำนวน ๒๐๐ ใบ	งบประมาณ	๑๖๐,๐๐๐	บาท
๑๔. โครงการจัดเวทีประชาคมหมู่บ้าน/ตำบล	งบประมาณ	๒๐,๐๐๐	บาท

ยุทธศาสตร์ที่ ๔ ด้านโครงสร้างพื้นฐาน

๑. โครงการก่อสร้างถนน คสล.สายซอยบ้านอะดะห์คูไ้ไก่ ขนาดกว้าง ๔.๐๐ ม. ยาว ๔๔๐.๐๐ ม. หน้า ๐.๑๕ ม.	งบประมาณ	๑,๒๖๗,๐๐๐	บาท
๒. โครงการก่อสร้างถนน คสล.สายซอยบ้านสะแม-แวตีเยาะ ขนาดกว้าง ๔.๐๐ ม. ยาว ๕๐๐.๐๐ ม. หน้า ๐.๑๕ ม.	งบประมาณ	๑,๔๔๐,๐๐๐	บาท
๓. โครงการก่อสร้างเหล็กรอบเตาเผาขยะ ม.๔	งบประมาณ	๒๕๐,๐๐๐	บาท
๔. โครงการบุกเบิกผิวจราจรหินคลุก สายซอยบ้าน สส.-บ้านสะแมขนาดกว้าง ๔.๐๐ ม. ยาว ๑๒๐.๐๐ ม. หน้า ๐.๒๐ ม.	งบประมาณ	๒๓๔,๐๐๐	บาท
๕. โครงการปรับปรุงภูมิทัศน์โดยรอบ อบต.	งบประมาณ	๑๕๐,๐๐๐	บาท

ยุทธศาสตร์ที่ ๕ด้านการเสริมสร้างสันติสุขอย่างยั่งยืน

๑. โครงการส่งเสริมและสนับสนุนการสร้างความปลอดภัย			
สมานฉันท์ของคนในชาติ	งบประมาณ	-	บาท
๒. โครงการฟื้นฟูและอนุรักษ์ภูมิปัญญาท้องถิ่น	งบประมาณ	-	บาท

รวมโครงการที่ดำเนินการทั้งสิ้น ๗๕ โครงการ

การประเมินประสิทธิผลของแผนพัฒนาในเชิงคุณภาพ

การประเมินประสิทธิผลของแผนพัฒนาในเชิงคุณภาพ สามารถประเมินได้จากการสำรวจความพึงพอใจที่มีผลต่อการปฏิบัติและการดำเนินงานขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

.....

๒.ผลที่ได้รับจากการดำเนินงานในปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๗-๒๕๖๐

๒.๑ ผลที่ได้รับหรือผลที่สำคัญ

๒.๑.๑ ผู้ปฏิบัติงานรู้ขั้นตอนและรายละเอียดของงานเสมือนปฏิบัติงานการทำงานจึงสามารถนำไปปฏิบัติได้อย่างรวดเร็ว และมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

๒.๑.๒ ผู้บริหารสามารถทราบรายละเอียดของโครงการ กิจกรรมของหน่วยงานต่างๆที่ดำเนินการในเขตพื้นที่ตำบลหรือหน่วยงานอื่นๆ ทำให้สามารถนำไปเป็นเครื่องมือในการบริหารงานตามกระบวนการบริหาร(๔'M) ได้อย่างมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นส่งผลให้ประชาชนได้รับประโยชน์จากการทำงานได้มากยิ่งขึ้นด้วย

๒.๑.๓ ผู้ปฏิบัติงานและผู้บริหารสามารถนำแผนปฏิบัติการไปใช้ในการควบคุมการดำเนินงานของตน ของหน่วยงานระดับกอง/สำนักงาน และรวมถึงระดับตำบลให้มีการดำเนินงานอย่างมีประสิทธิภาพและนำไปติดตามและประเมินผลได้อย่างสะดวก ถูกต้องและมีประสิทธิภาพต่อไป

๒.๑.๔ ทำให้เกิดความร่วมมืออันดีระหว่างหน่วยงานของรัฐ ส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค โดยเฉพาะในเขตพื้นที่ตำบล สามารถประสานงานได้อย่างบูรณาการ ทำให้เกิดการทำงานร่วมกันอย่างมีประสิทธิภาพประชาชนเป็นผู้ได้รับประโยชน์สูงสุด

๒.๒ ผลกระทบ

๑. ปัญหาความไม่สงบเรียบร้อยในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนภาคใต้ส่งผลกระทบต่อสภาพความเป็นอยู่การประกอบอาชีพของประชาชนในพื้นที่

๒. ปัญหาด้านงบประมาณการพัฒนาท้องถิ่นไม่เพียงพอ

๓. ปัญหาด้านเศรษฐกิจตกต่ำ

๓.สรุปปัญหาอุปสรรคการดำเนินงานที่ผ่านมาและแนวทางการแก้ไข ปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๗-๒๕๖๐

อุปสรรคการดำเนินงานที่ผ่านมา

๑. เหตุการณ์ความไม่สงบเรียบร้อยในพื้นที่ ๓ จังหวัดชายแดนใต้ ส่งผลกระทบต่อสภาพความเป็นอยู่การประกอบอาชีพของประชาชนในพื้นที่

๒. นโยบายรัฐบาล นโยบายสามจังหวัดชายแดนใต้ และนโยบายวิสัยทัศน์จังหวัดปัตตานี ถึงแม้จะสอดคล้องกัน แต่ยังมีเหตุการณ์ความไม่สงบเรียบร้อยในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนใต้ เข้ามาประกอบด้วย ทำให้แนวทางที่ตั้งเป้าหมายไว้ไม่ได้รับปรับปรุงแก้ไขระเบียบ ข้อปฏิบัติให้สอดคล้องกัน

๓. ปัญหาด้านงบประมาณการพัฒนาท้องถิ่นไม่เพียงพอ

๔. ปัญหาเรื่องระเบียบกฎหมายข้อปฏิบัติไม่สอดคล้องกับการบริหารงานแบบบูรณาการ

แนวทางแก้ไข

๑. ใช้งบประมาณพัฒนาท้องถิ่นให้เพียงพอกับโครงการนั้นๆ

๒. ระเบียบกฎหมายข้อปฏิบัติต้องสอดคล้องกับการบริหารงานแบบบูรณาการ

๓. แผนพัฒนาท้องถิ่นต้องสอดคล้องกับความต้องการของประชาชน

ส่วนที่ ๓

ยุทธศาสตร์องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

๑. ความสัมพันธ์ระหว่างแผนพัฒนาระดับมหภาค

๑.๑ แผนยุทธศาสตร์ชาติ ๒๐ ปี

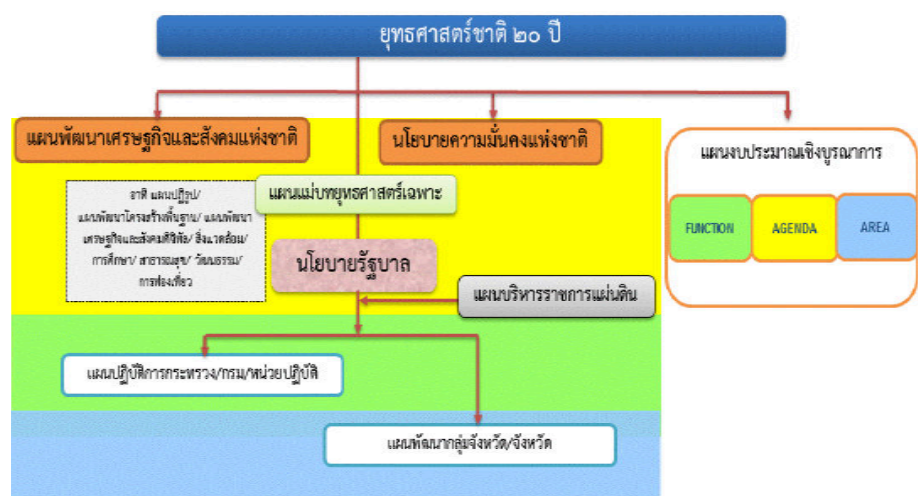
การจัดทำแผนพัฒนาท้องถิ่นสี่ปีของเทศบาลมีความสัมพันธ์กับแผนยุทธศาสตร์ชาติ ๒๐ ปี โดยมุ่งเน้นเพื่อขับเคลื่อนการพัฒนาประเทศไปสู่ความมั่นคง มั่งคั่ง และยั่งยืน โดยแผนยุทธศาสตร์ชาติ ๒๐ ปี ของประเทศไทยกำลังอยู่ระหว่างการการเสนอร่างกรอบยุทธศาสตร์ชาติต่อที่ประชุมคณะกรรมการจัดทำยุทธศาสตร์ชาติ ซึ่งขณะนี้อยู่ระหว่างการดำเนินการปรับปรุงร่างกรอบยุทธศาสตร์ชาติตามมติที่ประชุมคณะกรรมการจัดทำร่างยุทธศาสตร์ชาติ โดยร่างกรอบยุทธศาสตร์ชาติ ๒๐ ปี (พ.ศ. ๒๕๖๐ – ๒๕๗๙) สรุปย่อได้ดังนี้

ยุทธศาสตร์ชาติ : กรอบการพัฒนาระยะยาว

เพื่อให้บรรลุวิสัยทัศน์
“ประเทศมีความมั่นคง มั่งคั่ง ยั่งยืน เป็นประเทศพัฒนาแล้ว
ด้วยการพัฒนาตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง”
นำไปสู่การพัฒนาให้คนไทยมีความสุข
และตอบสนองต่อการบรรลุ
ซึ่งผลประโยชน์แห่งชาติ ในการที่จะพัฒนาคุณภาพชีวิต
สร้างรายได้ระดับสูงเป็นประเทศพัฒนาแล้ว และสร้าง
ความสุขของคนไทย **สังคมมีความมั่นคง สมเอกภาพและ
เป็นธรรม** ประเทศสามารถแข่งขันได้ในระบบเศรษฐกิจ

ความเชื่อมโยงของยุทธศาสตร์ชาติกับแผนในระดับต่างๆ

แผนพัฒนาท้องถิ่น ๔ ปี (พ.ศ. ๒๕๖๑ – ๒๕๖๔)

โดยองค์การบริหารส่วนตำบลบุละบูโย อำเภอหนองจิก จังหวัดปัตตานี

๑. ความเป็นมา

คณะรัฐมนตรีได้มีมติเมื่อวันที่ ๓๐ มิถุนายน ๒๕๕๘ เห็นชอบให้มีการจัดตั้งคณะกรรมการจัดทำยุทธศาสตร์ชาติ มีอำนาจหน้าที่ในการจัดทำร่างยุทธศาสตร์ชาติระยะ ๒๐ ปี เพื่อใช้ในการขับเคลื่อนการพัฒนาประเทศสู่ความมั่นคง มั่งคั่ง และยั่งยืน และให้เสนอร่างยุทธศาสตร์ชาติระยะ ๒๐ ปี ให้คณะรัฐมนตรีพิจารณาให้ความเห็นชอบเพื่อใช้เป็นกรอบในการดำเนินงานในระยะที่ ๒ ของรัฐบาล (ปี ๒๕๕๘ - ๒๕๕๙) และกรอบการปฏิรูปในระยะที่ ๓ (ปี ๒๕๖๐ เป็นต้นไป) คณะกรรมการจัดทำยุทธศาสตร์ชาติได้แต่งตั้งคณะอนุกรรมการ ๒ คณะ ได้แก่ (๑) คณะอนุกรรมการจัดทำยุทธศาสตร์และกรอบการปฏิรูป เพื่อจัดทำร่างกรอบยุทธศาสตร์ชาติระยะ ๒๐ ปี และ (๒) คณะอนุกรรมการจัดทำแผนปฏิบัติการตามแนวทางการปฏิรูปประเทศเพื่อจัดทำร่างแผนปฏิบัติการตามแนวทางการปฏิรูปประเทศ (Roadmap) ภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติระยะ ๒๐ ปี

คณะอนุกรรมการจัดทำยุทธศาสตร์และกรอบการปฏิรูปได้ดำเนินการยกร่างกรอบยุทธศาสตร์ชาติระยะ ๒๐ ปี ตามแนวทางที่คณะรัฐมนตรีกำหนด โดยได้มีการนำความคิดเห็นและข้อเสนอแนะจากกรรมการจัดทำยุทธศาสตร์ชาติที่มาจากหลายภาคส่วน ได้แก่ ภาครัฐ ภาคเอกชน ภาคการเมือง และ นักวิชาการ รวมถึงได้พิจารณานำข้อคิดเห็นจากสภาปฏิรูปแห่งชาติ และความคิดเห็นจากภาคประชาชนมาเป็นข้อมูลในการยกร่างยุทธศาสตร์ชาติด้วย และได้นำเสนอร่างกรอบยุทธศาสตร์ชาติระยะ ๒๐ ปี ต่อที่ประชุมคณะกรรมการจัดทำยุทธศาสตร์ชาติ ซึ่งขณะนี้อยู่ระหว่างการดำเนินการปรับปรุงร่างกรอบยุทธศาสตร์ชาติตามมติที่ประชุมคณะกรรมการจัดทำยุทธศาสตร์ชาติ

ในการดำเนินการขั้นต่อไป คณะกรรมการจัดทำยุทธศาสตร์ชาติจะนำเสนอร่างกรอบยุทธศาสตร์ชาติเพื่อขอความเห็นชอบจากคณะรัฐมนตรีและจะได้รับการรับฟังความคิดเห็นจากประชาชน ก่อนที่จะนำเสนอต่อสภานิติบัญญัติแห่งชาติให้ความเห็นชอบกรอบยุทธศาสตร์ชาติมาใช้เป็นกรอบในการกำหนดทิศทางการบริหารประเทศภายในเดือนตุลาคม ๒๕๕๙ ซึ่งเป็นช่วงเวลาของการประกาศใช้แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๒ (ตุลาคม ๒๕๕๙ - กันยายน ๒๕๖๔) นอกจากนี้หน่วยงานต่างๆ จะได้นำแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ซึ่งเป็นแผนระยะ ๕ ปี มาถ่ายทอดลงสู่แผนปฏิบัติการระดับกระทรวงและแผนพัฒนารายสาขาในระหว่างที่กลไกการจัดทำยุทธศาสตร์ชาติตามร่างรัฐธรรมนูญฉบับใหม่อยู่ระหว่างการดำเนินการ ซึ่งคาดว่าจะดำเนินการแล้วเสร็จภายในเดือนกรกฎาคม ๒๕๖๐

๒. สารสำคัญ

๒.๑ สภาพแวดล้อม

ในช่วงทศวรรษที่ผ่านมา กระแสการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นในโลกเป็นไปอย่างรวดเร็วและในหลากหลายมิติทำให้ภูมิทัศน์ของโลกเปลี่ยนแปลงไปอย่างมีนัยสำคัญ โดยก่อให้เกิดโอกาสทั้งในด้านเศรษฐกิจ สังคม สิ่งแวดล้อม เทคโนโลยี และการเมืองของประเทศไทยแต่ขณะเดียวกันท่ามกลางความเปลี่ยนแปลงในด้านต่างๆ ก็มีปัจจัยเสี่ยงและภัยคุกคามที่ต้องบริหารจัดการด้วยความยากลำบากมากขึ้น กระแสทุนนิยมและการเปลี่ยนแปลงภูมิทัศน์เศรษฐกิจของโลกได้ส่งผลให้โครงสร้างเศรษฐกิจของประเทศไทยซึ่งเดิมมีโครงสร้างเศรษฐกิจในระบบ “เกษตรแบบพึ่งตนเอง” ต้องปรับตัวและเปลี่ยนไปเป็นระบบเศรษฐกิจที่ “พึ่งพาอุตสาหกรรมและการส่งออก” การพัฒนาในภาคเกษตรล่าช้ากว่าฐานการผลิตอื่นๆ ที่อาศัยเทคโนโลยีสมัยใหม่มากขึ้นตามลำดับโดยเฉพาะอย่างยิ่งภายใต้อิทธิพลของกระแสโลกาภิวัตน์และ

ความก้าวหน้าอย่างรวดเร็วของเทคโนโลยีสารสนเทศ จึงมีปัญหาคอขวดด้านรายได้ระหว่างภาค การเกษตรกับภาคอุตสาหกรรมและระหว่างสังคมในเมืองและชนบทขยายวงกว้างขึ้น และปัญหาคอขวดจน กระจุยตัวในกลุ่มเกษตรกรรายย่อยและในภาคชนบทรวมทั้งโอกาสในการเข้าถึงข้อมูลข่าวสาร องค์ความรู้ แหล่งทุน และบริการทางสังคมที่มีคุณภาพสำหรับประชาชนที่อยู่ในพื้นที่ห่างไกลก็มีในวงแคบกว่า ในขณะที่ การใช้เทคโนโลยีในภาคอุตสาหกรรมและบริการเองก็บ่งชี้ว่ายังอยู่ในกลุ่มประเทศที่ใช้เทคโนโลยีในระดับกลางๆ ซึ่งส่วนใหญ่ไม่สามารถพัฒนาได้เองภายในประเทศ ต้องนำเข้าจากต่างประเทศ โดยรวมประเทศไทยจึงยังใช้ วัตถุดิบและแรงงานเข้มข้นในการเป็นจุดแข็งในการแข่งขันและขับเคลื่อนการเจริญเติบโตนอกจากนั้น ในอีก ด้านหนึ่งการเปลี่ยนแปลงภูมิทัศน์ของโลกและแรงขับเคลื่อนของเทคโนโลยีสมัยใหม่รวมทั้งความเชื่อมโยงอย่าง ไกลชิดของสังคมโลกได้ทำให้เกิดภัยคุกคามและความเสี่ยงด้านอื่นๆ ที่ซับซ้อนขึ้นอาทิ การก่อการร้าย โรค ระบาด เครือข่ายยาเสพติดข้ามชาติ และการก่อการร้าย อาชญากรรมข้ามชาติในรูปแบบต่างๆ ขณะที่การ เปลี่ยนแปลงภูมิอากาศโลกก็มีความผันผวนรุนแรงขึ้น ซึ่งล้วนแล้วเป็นความเสี่ยงในการดำรงชีวิตของประชาชน การบริหารจัดการทางธุรกิจ และการบริหารราชการแผ่นดินของภาครัฐ

นอกจากนั้นในช่วงต้นศตวรรษที่ ๒๑ กระแสโลกาภิวัตน์ได้ทำให้ภูมิทัศน์ทางด้านเศรษฐกิจ และสังคมของโลกเปลี่ยนแปลงจากเศรษฐกิจสังคมอุตสาหกรรมมุ่งสู่เศรษฐกิจสังคมดิจิทัล ในขณะที่โอกาสทาง เศรษฐกิจขยายเพิ่มขึ้น แต่ช่องว่างทางสังคมก็ยิ่งกว้างขึ้นรวมถึงช่องว่างทางดิจิทัล (digital divide) ถ้าหากไม่ สามารถลดลงก็จะยิ่งทำให้ความเหลื่อมล้ำทางรายได้และโอกาสทางเศรษฐกิจและสังคมมีความแตกต่างมากขึ้น ประกอบกับในอนาคต ๒๐ ปีข้างหน้าสภาพแวดล้อมทั้งภายในและภายนอกประเทศจะมีการเปลี่ยนแปลงอย่าง มีนัยสำคัญในทุกมิติ เงื่อนไขภายนอกที่สำคัญต่อการพัฒนาประเทศไทยในอนาคต ได้แก่ กระแสโลกาภิวัตน์ที่ เข้มข้นขึ้นอย่างต่อเนื่องและมีความเสี่ยงและท้าทายต่อการปรับตัวมากขึ้นจากการเคลื่อนย้ายอย่างเสรีและ รวดเร็วของผู้คน เงินทุน ข้อมูลข่าวสารองค์ความรู้และเทคโนโลยี และสินค้าและบริการ ขณะเดียวกันการ รวมกลุ่มเศรษฐกิจในภูมิภาคนำไปสู่ความเชื่อมโยงทุกระบบในขณะที่ศูนย์รวมอำนาจทางเศรษฐกิจโลก เคลื่อนย้ายมาสู่เอเชียภายใต้สภาพแวดล้อมทางเศรษฐกิจโลกซึ่งในช่วงระยะ ๑๐ ปีข้างหน้าจะยังคงได้รับ ผลกระทบจากปัจจัยสำคัญหลายประการทั้งปัญหาต่อเนื่องจากวิกฤติการณ์ทางเศรษฐกิจโลกในช่วงปี ๒๕๕๑ - ๒๕๕๒ และวิกฤติการณ์ในกลุ่มประเทศยูโรโซนที่ทำให้ระดับหนี้สาธารณะในประเทศต่างๆ เพิ่มสูงขึ้นและ กลายเป็นความเสี่ยงต่อความยั่งยืนทางการคลัง ขณะที่จะมีผลพวงต่อเนื่องจากการดำเนินมาตรการขยาย ปริมาณเงินขนาดใหญ่ในสหรัฐฯ ยุโรป และญี่ปุ่น ซึ่งเป็นความเสี่ยงให้เกิดภาวะเงินเฟ้อได้เมื่อเศรษฐกิจฟื้นตัว เต็มที่ รวมทั้งอาจมีความผันผวนของการเคลื่อนย้ายเงินทุนระหว่างประเทศ นอกจากนี้การพัฒนาด้าน เทคโนโลยีสารสนเทศเข้าสู่จุดอิ่มตัวมากขึ้น ขณะที่การพัฒนาเทคโนโลยีใหม่ที่จะช่วยให้ประสิทธิภาพการผลิต ของโลกเพิ่มขึ้นขนานใหญ่และเป็นวงกว้าง เช่นที่เคยเกิดขึ้นในช่วงการปฏิวัติอุตสาหกรรมยังไม่มีแนวโน้มการ ก่อตัวที่ชัดเจน แต่ก็มีแนวโน้มของการพัฒนาเทคโนโลยีในรูปแบบใหม่ๆ ที่จะเป็นโอกาสสำหรับการพัฒนา เศรษฐกิจรูปแบบใหม่ๆ ซึ่งภายใต้เงื่อนไขดังกล่าว เศรษฐกิจโลกในช่วง ๑๐ ปีข้างหน้ามีแนวโน้มที่จะ ขยายตัวต่ำกว่าเฉลี่ยร้อยละ ๕.๑ ในช่วง ๕ ปีก่อนวิกฤติเศรษฐกิจโลก (๒๕๔๖ - ๒๕๕๐) สถานการณ์ที่ ตลาดโลกขยายตัวช้า แต่ประเทศต่างๆ ขยายกำลังการผลิตเพื่อยกระดับศักยภาพการผลิต การแข่งขันใน ตลาดโลกจะมีความรุนแรงขึ้น ขณะเดียวกันการ

ลดลงของประชากรไทยในระยะ ๑๐ - ๑๕ ปี ข้างหน้านี้ จะทำให้ขนาดของตลาดในประเทศขยายตัวช้าลง
เงื่อนไขดังกล่าวเป็นความเสี่ยงสำหรับอนาคตของเศรษฐกิจไทยในระยะยาวหากประเทศไทยไม่เร่งปรับ
โครงสร้างเพื่อแก้ปัญหาจุดอ่อนและเสริมจุดแข็งให้สัมฤทธิ์ผล

ในด้านความมั่นคงของโลกก็กำลังก้าวเข้าสู่ช่วงเปลี่ยนผ่านที่สำคัญจากการปรับดุลอำนาจของ
สหรัฐฯ เพื่อพยายามคงบทบาทผู้นำโลกและเพื่อคานอิทธิพลและบทบาทของจีนและรัสเซียที่เพิ่มมากขึ้นใน
เอเชียและยุโรปนั้น น่าจะมีผลทำให้บรรยากาศด้านความมั่นคงของโลกในช่วงปี ๒๕๖๐ - ปี ๒๕๗๙ มีลักษณะ
ผสมผสานกันทั้งความร่วมมือและความขัดแย้ง โดยขึ้นอยู่กับปัจจัยผลประโยชน์แห่งชาติทั้งในระดับทวิภาคีและ
พหุภาคีเป็นองค์ประกอบสำคัญในการกำหนดนโยบายของประเทศและกลุ่มประเทศ สำหรับการเปลี่ยนแปลง
ด้านเทคโนโลยีอย่างรวดเร็วจะเป็นเงื่อนไขสำคัญสำหรับอนาคตของโลกและประเทศไทยเช่นกัน โดยเฉพาะ
อย่างยิ่งเทคโนโลยีสมัยใหม่ที่เป็นอัจฉริยะจะกระทบการดำรงชีวิตของคนและทำให้เกิดธุรกิจรูปแบบใหม่
รวมทั้งเกิดการเชื่อมต่อและการบรรจบกันของเทคโนโลยีก้าวหน้าอุตสาหกรรม และผลิตภัณฑ์ ซึ่งประเทศไทย
จะต้องลงทุนด้านทรัพยากรมนุษย์และการวิจัยให้สามารถพัฒนาเทคโนโลยีสมัยใหม่ได้ เงื่อนไขการผลิตและ
การบริโภคที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมก็จะเป็นเกณฑ์มาตรฐานที่กดดันให้ประเทศไทยต้องปรับเปลี่ยนไปสู่สังคมสี
เขียวโดยการพัฒนาและนาเทคโนโลยีสีเขียวมาใช้ก็จะมีผลสำคัญ และช่วยแก้ปัญหาการลดลงของทรัพยากร
ต่างๆ รวมทั้งน้ำมัน ซึ่งแม้ราคาจะลดลงแต่มีผลกระทบต่อสภาพแวดล้อม จึงต้องผลักดันให้มุ่งสู่การผลิต
พลังงานทดแทนในรูปแบบต่างๆ รวมทั้งพืชพลังงานที่อาจจะส่งผลกระทบต่อความมั่นคงทางอาหารของโลก

นอกจากนั้น ยังมีข้อจำกัดและความเสี่ยงสำคัญจากการเข้าสู่สังคมสูงวัยของโลกและภาวะ
ภูมิอากาศเปลี่ยนแปลงผันผวนและภาวะโลกร้อน ทั้งนี้โครงสร้างประชากรโลกที่เข้าสู่สังคมสูงวัย แม้จะส่งผลให้
เกิดโอกาสทางธุรกิจใหม่ๆ แต่มีความเสี่ยงให้เกิดการแย่งชิงแรงงานและเงินทุน รวมทั้งมีแรงกดดันต่อการ
จ่ายงบประมาณด้านสวัสดิการและสาธารณสุขเพิ่มขึ้นในหลายๆ ประเทศกลายเป็นความเสี่ยงด้านการคลังที่
สำคัญ สำหรับ ภาวะโลกร้อนและการเปลี่ยนแปลงสภาวะภูมิอากาศที่ผันผวนก่อให้เกิดภัยธรรมชาติที่ทวีความ
รุนแรงมากขึ้นนั้น กดดันให้ต้องมีการปรับเปลี่ยนรูปแบบการดำเนินธุรกิจ การดำรงชีวิต การผลิตและการ
บริโภคที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมมากขึ้น ในขณะที่ความพยายามในการกระจายความเจริญและการพัฒนาให้
มีความทั่วถึงมากขึ้น ประกอบกับจำนวนประชากรที่เพิ่มขึ้นจะส่งผลให้ความเป็นเมืองเติบโตอย่างต่อเนื่อง
ตามมาด้วยการมีข้อกำหนดของรูปแบบและกฎเกณฑ์ที่เกี่ยวข้องกับลักษณะการใช้พื้นที่ และความเป็นมิตรต่อ
สิ่งแวดล้อม ภายใต้เงื่อนไขการเปลี่ยนแปลงดังกล่าว การยึดถือหลักการบริหารจัดการที่ดีทั้งในภาครัฐและภาค
ธุรกิจเอกชน การใช้ระบอบประชาธิปไตย และการปฏิบัติให้เป็นไปตามสิทธิมนุษยชนจะเข้มข้นมากขึ้น

สำหรับสถานการณ์และสภาพแวดล้อมภายในประเทศไทยนั้น ผลของการพัฒนาตั้งแต่อดีตถึง
ปัจจุบันทำให้ประเทศไทยมีระดับการพัฒนาที่สูงขึ้นตามลำดับ โดยถูกจัดอยู่ในกลุ่มประเทศระดับรายได้ปาน
กลางมาตั้งแต่ปี ๒๕๓๑ และได้ขยับสูงขึ้นมาอยู่ในกลุ่มบนของกลุ่มประเทศระดับรายได้ปานกลางตั้งแต่ปี
๒๕๕๓ และล่าสุดในปี ๒๕๕๗ รายได้ประชาชาติต่อหัวเพิ่มขึ้นเป็น ๕,๗๓๙.๒ ดอลลาร์ สหรัฐ ต่อปีฐานการผลิต
และบริการหลากหลายขึ้น ฐานการส่งออกสินค้าอุตสาหกรรมใหญ่ขึ้นมาก หลายสาขาการผลิตและบริการ
สามารถแข่งขันและมีส่วนแบ่งในตลาดโลกสูงขึ้นและสร้างรายได้เงินตราต่างประเทศใน

ระดับสูง อาทิ กลุ่มยานยนต์ อิเล็กทรอนิกส์และเครื่องใช้ไฟฟ้า อุตสาหกรรมอาหาร สินค้าเกษตร การท่องเที่ยว และบริการด้านสุขภาพ ฐานเศรษฐกิจที่ใหญ่ขึ้นส่งผลให้การจ้างงานเพิ่มขึ้นเป็น ๓๘.๑ ล้านคนจากประชากรวัยแรงงาน ๓๘.๖ ล้านคน อัตราการว่างงานเฉลี่ยไม่ถึงร้อยละ ๑ ปัญหาความยากจนจึงลดลงตามลำดับจากร้อยละ ๒๐.๐ ในปี ๒๕๕๐ เป็นร้อยละ ๑๐.๙ ในปี ๒๕๕๖ คุณภาพชีวิตดีขึ้นในทุกระดับ โอกาสการได้รับการศึกษา บริการสาธารณสุข บริการสาธารณะและโครงสร้างพื้นฐานต่างๆ และการคุ้มครองทางสังคม อื่นๆ รวมถึงการเข้าถึงทรัพยากรต่างๆ มีความครอบคลุมและมีคุณภาพดีขึ้นตามลำดับ ในขณะเดียวกันประเทศไทยก็มีความเป็นสากลมากขึ้น ความร่วมมือระหว่างประเทศไทยกับนานาชาติทั้งในรูปของทวิภาคีและพหุภาคีเพื่อเป็นกลไกและช่องทางในการสนับสนุนการพัฒนาเศรษฐกิจ สังคม และการเมืองของประเทศก็มีความก้าวหน้าไปมาก รวมทั้งกรอบความร่วมมือที่ช่วยทำให้ประเทศไทยสามารถยกระดับมาตรฐานต่างๆ ไปสู่ระดับสากลก็มีความคืบหน้ามากขึ้น

นอกจากนั้น ประสบการณ์ในช่วงวิกฤตเศรษฐกิจและการเงินในปี ๒๕๔๐ - ๒๕๔๑ ได้ส่งผลให้ภาครัฐและภาคเอกชนปรับตัวในการบริหารความเสี่ยงและสร้างภูมิคุ้มกัน ให้ดีขึ้นตามแนวคิดการบริหารจัดการที่ดีอันได้แก่ การดำเนินการที่มีประสิทธิภาพ โปร่งใส รับผิดชอบและตรวจสอบได้อย่างเป็นระบบดีขึ้น มีการกำกับดูแลวินัยทางการเงินการคลังที่กำหนดกรอบของความยั่งยืนทางการเงินการคลังเป็นแนวปฏิบัติที่ดีขึ้น และฐานะการคลังมีความมั่นคงมากขึ้น และฐานะเงินสำรองระหว่างประเทศอยู่ในระดับสูง มีการปรับปรุงในเรื่องกฎหมาย กฎระเบียบต่างๆ ให้มีการดำเนินการอย่างเป็นระบบมากขึ้น มีการสร้างความเป็นธรรมให้กับกลุ่มต่างๆ สามารถคุ้มครองผู้บริโภคและประชาชนจากการถูกเอารัดเอาเปรียบได้ดีขึ้น ช่วยสร้างบรรยากาศของการแข่งขันในตลาด และสนับสนุนให้การดำเนินธุรกิจในประเทศไทยมีความสะดวกคล่องตัวมากขึ้น

แต่ประเทศไทยก็ยังมีจุดอ่อนในเชิงโครงสร้างหลายด้านทั้งทางเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง จุดอ่อนสำคัญของประเทศไทยได้แก่ โครงสร้างประชากรสูงอายุมากขึ้นตามลำดับ แต่คุณภาพคนโดยเฉลี่ยยังต่ำและการออมไม่เพียงพอ ประเทศขาดแคลนแรงงานทั้งในกลุ่มทักษะฝีมือสูงและกลุ่มทักษะฝีมือระดับล่างผลิตภาพแรงงานโดยเฉลี่ยยังต่ำ ทั้งระบบเศรษฐกิจมีผลิตภาพการผลิตรวมต่ำ ต้องอาศัยการเพิ่มปริมาณเป็นแรงขับเคลื่อนหลัก ขณะที่โครงสร้างเศรษฐกิจมีส่วนภาคการค้าระหว่างประเทศต่อขนาดของเศรษฐกิจสูงกว่าเศรษฐกิจภายในประเทศมาก จึงมีความอ่อนไหวและผันผวนตามปัจจัยภายนอกเป็นสำคัญ ฐานการผลิตเกษตรและบริการมีผลิตภาพการผลิตต่ำ โดยที่การใช้องค์ความรู้ เทคโนโลยี และนวัตกรรมเพื่อการเพิ่มมูลค่ายังมีน้อย การลงทุนเพื่อการวิจัยและพัฒนาอย่างไม่เพียงพอ การวิจัยที่ดำเนินการไปแล้วไม่ถูกนำมาใช้ให้เกิดประโยชน์เชิงเศรษฐกิจและสังคมได้อย่างคุ้มค่า การพัฒนานวัตกรรมมีน้อย สำหรับการดำเนินงานและการบริหารจัดการภาครัฐก็ยังคงขาดการบูรณาการจึงสิ้นเปลืองงบประมาณ การดำเนินงานเพื่อพัฒนามักขาดความต่อเนื่องประสิทธิภาพต่ำ ขาดความโปร่งใส และขาดความรับผิดชอบ ขณะที่ปัญหาคอร์รัปชันมีเป็นวงกว้าง การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและระบบโลจิสติกส์รวมทั้งการบริหารจัดการน้ำยังไม่เป็นระบบโครงข่ายที่สมบูรณ์และล่าช้า การบังคับใช้กฎหมายยังขาดประสิทธิผล และกฎระเบียบต่างๆ ล้าสมัยไม่ทันกับการเปลี่ยนแปลง คนไทยยังมีปัญหาด้านคุณธรรมจริยธรรม ไม่เคารพสิทธิผู้อื่นและไม่ยึดผลประโยชน์ส่วนรวมเป็นสำคัญขณะที่ความเหลื่อมล้ำและความแตกแยกในสังคมไทยยังเป็นปัญหาที่ท้าทายมาก รวมทั้งปัญหาในด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมที่เผชิญกับภาวะขยะล้นเมืองและสิ่งแวดล้อมเสื่อมโทรมลงในทุกด้าน

ทั้งนี้ ปัจจัยและเงื่อนไขภายในประเทศที่จะส่งผลกระทบต่ออนาคตการพัฒนาประเทศไทยที่สำคัญ ได้แก่ การเปลี่ยนแปลงโครงสร้างประชากรสู่สังคมผู้สูงอายุอย่างสมบูรณ์ ในระยะเวลา ๒๐ ปีต่อจากนี้ไป จะมีนัยยะที่สำคัญยิ่งต่อการพัฒนาประเทศ กำลังคนในวัยเด็กและวัยแรงงานจะลดลง ผู้สูงอายุจะเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วย่อมส่งผลกระทบต่อศักยภาพทางเศรษฐกิจของประเทศ รูปแบบการใช้จ่ายการลงทุนและการออม ตลอดจนค่าใช้จ่ายด้านสุขภาพ ความมั่นคงทางสังคมและคุณภาพชีวิตผู้สูงอายุ ขณะเดียวกันประเทศไทยก็เผชิญกับข้อจำกัดด้านทรัพยากร ทั้งด้านแรงงานและทรัพยากรธรรมชาติที่มีนัยยะต่อต้นทุนการผลิตและสภาพแวดล้อม ความเป็นอยู่ของประชาชนนอกจากนั้นปัญหาความเหลื่อมล้ำในมิติต่างๆ ก็มีนัยยะต่อการสร้างความสามัคคีสมานฉันท์ในสังคม ข้อจำกัดต่อการยกระดับศักยภาพทุนมนุษย์ ความจำเป็นในการลงทุนเพื่อยกระดับบริการทางสังคมและโครงสร้างพื้นฐานที่มีคุณภาพอย่างทั่วถึง และการปฏิรูปกฎระเบียบและกฎหมายที่ทำให้เกิดความไม่ธรรมและลดความเหลื่อมล้ำ และที่สำคัญเงื่อนไขภายในที่ต้องปรับตัวคือ การแก้ปัญหาความอ่อนแอของการบริหารราชการแผ่นดิน ที่ทำให้จำเป็นต้องเร่งปฏิรูประบบราชการและการเมืองเพื่อให้เกิดการบริหารราชการที่ดี

โครงสร้างที่เป็นจุดอ่อนและการบริหารจัดการที่ขาดประสิทธิภาพและความโปร่งใสดังกล่าว จะส่งผลให้ประเทศไทยยังต้องเผชิญกับแรงกดดันและความเสี่ยงมากขึ้นภายใต้สถานการณ์ที่กระแสโลกาภิวัตน์เข้มข้นขึ้น เป็นโลกไร้พรมแดนอย่างแท้จริง โดยที่การเคลื่อนย้ายของผู้คน สินค้าและบริการ เงินทุน องค์ความรู้เทคโนโลยี ข้อมูลและข่าวสารต่างๆ เป็นไปอย่างเสรี ส่งผลให้การแข่งขันในตลาดโลกรุนแรงขึ้นโดยที่ประเทศต่างๆ เร่งผลักดันการเพิ่มผลิตภาพและการพัฒนานวัตกรรมเพื่อการแข่งขัน ขณะเดียวกันความเสี่ยงและข้อจำกัดที่เกิดจากสภาพภูมิอากาศผันผวนรุนแรงต่อการดำเนินธุรกิจและการดำเนินชีวิตของผู้คนก็เพิ่มขึ้น กฎเกณฑ์และกฎระเบียบของสังคมโลกจึงมีความเข้มงวดมากขึ้นทั้งในเรื่องการปลดปล่อยมลพิษ สิทธิมนุษยชน และกฎระเบียบทางการเงิน เป็นต้นเงื่อนไขต่างๆ ดังกล่าวจะเป็นแรงกดดันให้ประเทศไทยต้องปรับตัวและมีการบริหารความเสี่ยงอย่างชาญฉลาดมากขึ้น โดยที่การปรับตัวจะต้องหยั่งรากลึกลงไปถึงการเปลี่ยนแปลงในเชิงโครงสร้างเพื่อแก้จุดอ่อนและควบคู่ไปกับการสร้างกลไกเชิงรุกให้จุดแข็งของประเทศเป็นประโยชน์สูงสุดแก่ประชาชนส่วนใหญ่ของประเทศ ซึ่งหากไม่สามารถแก้ปัญหาและปฏิรูปให้สัมฤทธิ์ผลได้ในระยะ ๔ - ๕ ปีต่อจากนี้ไป ประเทศไทยจะสูญเสียความสามารถในการแข่งขัน รายได้เฉลี่ยของประชาชนจะไม่สามารถยกระดับให้ดีขึ้นได้ คุณภาพคนโดยเฉลี่ยจะยังต่ำ และปัญหาความเหลื่อมล้ำจะรุนแรงขึ้น รวมทั้งทรัพยากรจะร่อยหรอเสื่อมโทรมลงไปอีก และในที่สุดการพัฒนาประเทศจะไม่สามารถยั่งยืนไปได้ในระยะยาว

ทั้งนี้ เงื่อนไขในปัจจุบันและแนวโน้มการเปลี่ยนแปลงในอนาคตในทุกมิติจะส่งผลกระทบต่ออนาคตการพัฒนาประเทศไทยอย่างมากโดยเฉพาะอย่างยิ่งลักษณะในเชิงโครงสร้างทั้งทางเศรษฐกิจและสังคมภายในประเทศทั้งที่เป็นจุดแข็งและเป็นจุดอ่อนที่จะต้องเผชิญและผสมผสานกับปัจจัยภายนอกและก่อให้เกิดทั้งโอกาสและความเสี่ยงในหลากหลายมิติ การที่ประเทศไทยจะสามารถแสวงหาโอกาสจากการพัฒนาของโลกและรับมือกับภัยคุกคามเหล่านี้ได้นั้น จำเป็นจะต้องมีการวิเคราะห์แนวโน้มการเปลี่ยนแปลงในอนาคตอย่างรอบด้านขณะเดียวกันต้องวิเคราะห์ศักยภาพภายในประเทศ เพื่อเตรียมความพร้อมของประเทศต่อการเปลี่ยนแปลงเหล่านั้น โดยที่ประเทศไทยต้องปฏิรูปและปรับเปลี่ยนอย่างเป็นระบบขนานใหญ่เพื่อให้โครงสร้างทางเศรษฐกิจและสังคมของประเทศเหมาะสมกับภูมิทัศน์ใหม่ของโลกยืดหยุ่นปรับตัว

ได้เร็ว สามารถรับมือกับความเสี่ยงและภัยคุกคามแบบใหม่ได้ และสามารถอาศัยโอกาสจากการเปลี่ยนแปลงบริบทโลกมาสร้างประโยชน์สุขให้กับคนในชาติได้ ไม่ว่าจะเป็นการปรับโครงสร้างเศรษฐกิจและสังคม การลงทุนเพื่อพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ การปรับเปลี่ยนค่านิยมและวัฒนธรรมการดำรงชีวิตการทำงาน และการเรียนรู้ ซึ่งจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องอาศัยความร่วมมือจากทุกภาคส่วนในการดำเนินการร่วมกันอย่างเป็นเอกภาพมีการจัดลำดับความสำคัญและแบ่งหน้าที่รับผิดชอบอย่างชัดเจนของผู้ที่เกี่ยวข้องกับประเด็นปัญหานั้นๆ ซึ่งการดำเนินการดังกล่าวจะต้องกำหนดเป็นยุทธศาสตร์การพัฒนาประเทศในระยะยาวเพื่อกำหนดวิสัยทัศน์และเป้าหมายการพัฒนาประเทศและกรอบการทำงานของภาคส่วนต่างๆ เพื่อให้ขับเคลื่อนการพัฒนาประเทศไปสู่เป้าหมายที่กำหนดไว้

ดังนั้น จึงจำเป็นต้องกำหนดยุทธศาสตร์ที่เหมาะสมเพื่อแก้ไขจุดอ่อนและเสริมจุดแข็งให้เอื้อต่อการพัฒนาประเทศ เพื่อให้บรรลุซึ่งเป้าหมายการสร้างและรักษาไว้ซึ่งผลประโยชน์แห่งชาติในการที่จะให้ประเทศไทยมีความมั่นคงในทุกด้าน คนในชาติมีคุณภาพชีวิตที่ดีและมั่งคั่ง และประเทศสามารถพัฒนาไปได้อย่างยั่งยืน ทั้งนี้การวิเคราะห์ให้ได้ข้อสรุปเกี่ยวกับจุดแข็ง จุดอ่อน โอกาสและข้อจำกัดรวมทั้งความเสี่ยงของประเทศ จะนำไปสู่การกำหนดตำแหน่งเชิงยุทธศาสตร์และเป้าหมายของประเทศที่ชัดเจนและได้รับการยอมรับร่วมกันในสังคมไทยที่จะส่งผลให้เกิดการผนึกกำลังและระดมทรัพยากรอย่างมีประสิทธิภาพในการขับเคลื่อนการพัฒนาไปในทิศทางที่สอดคล้องกัน การดำเนินการมีบูรณาการและเป็นเอกภาพภายใต้การมองภาพอนาคตของประเทศที่เป็นภาพเดียวกัน

อย่างไรก็ตามในช่วงที่ผ่านมา ประเทศไทยมิได้มีการกำหนดวิสัยทัศน์ประเทศ เป้าหมายและยุทธศาสตร์ของประเทศในระยะยาว การบริหารราชการแผ่นดินของฝ่ายบริหารจึงให้ความสำคัญกับนโยบายพรรคการเมืองหรือนโยบายของรัฐบาลซึ่งเมื่อมีการเปลี่ยนรัฐบาลก็ทำให้การดำเนินนโยบายขาดความต่อเนื่องถือเป็นการสูญเสียโอกาสและสิ้นเปลืองทรัพยากรของประเทศ ดังนั้น เพื่อเป็นการปฏิรูประบบการบริหารราชการแผ่นดินของประเทศไทยให้มีเป้าหมายการพัฒนาในระยะยาว และเพื่อเป็นการกำหนดให้ฝ่ายบริหารมีความรับผิดชอบต่อที่จะต้องขับเคลื่อนประเทศไปสู่เป้าหมายที่เป็นที่ยอมรับร่วมกันและเป็นเอกภาพ ประเทศไทยจำเป็นต้องมี “ยุทธศาสตร์ชาติ” ซึ่งภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติ ประเทศไทยต้องปฏิรูปและปรับเปลี่ยนอย่างเป็นระบบขนานใหญ่ เพื่อให้โครงสร้างทางเศรษฐกิจและสังคมของประเทศเหมาะสมกับภูมิทัศน์ใหม่ของโลก ยืดหยุ่นปรับตัวได้เร็ว สามารถรับมือกับความเสี่ยงและภัยคุกคามแบบใหม่ได้ และสามารถอาศัยโอกาสจากการเปลี่ยนแปลงบริบทโลกมาสร้างประโยชน์สุขให้กับคนในชาติได้ จะต้องมีการกำหนดวิสัยทัศน์ เป้าหมายของประเทศ และทิศทางในการขับเคลื่อนประเทศให้สอดคล้องกับประเด็นการเปลี่ยนแปลงและความท้าทายต่างๆ ของบริบทโลก และบริบทการพัฒนาภายในประเทศ

การกำหนดให้มี “ยุทธศาสตร์ชาติ” เพื่อเป็นยุทธศาสตร์ในการพัฒนาประเทศในระยะยาว พร้อมกับการปฏิรูปและการพัฒนาระบบและกลไกการบริหารราชการแผ่นดินในการขับเคลื่อนยุทธศาสตร์ให้สามารถนำไปสู่การปฏิบัติอย่างจริงจังจะช่วยยกระดับคุณภาพของประเทศไทยในทุกภาคส่วนและนาพาประเทศไทยให้หลุดพ้นหรือบรรเทาความรุนแรงของสภาพปัญหาที่เกิดขึ้นในปัจจุบัน ทั้งปัญหาทางเศรษฐกิจ ปัญหาความเหลื่อมล้ำ ปัญหาการทุจริตคอร์รัปชัน และปัญหาความขัดแย้งในสังคม รวมถึงสามารถรับมือกับภัยคุกคามและบริหารจัดการกับความเสี่ยงที่จะเกิดขึ้นในอนาคต และสามารถเปลี่ยนผ่านประเทศไทยไปพร้อมๆ กับการเปลี่ยนแปลงภูมิทัศน์ใหม่ของโลกได้ซึ่งจะทำให้ประเทศไทยยังคงรักษาบทบาทสำคัญในเวทีโลก สามารถดำรงรักษาความเป็นชาติที่มีความมั่นคงทางเศรษฐกิจ สังคม และ

วัฒนธรรม และคนไทยในประเทศมีความอยู่ดีมีสุขอย่างถ้วนหน้ากันสาระสำคัญของยุทธศาสตร์ชาติซึ่งคณะกรรมการจัดทำยุทธศาสตร์ชาติกำลังดำเนินการยกร่างอยู่ในขณะนี้แน่นอนจะประกอบด้วยวิสัยทัศน์และเป้าหมายของชาติที่คนไทยทุกคนต้องการบรรลุร่วมกันรวมทั้งนโยบายแห่งชาติและมาตรการเฉพาะ ซึ่งเป็นแนวทาง ทิศทางและวิธีการที่ทุกองค์กรและคนไทยทุกคนต้องมุ่งดำเนินการไปพร้อมกันอย่างประสานสอดคล้อง เพื่อให้บรรลุซึ่งสิ่งที่คนไทยทุกคนต้องการ คือประเทศไทยมั่นคง มั่งคั่ง และยั่งยืน ในทุกสาขาของกำลังอำนาจแห่งชาติ อันได้แก่ การเมืองภายในประเทศ การเมืองต่างประเทศเศรษฐกิจ สังคมจิตวิทยา การทหาร วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีการพลังงาน ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม และเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร

๒.๒ วิสัยทัศน์

วิสัยทัศน์ “ประเทศไทยมีความมั่นคง มั่งคั่ง ยั่งยืน เป็นประเทศพัฒนาแล้ว ด้วยการพัฒนาตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง” หรือเป็นคติพจน์ประจำชาติว่า “มั่นคง มั่งคั่ง ยั่งยืน” ทั้งนี้วิสัยทัศน์ดังกล่าวจะต้องสนองตอบต่อผลประโยชน์แห่งชาติ อันได้แก่การมีเอกราช อธิปไตย และบูรณภาพแห่งเขตอำนาจรัฐ การดำรงอยู่อย่างมั่นคง ยั่งยืนของสถาบันหลักของชาติ การดำรงอยู่อย่างมั่นคงของชาติและประชาชนจากภัยคุกคามทุกรูปแบบ การอยู่ร่วมกันในชาติอย่างสันติสุขเป็นปึกแผ่นมีความมั่นคงทางสังคมท่ามกลางพหุสังคมและการมีเกียรติและศักดิ์ศรีของความเป็นมนุษย์ ความเจริญเติบโตของชาติความเป็นธรรมและความอยู่ดีมีสุขของประชาชน ความยั่งยืนของฐานทรัพยากรธรรมชาติสิ่งแวดล้อม ความมั่นคงทางพลังงานและอาหารความสามารถในการรักษาผลประโยชน์ของชาติภายใต้การเปลี่ยนแปลงของสภาวะแวดล้อมระหว่างประเทศและการอยู่ร่วมกันอย่างสันติประสานสอดคล้องกัน ด้านความมั่นคงในประชาคมอาเซียนและประชาคมโลกอย่างมีเกียรติและศักดิ์ศรีไม่เป็นภาระของโลกและสามารถเกื้อกูลประเทศที่มีศักยภาพทางเศรษฐกิจที่ดียิ่งกว่า

วิสัยทัศน์ : “ประเทศไทยมีความมั่นคง มั่งคั่ง ยั่งยืน เป็นประเทศพัฒนาแล้ว ด้วยการพัฒนาตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง”

ความมั่นคง

- **การมีความมั่นคงปลอดภัย** จากภัยและการเปลี่ยนแปลงทั้งภายในประเทศและภายนอกประเทศในทุกระดับทั้งระดับประเทศ สังคม ชุมชน ครอบครัว และปัจเจกบุคคล และ**มีความมั่นคงในทุกมิติ** ทั้งมิติเศรษฐกิจ สังคม สิ่งแวดล้อม และการเมือง
- **ประเทศ** มีความมั่นคงในเอกราชและอธิปไตย มีสถาบันชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ที่เข้มแข็งเป็นศูนย์กลางและเป็นที่ยึดเหนี่ยวจิตใจของประชาชน ระบบการเมืองที่มั่นคงเป็นกลไกที่นำไปสู่การบริหารประเทศที่ต่อเนื่องและโปร่งใสตามหลักธรรมาภิบาล
- **สังคม** มีความปรองดองและความสามัคคี สามารถเผชิญกำลังเพื่อพัฒนาประเทศ **ชุมชน** มีความเข้มแข็ง **ครอบครัว** มีความอบอุ่น
- **ประชาชน** มีความมั่นคงในชีวิต มีงานและรายได้ที่มั่นคงพอเพียงกับการดำรงชีวิต มีที่อยู่อาศัยและความปลอดภัยในชีวิตทรัพย์สิน
- **ฐานทรัพยากรและสิ่งแวดล้อม** มีความมั่นคงของอาหาร พลังงาน และน้ำ

ความมั่งคั่ง

- **ประเทศไทยมีการขยายตัวของเศรษฐกิจอย่างต่อเนื่อง** ยกฐานะเป็นประเทศในกลุ่มประเทศรายได้สูงความเหลื่อมล้ำของการพัฒนาลดลง ประชากรได้รับผลประโยชน์จากการพัฒนาอย่างเท่าเทียมกันมากขึ้น
- **เศรษฐกิจมีความสามารถในการแข่งขันสูง** สามารถสร้างรายได้ทั้งจากภายในและภายนอกประเทศ สร้างฐานเศรษฐกิจและสังคมแห่งอนาคต และเป็นจุดสำคัญของการเชื่อมโยงในภูมิภาคทั้งการคมนาคมขนส่ง การผลิต การค้า การลงทุน และการทำธุรกิจ มีบทบาทสำคัญในระดับภูมิภาคและระดับโลก เกิดสายสัมพันธ์ทางเศรษฐกิจและการค้าอย่างมีพลัง
- **ความสมบูรณ์ในทุนที่จะสามารถสร้างการพัฒนาต่อเนื่อง** ได้แก่ ทุนมนุษย์ ทุนทางปัญญา ทุนทางการเงิน ทุนที่เป็นเครื่องมือเครื่องจักร ทุนทางสังคม และทุนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

ความยั่งยืน

- **การพัฒนาที่สามารถสร้างความเจริญ** รายได้ และคุณภาพชีวิตของประชาชนให้เพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง ซึ่งเป็นการเจริญเติบโตของเศรษฐกิจที่ไม่ใช้ทรัพยากรธรรมชาติเกินพอดี ไม่สร้างสภาวะต่อสิ่งแวดลอมจนเกินความสามารถในการรองรับและเยียวยาของระบบนิเวศน์
- **การผลิตและการบริโภคเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม** และสอดคล้องกับกฎระเบียบของประชาคมโลกซึ่งเป็นที่ยอมรับร่วมกัน ความอุดมสมบูรณ์ของทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมมีคุณภาพดีขึ้น คนมีความรับผิดชอบต่อสังคม มีความเอื้ออาทร เสียสละเพื่อผลประโยชน์ส่วนรวม
- **มุ่งประโยชน์ส่วนรวมอย่างยั่งยืน** ให้ความสำคัญกับการมีส่วนร่วมของประชาชนทุกภาคส่วน เพื่อการพัฒนาในทุกระดับอย่างสมดุล มีเสถียรภาพ และยั่งยืน
- **ประชาชนทุกภาคส่วนในสังคม** ยึดถือและปฏิบัติตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง

อนาคตประเทศไทย ปี ๒๕๗๙ : ร่วมมือกันขับเคลื่อนประเทศให้ก้าวไปสู่.....

เศรษฐกิจและสังคมไทยมีการพัฒนาอย่างมั่นคงและยั่งยืน โดยสถาบันหลักของชาติดำรงอยู่อย่างมั่นคงเป็นจุดยึดเหนี่ยวของสังคม มีความสามัคคีของคนในชาติ มีความสงบและอยู่ร่วมกันอย่างสันติสุขในทุกพื้นที่ และมีระดับรายได้ในกลุ่มประเทศรายได้สูง มีความเป็นธรรมในสังคมและความเหลื่อมล้ำลดลงในทุกมิติ ประเทศไทยมีบทบาทสำคัญในภูมิภาคและโลก

ระบบเศรษฐกิจมีความเป็นชาติดการคำนวณฐานการขยายตัวของการค้าส่งค้าปลีกและเศรษฐกิจดิจิทัลที่เข้มข้นขึ้น มีการเติบโตอย่างมีคุณภาพ กระจายฐานการผลิตและบริการไปในพื้นที่ต่างๆ อย่างทั่วถึง มีเสถียรภาพ แข่งขันบนฐานการพัฒนานวัตกรรม และมีฐานการผลิตบริการ และลงทุนที่เชื่อมโยงในอาเซียน เพื่อให้ประเทศไทยเข้าสู่การมีรายได้สูงภายในปี ๒๕๗๙ และเข้าสู่การเป็นประเทศพัฒนาแล้ว โดย

- **ภาคเกษตร** เป็นฐานการผลิต bio-bases ที่สำคัญ เป็นฐานการผลิตอาหารที่มั่นคงและปลอดภัย และเป็นฐานการผลิตที่มีผลผลิตทางการผลิตสูง มีระบบบริหารจัดการที่ดีด้านประมง
- **ภาคอุตสาหกรรม** ฐานอุตสาหกรรมเดิมมีศักยภาพสูงขึ้น มีอุตสาหกรรมอนาคตที่ได้รับการพัฒนาให้เป็นฐานรายได้ใหม่ โดยมุ่งสู่การเป็นศูนย์กลางการผลิต การค้า และการลงทุนในอนุภูมิภาคและภูมิภาคอาเซียน เช่น ศูนย์การผลิตรถยนต์และชิ้นส่วนและศูนย์ทดสอบและวิจัยพัฒนารถยนต์และชิ้นส่วนของเอเชีย ศูนย์กลางการผลิตพลังงาน/วัสดุชีวภาพของภูมิภาคอาเซียน ศูนย์กลางการผลิตอุตสาหกรรมดิจิทัล เป็นต้น
- **ภาคบริการ** ธุรกิจบริการเดิมได้รับการพัฒนาระดับคุณภาพและศักยภาพให้สูงขึ้น เช่น การขนส่ง ทั้งทางบก ทางอากาศ และทางทะเล และส่งเสริมธุรกิจบริการอนาคตให้เป็นฐานรายได้ใหม่ โดยมุ่งสู่การเป็นศูนย์กลางการลงทุนและการให้บริการของภูมิภาคอาเซียน เช่น ศูนย์กลางการให้บริการสุขภาพของภูมิภาคอาเซียน เมืองหลวงแห่งการท่องเที่ยวและบริการของอาเซียน ศูนย์บริการทางการเงิน การศึกษานานาชาติ และบริการด้านโลจิสติกส์ เป็นต้น
- **วิสาหกิจและการดำเนินธุรกิจ** วิสาหกิจขนาดกลาง ขนาดย่อมเข้มแข็ง เป็นฐานการผลิตและบริการที่สำคัญของประเทศ

คนไทยในอนาคต มีศักยภาพในการร่วมกันพัฒนาประเทศ สามารถปรับตัวรองรับบริบทการพัฒนาในอนาคต มีความพร้อมทั้งกาย ใจ สติปัญญา มีทักษะในการวิเคราะห์อย่างมีเหตุผล มีการเรียนรู้ตลอดชีวิต มีภูมิคุ้มกันต่อการเปลี่ยนแปลง มีจิตสำนึกวัฒนธรรมที่ดีงาม รู้คุณค่าความเป็นไทย และมีความรับผิดชอบ เป็นรากฐานที่มั่นคงของชุมชนสังคม รักชาติ และสถาบันพระมหากษัตริย์

สังคมไทยเป็นสังคมที่เป็นธรรม มีความเหลื่อมล้ำน้อย อัตราความยากจนต่ำ มีการกระจายโอกาสการเข้าถึงทรัพยากรการสร้างฐานอาชีพ บริการทางสังคมที่มีคุณภาพ และกระบวนการยุติธรรมอย่างทั่วถึง ไม่คอร์รัปชัน โดยที่ประชาชนทุกช่วงวัยมีคุณภาพชีวิตที่ดี ครอบครัวอยู่ดีมีสุข

เศรษฐกิจและสังคมพัฒนาอย่างเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม เป็นประเทศที่มีระบบเศรษฐกิจสีเขียว ระดับการปล่อยก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์ต่ำ มีพื้นที่สีเขียวเพิ่มขึ้น ประชาชนมีพฤติกรรมการผลิตและการบริโภคที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม

ระบบการบริหารภาครัฐมีประสิทธิภาพ ทันสมัย รับผิดชอบ โปร่งใส ตรวจสอบได้และประชาชนมีส่วนร่วม กระจายอำนาจและมีการกำหนดภารกิจที่เหมาะสมระหว่างส่วนกลาง ภูมิภาค และท้องถิ่น

๒.๓ ยุทธศาสตร์ชาติ

ในการที่จะบรรลุวิสัยทัศน์และทำให้ประเทศไทยพัฒนาไปสู่อนาคตที่พึงประสงค์นั้น จำเป็นจะต้องมีการวางแผนและกำหนดยุทธศาสตร์การพัฒนาในระยะยาว และกำหนดแนวทางการพัฒนาของทุกภาคส่วนให้ขับเคลื่อนไปในทิศทางเดียวกัน ดังนั้น จึงจำเป็นต้องกำหนดยุทธศาสตร์ชาติในระยะยาว เพื่อถ่ายทอดแนวทางการพัฒนาสู่การปฏิบัติในแต่ละช่วงเวลาอย่างต่อเนื่องและมีการบูรณาการ และสร้างความเข้าใจถึงอนาคตของประเทศไทยร่วมกัน และเกิดการรวมพลังของทุกภาคส่วนในสังคมทั้งประชาชน เอกชน ประชาสังคมในการขับเคลื่อนการพัฒนาเพื่อการสร้างและรักษาไว้ซึ่งผลประโยชน์

แผนพัฒนาท้องถิ่น ๔ ปี (พ.ศ. ๒๕๖๑ - ๒๕๖๔)

โดยองค์การบริหารส่วนตำบลบุโหล่ปุโย อำเภอหนองจิก จังหวัดปัตตานี

แห่งชาติและบรรลุนิยามทัศน์ “ประเทศไทยมีความมั่นคง มั่งคั่ง ยั่งยืนเป็นประเทศพัฒนาแล้ว ด้วยการพัฒนาตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง ”หรือคติพจน์ประจำชาติ “มั่นคง มั่งคั่ง ยั่งยืน” เพื่อให้ประเทศมีขีดความสามารถในการแข่งขัน มีรายได้สูงอยู่ในกลุ่มประเทศพัฒนาแล้ว คนไทยมีความสุข อยู่ดี กินดี สังคมมีความมั่นคงเสมอภาคและเป็นธรรม ซึ่งยุทธศาสตร์ชาติที่จะใช้เป็นกรอบแนวทางการพัฒนาในระยะ ๒๐ ปีต่อจากนี้ไป จะประกอบด้วย ๖ ยุทธศาสตร์ ได้แก่ (๑) ยุทธศาสตร์ด้านความมั่นคง (๒) ยุทธศาสตร์ด้านการสร้างความสามารถในการแข่งขัน (๓) ยุทธศาสตร์การพัฒนาและเสริมสร้างศักยภาพคน (๔) ยุทธศาสตร์ด้านการสร้างโอกาสความเสมอภาคและเท่าเทียมกันทางสังคม (๕) ยุทธศาสตร์ด้านการสร้างการเติบโตบนคุณภาพชีวิตที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม และ (๖) ยุทธศาสตร์ด้านการปรับสมดุลและพัฒนาระบบการบริหารจัดการภาครัฐ โดยมีสาระสำคัญ

ของแต่ละยุทธศาสตร์ สรุปได้ ดังนี้

๒.๓.๑ ยุทธศาสตร์ด้านความมั่นคง มีเป้าหมายทั้งในการสร้างเสถียรภาพภายในประเทศ และช่วยลดและป้องกันภัยคุกคามจากภายนอก รวมทั้งสร้างความเชื่อมั่นในกลุ่มประเทศอาเซียนและประชาคมโลกที่มีต่อประเทศไทย กรอบแนวทางที่ต้องให้ความสำคัญ อาทิ

(๑) การเสริมสร้างความมั่นคงของสถาบันหลักและการปกครองระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข

(๒) การปฏิรูปกลไกการบริหารประเทศและพัฒนาความมั่นคงทางการเมือง ขจัดคอร์รัปชัน สร้างความเชื่อมั่นในกระบวนการยุติธรรม

(๓) การรักษาความมั่นคงภายในและความสงบเรียบร้อยภายใน ตลอดจนการบริหารจัดการความมั่นคงชายแดนและชายฝั่งทะเล

(๔) การพัฒนาระบบ กลไก มาตรการและความร่วมมือระหว่างประเทศทุกระดับ และรักษาคุณภาพความสัมพันธ์กับประเทศมหาอำนาจ เพื่อป้องกันและแก้ไขปัญหาความมั่นคงรูปแบบใหม่

(๕) การพัฒนาเสริมสร้างศักยภาพการป้องกันประเทศ การรักษาความสงบเรียบร้อยภายในประเทศสร้างความร่วมมือกับประเทศเพื่อนบ้านและมิตรประเทศ

(๖) การพัฒนาระบบการเตรียมพร้อมแห่งชาติและระบบบริหารจัดการภัยพิบัติรักษาความมั่นคงของฐานทรัพยากรธรรมชาติ สิ่งแวดล้อม

(๗) การปรับกระบวนการทำงานของกลไกที่เกี่ยวข้องจากแนวดิ่งสู่แนวนอนมากขึ้น

๒.๓.๒ ยุทธศาสตร์ด้านการสร้างความสามารถในการแข่งขัน เพื่อให้ประเทศไทยสามารถพัฒนาไปสู่การเป็นประเทศพัฒนาแล้ว ซึ่งจำเป็นต้องยกระดับผลิตภาพการผลิตและการใช้นวัตกรรมในการเพิ่มความสามารถในการแข่งขันและการพัฒนาอย่างยั่งยืนทั้งในสาขาอุตสาหกรรม เกษตรและบริการ การสร้างความมั่นคงและปลอดภัยด้านอาหาร การเพิ่มขีดความสามารถทางการค้าและการเป็นผู้ประกอบการ รวมทั้งการพัฒนาฐานเศรษฐกิจแห่งอนาคต ทั้งนี้ภายใต้กรอบการปฏิรูปและพัฒนาปัจจัยเชิงยุทธศาสตร์ทุกด้าน อันได้แก่โครงสร้างพื้นฐานและระบบโลจิสติกส์ วิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและ

นวัตกรรม การพัฒนาทุนมนุษย์ และการบริหารจัดการทั้งในภาครัฐและภาคธุรกิจเอกชน กรอบแนวทางที่ต้องให้ความสำคัญ อาทิ

(๑) การพัฒนาสมรรถนะทางเศรษฐกิจ ได้แก่การรักษาเสถียรภาพเศรษฐกิจและสร้างความเชื่อมั่น การส่งเสริมการค้าและการลงทุนที่อยู่บนการแข่งขันที่เป็นธรรมและรับผิดชอบต่อสังคม ตลอดจนการพัฒนาประเทศสู่ความเป็นชาติการค้าเพื่อให้ได้ประโยชน์จากห่วงโซ่มูลค่าในภูมิภาค และเป็นการยกระดับไปสู่ส่วนบนของห่วงโซ่มูลค่ามากขึ้น

(๒) การพัฒนาภาคการผลิตและบริการ บนฐานของการพัฒนานวัตกรรมและมีความเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม โดยมีการใช้ดิจิทัลและการค้าที่เข้มข้นเพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มและขยายกิจกรรมการผลิตและบริการ โดยมุ่งสู่ความเป็นเลิศในระดับโลกและในระดับภูมิภาคในอุตสาหกรรมหลายสาขา และในภาคบริการที่หลากหลายตามรูปแบบการดำเนินชีวิตและการดำเนินธุรกิจที่เปลี่ยนไป รวมทั้งเป็นแหล่งอาหารคุณภาพ สะอาดและปลอดภัยของโลก

- ภาคเกษตร โดยเสริมสร้างฐานการผลิตให้เข้มแข็งและยั่งยืน เพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของภาคเกษตรส่งเสริมเกษตรกรรายย่อยให้ปรับไปสู่การทำเกษตรยั่งยืนที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมและรวมกลุ่มเกษตรกรในการพัฒนาอาชีพที่เข้มแข็ง และการพัฒนาสินค้าเกษตรที่มีศักยภาพและอาหารคุณภาพ สะอาด และปลอดภัย

- ภาคอุตสาหกรรม โดยพัฒนาอุตสาหกรรมศักยภาพ ยกระดับการพัฒนาอุตสาหกรรมปัจจุบันที่มีศักยภาพสูง และพัฒนาอุตสาหกรรมอนาคตที่มีศักยภาพ โดยการใช้ดิจิทัลและการค้ามาเพิ่มมูลค่าและยกระดับห่วงโซ่มูลค่าในระดับสูงขึ้น

- ภาคบริการ โดยขยายฐานการบริการให้มีความหลากหลาย มีความเป็นเลิศและเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม โดยการยกระดับบริการที่เป็นฐานรายได้เดิม เช่น การท่องเที่ยว และพัฒนาให้ประเทศไทยเป็นศูนย์กลางการให้บริการสุขภาพ ธุรกิจบริการด้านการเงินและธุรกิจบริการที่มีศักยภาพอื่นๆ เป็นต้น

(๓) การพัฒนาผู้ประกอบการและเศรษฐกิจชุมชน พัฒนาทักษะผู้ประกอบการยกระดับผลิตภาพแรงงานและพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) สู่สากล และพัฒนาวิสาหกิจชุมชนและสถาบันเกษตรกร

(๔) การพัฒนาพื้นที่เศรษฐกิจพิเศษและเมืองพัฒนาเขตเศรษฐกิจพิเศษชายแดน และพัฒนาระบบเมืองศูนย์กลางความเจริญ จัดระบบผังเมืองที่มีประสิทธิภาพและมีส่วนร่วม มีการจัดการสิ่งแวดล้อมเมือง และโครงสร้างพื้นฐานทางสังคมและเศรษฐกิจที่สอดคล้องกับศักยภาพ

(๕) การลงทุนพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน ในด้านการขนส่ง ด้านพลังงาน ระบบเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารและการวิจัยและพัฒนา

(๖) การเชื่อมโยงกับภูมิภาคและเศรษฐกิจโลกสร้างความเป็นหุ้นส่วนการพัฒนาภavnานาประเทศ ส่งเสริมความร่วมมือกับนานาชาติในการสร้างความมั่นคงด้านต่างๆ เพิ่มบทบาทของไทยในองค์กรระหว่างประเทศ รวมถึงสร้างองค์ความรู้ด้านการต่างประเทศ

๒.๓.๓ ยุทธศาสตร์การพัฒนาและเสริมสร้างศักยภาพคน เพื่อพัฒนาคนและสังคมไทยให้เป็นรากฐานที่แข็งแกร่งของประเทศมีความพร้อมทางกาย ใจ สติปัญญา มีความเป็นสากล มีทักษะการ

คิวิเคราะห์อย่างมีเหตุผล มีระเบียบวินัย เคารพกฎหมาย มีคุณธรรมจริยธรรม รู้คุณค่าความเป็นไทย มีครอบครัวที่มั่นคง กรอบแนวทางที่ต้องให้ความสำคัญ อาทิ

- (๑) การพัฒนาศักยภาพคนตลอดช่วงชีวิตให้สนับสนุนการเจริญเติบโตของประเทศ
- (๒) การยกระดับคุณภาพการศึกษาและการเรียนรู้ให้มีคุณภาพ เท่าเทียม และทั่วถึง
- (๓) การปลูกฝังระเบียบวินัย คุณธรรม จริยธรรมค่านิยมที่พึงประสงค์
- (๔) การสร้างเสริมให้คนมีสุขภาวะที่ดี
- (๕) การสร้างความอยู่ดีมีสุขของครอบครัวไทยเสริมสร้างบทบาทของสถาบัน

ครอบครัวในการบ่มเพาะจิตใจให้เข้มแข็ง

๒.๓.๔ ยุทธศาสตร์ด้านการสร้างโอกาสความเสมอภาคและเท่าเทียมกันทางสังคม เพื่อเร่งกระจายโอกาสการพัฒนาและสร้างความมั่นคงให้ทั่วถึง ลดความเหลื่อมล้ำไปสู่สังคมที่เสมอภาคและเป็นธรรม กรอบแนวทางที่ต้องให้ความสำคัญ อาทิ

- (๑) การสร้างความมั่นคงและการลดความเหลื่อมล้ำทางด้านเศรษฐกิจและสังคม
- (๒) การพัฒนาระบบบริการและระบบบริหารจัดการสุขภาพ
- (๓) การสร้างสภาพแวดล้อมและนวัตกรรมที่เอื้อต่อการดำรงชีวิตในสังคมสูงวัย
- (๔) การสร้างความเข้มแข็งของสถาบันทางสังคมทุนทางวัฒนธรรมและความเข้มแข็ง

ของชุมชน

- (๕) การพัฒนาการสื่อสารมวลชนให้เป็นกลไกในการสนับสนุนการพัฒนา

๒.๓.๕ ยุทธศาสตร์ด้านการสร้างการเติบโตบนคุณภาพชีวิตที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม เพื่อเร่งอนุรักษ์ฟื้นฟูและสร้างความมั่นคงของฐานทรัพยากรธรรมชาติ และมีความมั่นคงด้านน้ำ รวมทั้งมีความสามารถในการป้องกันผลกระทบและปรับตัวต่อการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศและภัยพิบัติธรรมชาติ และพัฒนามุ่งสู่การเป็นสังคมสีเขียว กรอบแนวทางที่ต้องให้ความสำคัญ อาทิ

- (๑) การจัดระบบอนุรักษ์ ฟื้นฟูและป้องกันการทำลายทรัพยากรธรรมชาติ
- (๒) การวางระบบบริหารจัดการน้ำให้มีประสิทธิภาพทั้ง ๒๕ ลุ่มน้ำ เน้นการปรับ

ระบบการบริหารจัดการอุทกภัยอย่างบูรณาการ

- (๓) การพัฒนาและใช้พลังงานที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม
- (๔) การพัฒนาเมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศและเมืองที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม
- (๕) การร่วมลดปัญหาโลกร้อนและปรับตัวให้พร้อมกับการเปลี่ยนแปลงสภาพ

ภูมิอากาศ

- (๖) การใช้เครื่องมือทางเศรษฐศาสตร์และนโยบายการคลังเพื่อสิ่งแวดล้อม

๒.๓.๖ ยุทธศาสตร์ด้านการปรับสมดุลและพัฒนาระบบ การบริหารจัดการภาครัฐ เพื่อให้หน่วยงานภาครัฐมีขนาดที่เหมาะสมกับบทบาทภารกิจ มีสมรรถนะสูง มีประสิทธิภาพและประสิทธิผลกระจายบทบาทภารกิจไปสู่ท้องถิ่นอย่างเหมาะสม มีธรรมาภิบาลกรอบแนวทางที่ต้องให้ความสำคัญ อาทิ

- (๑) การปรับปรุงโครงสร้าง บทบาท ภารกิจของหน่วยงานภาครัฐ ให้มีขนาดที่เหมาะสม
- (๒) การวางระบบบริหารราชการแบบบูรณาการ
- (๓) การพัฒนาระบบบริหารจัดการกำลังคนและพัฒนาบุคลากรภาครัฐ
- (๔) การต่อต้านการทุจริตและประพฤติมิชอบ
- (๕) การปรับปรุงกฎหมายและระเบียบต่างๆ ให้ทันสมัย เป็นธรรมและเป็นสากล
- (๖) การพัฒนาระบบการให้บริการประชาชนของหน่วยงานภาครัฐ
- (๗) การปรับปรุงการบริหารจัดการรายได้และรายจ่ายของภาครัฐ

๒.๔ กลไกการขับเคลื่อนกระบวนการพัฒนา

ยุทธศาสตร์ชาติจะเป็นแผนแม่บทหลักในการพัฒนาประเทศเพื่อให้ส่วนราชการและหน่วยงานต่างๆ ใช้เป็นแนวทางในการจัดทำแผนยุทธศาสตร์การพัฒนาประเทศในด้านต่างๆ อาทิ แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ แผนเฉพาะด้านต่างๆ เช่น ด้านความมั่นคง เศรษฐกิจ การศึกษา ศิลปวัฒนธรรม ฯลฯ แผนปฏิบัติการในระดับกระทรวงและในระดับพื้นที่ ให้มีความสอดคล้องกันตามห่วงโซานอกจากนี้ ยุทธศาสตร์ชาติจะใช้เป็นกรอบในการจัดสรรงบประมาณและทรัพยากรอื่นๆ ของประเทศ เพื่อขับเคลื่อนการพัฒนาอย่างมีเอกภาพให้บรรลุเป้าหมาย โดยจะต้องอาศัยการประสานความร่วมมือจากหลายภาคส่วน ภายใต้ระบบประชาธิปไตย คือ ความร่วมมือของภาครัฐภาคเอกชน ภาคประชาชนและประชาสังคม ทั้งนี้ รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยจะได้มีการกำหนดเกี่ยวกับบทบาทของยุทธศาสตร์ชาติและแนวทางในการนำยุทธศาสตร์ชาติไปสู่การปฏิบัติ เพื่อที่ส่วนราชการและหน่วยงานต่างๆ จะสามารถขับเคลื่อนการพัฒนาได้อย่างต่อเนื่องและบูรณาการ

๒.๕ ปัจจัยความสำเร็จของยุทธศาสตร์ชาติ

๒.๕.๑ สารของยุทธศาสตร์ชาติ กำหนดวิสัยทัศน์ระยะยาวที่ชัดเจน มีการกำหนดเป้าหมายและภาพในอนาคตของประเทศที่ชัดเจนและเป็นที่เข้าใจ รับรู้ และยอมรับเป็นเจ้าของร่วมกันสามารถถ่ายทอดเป้าหมายของยุทธศาสตร์ชาติ สู่เป้าหมายเฉพาะด้านต่างๆ ตามระยะเวลาเป็นช่วงๆ ของหน่วยงานปฏิบัติได้ และมีการกำหนดตัวชี้วัดที่สามารถวัดผลสัมฤทธิ์ได้

๒.๕.๒ ระบบและกฎหมาย มีกฎหมายรองรับ มีกลไกเชื่อมโยงกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติและแผนในระดับต่างๆ เพื่อให้ส่วนราชการนำยุทธศาสตร์ชาติไปปฏิบัติ รวมทั้งกรอบกฎหมายด้านการจัดสรรงบประมาณ ให้สามารถระดมทรัพยากรเพื่อผลักดันขับเคลื่อนการดำเนินการตามยุทธศาสตร์ชาติอย่างมีบูรณาการ และกรอบกฎหมายที่จะกำหนดให้การดำเนินการตามยุทธศาสตร์ชาติมีความต่อเนื่อง รวมทั้งมีระบบการติดตามและประเมินผลอย่างเป็นระบบในทุกระดับ

๒.๕.๓ กลไกสู่การปฏิบัติ มีกลไกที่สอดคล้อง/สอดคล้องตั้งแต่ระดับการจัดทำยุทธศาสตร์ การนำไปสู่การปฏิบัติ และการติดตามประเมินผล รวมทั้งมีกลไกในการกำกับดูแล บริหารจัดการ และการขับเคลื่อนยุทธศาสตร์ชาติสู่การปฏิบัติอย่างมีประสิทธิภาพและหน่วยงานปฏิบัติจะต้องมีความเข้าใจสามารถกำหนดแผนงานโครงการให้สอดคล้องกับเป้าหมายที่กำหนดไว้ในยุทธศาสตร์ชาติ

๑.๒ แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๒

การจัดทำแผนพัฒนาสี่ปีของเทศบาลมีความสัมพันธ์และสอดคล้องกับแผนยุทธศาสตร์พัฒนาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น โดยแผนยุทธศาสตร์การพัฒนายจะต้องสอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ แต่ทั้งนี้ แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๑ (พ.ศ. ๒๕๕๕ - ๒๕๕๙) ได้สิ้นสุดลงและการจัดทำแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๒ อยู่ระหว่างการเสนอร่างแผนซึ่งได้กำหนดยุทธศาสตร์เอาไว้แล้ว แล้ว

ดังนั้น เพื่อให้การจัดทำแผนพัฒนาสี่ปี (พ.ศ. ๒๕๖๑ - ๒๕๖๔) ของเทศบาลตำบลบ้านเหลื่อม มีความสอดคล้องกับทิศทางแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๒ เทศบาล จึงได้จัดทำแผนที่สอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๒ ซึ่งมีทั้งหมด ๑๐ ยุทธศาสตร์ ดังนี้

ยุทธศาสตร์ที่ ๑ การเสริมสร้างและพัฒนาศักยภาพทุนมนุษย์

ยุทธศาสตร์ที่ ๒ การสร้างความเป็นธรรมลดความเหลื่อมล้ำในสังคม

ยุทธศาสตร์ที่ ๓ การสร้างความเข้มแข็งทางเศรษฐกิจและแข่งขันได้อย่างยั่งยืน

ยุทธศาสตร์ที่ ๔ การเติบโตที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมเพื่อการพัฒนาอย่างยั่งยืน

ยุทธศาสตร์ที่ ๕ การเสริมสร้างความมั่นคงแห่งชาติเพื่อการพัฒนาประเทศสู่ความมั่งคั่ง

และยั่งยืน

ยุทธศาสตร์ที่ ๖ การบริหารจัดการในภาครัฐ การป้องกันการทุจริตประพฤติมิชอบและ

ธรรมาภิบาลในสังคมไทย

ยุทธศาสตร์ที่ ๗ การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและระบบโลจิสติกส์

ยุทธศาสตร์ที่ ๘ การพัฒนาวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี วิจัย และนวัตกรรม

ยุทธศาสตร์ที่ ๙ การพัฒนาภาค เมือง และพื้นที่เศรษฐกิจ

ยุทธศาสตร์ที่ ๑๐ ความร่วมมือระหว่างประเทศเพื่อการพัฒนา

๑. กรอบแนวคิดและหลักการ

ในช่วงของแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ ๑๒ (พ.ศ. ๒๕๖๐ - ๒๕๖๔) ประเทศไทยจะยังคงประสบภาวะแวดล้อมและบริบทของการเปลี่ยนแปลงต่างๆ ที่อาจก่อให้เกิดความเสี่ยงทั้งจากภายในและภายนอกประเทศ อาทิ กระแสการเปิดเสรีเศรษฐกิจเสรี ความท้าทายของเทคโนโลยีใหม่ๆ การเข้าสู่สังคมผู้สูงอายุ การเกิดภัยธรรมชาติที่รุนแรง ประกอบกับสถานการณ์ด้านต่างๆ ทั้งเศรษฐกิจ สังคม ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมของประเทศในปัจจุบันที่ยังคงประสบปัญหาในหลายด้าน เช่น ปัญหาผลิตภาพการผลิตความสามารถในการแข่งขัน คุณภาพการศึกษา ความเหลื่อมล้ำทางสังคม เป็นต้น ทำให้การพัฒนาในช่วงแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๒ จึงจำเป็นต้องยึดกรอบแนวคิดและหลักการในการวางแผนที่สำคัญ ดังนี้

(๑) การน้อมนำและประยุกต์ใช้หลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง

(๒) คนเป็นศูนย์กลางของการพัฒนาอย่างมีส่วนร่วม

- (๓) การสนับสนุนและส่งเสริมแนวทางการปฏิรูปประเทศ และ
- (๔) การพัฒนาสู่ความมั่นคง มั่งคั่ง ยั่งยืน สังคมอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข

๒. สถานะของประเทศ

๒.๑ ด้านเศรษฐกิจ

๒.๑.๑ ๓ ปีแรกของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๑ เริ่มแสดงให้เห็นถึงข้อจำกัดในการขยายตัวทางเศรษฐกิจ แม้ว่าเศรษฐกิจของไทยในระยะที่ผ่านมา (ยกเว้นช่วงวิกฤตการณ์ทางเศรษฐกิจ ปี ๒๕๔๐-๒๕๔๑) จะขยายตัวได้ดีเฉลี่ยประมาณร้อยละ ๕ ต่อปี จนทำให้รายได้ประชาชาติต่อหัว (GNP Per Capita) ในปี ๒๕๕๗ มาอยู่ที่ประมาณ ๑๙๖,๒๔๐ บาท หรือประมาณ ๖,๐๔๑ ดอลลาร์ สหรัฐ. ต่อคนต่อปี ซึ่งทำให้ประเทศไทยได้ขยับฐานะขึ้นมาเป็นประเทศรายได้ปานกลางชั้นสูง (Upper Middle Income Country) แต่ในระยะ ๘ ปีที่ผ่านมาการขยายตัวทางเศรษฐกิจจะลดตัวลงและมีความผันผวน โดยขยายตัวเฉลี่ยเพียงร้อยละ ๓.๒ ชะลอจากร้อยละ ๕.๗ ในช่วงแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๙ ซึ่งต่ำกว่าศักยภาพของระบบเศรษฐกิจและต่ำกว่าระดับที่จะทำให้ประเทศไทยหลุดจากกับดักประเทศรายได้ปานกลางในระยะเวลาอันควร โดยสาเหตุที่สำคัญประการหนึ่งมาจากการชะลอตัวของการลงทุนโดยรวมอย่างต่อเนื่อง ดังจะเห็นได้จาก สัดส่วนการลงทุนรวมต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ (Gross Domestic Product : GDP) ลดจากร้อยละ ๔๑.๓ ในช่วงปี ๒๕๓๔ - ๒๕๓๙ เป็นร้อยละ ๒๕.๕ ในช่วงปี ๒๕๔๓ - ๒๕๕๗ นอกจากนี้ เมื่อเทียบกับประเทศอื่นๆ ในภูมิภาค จะพบว่าอัตราการขยายตัวของการลงทุนของไทยโดยเฉลี่ยในช่วงปี ๒๕๔๓ - ๒๕๕๗ อยู่ที่ประมาณร้อยละ ๔.๙ ต่ำกว่าสิงคโปร์และมาเลเซียซึ่งมีระดับการพัฒนาที่สูงกว่าไทย

๒.๑.๒ การปรับโครงสร้างการผลิตสู่ประเทศรายได้ปานกลางชั้นสูง แต่ความสามารถในการแข่งขันเริ่มลดลง โครงสร้างการผลิตของไทยได้เปลี่ยนผ่านจากภาคเกษตรไปสู่ภาคอุตสาหกรรมและบริการมากขึ้น (สัดส่วนของภาคเกษตร อุตสาหกรรม และบริการในปี ๒๕๕๓ ที่ระดับร้อยละ ๙.๙ ๒๕.๔ และ ๖๔.๗ เป็นร้อยละ ๗.๒ ๒๘.๕ และ ๖๔.๓ ในปี ๒๕๕๗ ตามลำดับ) โดยภาคอุตสาหกรรมได้มีการสั่งสมองค์ความรู้และเทคโนโลยีอย่างต่อเนื่อง ทำให้มีการพัฒนาจากอุตสาหกรรมขั้นปฐมภายใต้การบริหารจัดการของเงินทุนต่างชาติมาเป็นอุตสาหกรรมพื้นฐาน (Supporting Industry) และอุตสาหกรรมที่มีเทคโนโลยีสูงขึ้นภายใต้เครือข่ายของบริษัทแม่ในต่างชาติและของนักลงทุนไทยที่มีสัดส่วนสูงขึ้น จนประเทศไทยกลายเป็นประเทศรายได้ปานกลางชั้นสูง ขณะเดียวกันก็มีการเคลื่อนย้ายแรงงานจากภาคเกษตรไปยังภาคอุตสาหกรรมและบริการที่มีประสิทธิภาพการผลิตสูงกว่า ทำให้ผลิตภาพแรงงานในระยะที่ผ่านมายังเพิ่มในระดับที่น่าพอใจ แต่การชะลอตัวของการจ้างแรงงานและการเพิ่มผลิตภาพการผลิตของการจ้างแรงงานเป็นไปอย่างล่าช้า ประกอบกับผลิตภาพการผลิตของปัจจัยการผลิตรวม (Total Factor Productivity : TFP) ที่ลดลงทำให้ความสามารถในการแข่งขันระหว่างประเทศในระยะหลังลดลงซึ่งสะท้อนมาที่ปริมาณการส่งออกรวมขยายตัวช้าลงจากร้อยละ ๙.๗ ต่อปีในช่วงแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๙ (พ.ศ. ๒๕๔๕-๒๕๔๙) เป็นเฉลี่ยร้อยละ ๑.๑ ในช่วง ๓ ปีของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๑ (พ.ศ. ๒๕๕๕-๒๕๕๗)

๒.๑.๓ ผลิตภาพการผลิตของปัจจัยการผลิตรวม (TFP) ยังคงอยู่ในระดับต่ำทำให้ขาดพลังในการขับเคลื่อนการขยายตัวทางเศรษฐกิจให้หลุดพ้นจากการเป็นประเทศรายได้ปานกลาง ซึ่งต้องอาศัยการผลิตที่มี

เทคโนโลยีและนวัตกรรมการผลิตที่เป็นของตนเองมากขึ้น แม้ว่าการขยายตัวของผลิภาพการผลิตรวมในช่วงก่อนแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๐ จะอยู่ในระดับที่น่าพอใจก็ตาม แต่มีแนวโน้มลดลงในระยะ ๘ ปี ที่ผ่านมานี้ และยังคงมีความล่าช้าเมื่อเทียบกับประเทศที่เริ่มพัฒนาประเทศในช่วงเวลาเดียวกันและสามารถยกระดับการพัฒนาประเทศเข้าสู่การเป็นประเทศรายได้สูงในช่วงก่อนหน้านี้ ทั้งนี้การขยายตัวของผลิภาพการผลิตรวม ลดลงจากร้อยละ ๓.๓๒ ในช่วงแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๙ เป็นร้อยละ ๒.๐๕ ในช่วงครึ่งแรกของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๑ ทำให้ประเทศไทยจำเป็นต้องให้ความสำคัญกับการพัฒนาเทคโนโลยีและนวัตกรรมการผลิตเพิ่มการลงทุนเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพของระบบเศรษฐกิจ และเพิ่มแรงขับเคลื่อนจากผลิภาพการผลิตของปัจจัยแรงงาน

๒.๑.๔ การลดลงของความแข็งแกร่งด้านเสถียรภาพทางเศรษฐกิจจะเป็นอุปสรรคต่อการแก้ไขปัญหาเชิงโครงสร้าง การรองรับเงื่อนไขในระบบเศรษฐกิจโลก และการดำเนินนโยบายและการบริหารจัดการเศรษฐกิจในอนาคต แม้ว่าเศรษฐกิจไทยจะประสบปัญหาเสถียรภาพทางเศรษฐกิจรุนแรงถึงสองครั้งในปี ๒๕๒๔ และ ๒๕๔๐ แต่การให้ความสำคัญกับการรักษาวินัยทางการเงินและการคลังทำให้เสถียรภาพของเศรษฐกิจไทยอยู่ในเกณฑ์ที่แข็งแกร่ง โดยเฉพาะเมื่อเทียบกับประเทศที่มีระดับการพัฒนาในระดับใกล้เคียงกันอย่างไรก็ตาม เสถียรภาพทางเศรษฐกิจซึ่งเป็นจุดแข็งของเศรษฐกิจไทยและเอื้ออำนวยต่อการขยายตัวทางเศรษฐกิจมาอย่างต่อเนื่องเริ่มมีสัญญาณที่จะเป็นข้อจำกัดต่อการขยายตัวทางเศรษฐกิจในระยะยาวมากขึ้น โดยเฉพาะหนี้สาธารณะซึ่งเพิ่มขึ้นจากเฉลี่ยร้อยละ ๓๗.๙ ในช่วงแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๐ เป็นร้อยละ ๔๒.๒ ในช่วง ๓ ปีแรกของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๑ ซึ่งชี้ให้เห็นว่าแม้จะอยู่ภายใต้กรอบวินัยทางการคลังแต่มีแนวโน้มเพิ่มขึ้นจากผลของการดำเนินมาตรการกระตุ้นเศรษฐกิจระยะสั้นในระยะที่ผ่านมาและจะเป็นข้อจำกัดต่อการใช้มาตรการทางการคลังในการกระตุ้นเศรษฐกิจและการพัฒนาศักยภาพการขยายตัวทางเศรษฐกิจในระยะต่อไป

๒.๑.๕ อันดับความสามารถในการแข่งขันโดยรวมยังปรับตัวดีขึ้นไม่มากนัก เนื่องจากต่างประเทศมีพลังการขับเคลื่อนมากกว่าไทย และประเทศไทยอยู่ในสถานการณ์การแข่งขันที่อยู่ตรงกลางระหว่างประเทศที่มีความได้เปรียบด้านต้นทุนแรงงานและการผลิต และประเทศที่มีความก้าวหน้าและความสามารถในการแข่งขันทางนวัตกรรมและความคิดสร้างสรรค์ โดยในปี พ.ศ. ๒๕๕๗ WEF (World Economic Forum) ได้จัดอันดับความสามารถในการแข่งขันของประเทศไทยเป็นอันดับที่ ๓๑ จาก ๑๔๔ ประเทศ และในปี พ.ศ. ๒๕๕๗ IMD (International Institute for Management Development) ได้จัดอันดับไว้ที่ ๓๐ จาก ๖๑ ประเทศชั้นนำ ในขณะที่ผลการวิจัยประเทศที่มีความสะดวกในการเข้าไปประกอบธุรกิจประจำปี ๒๕๕๘ หรือ Ease of Doing Business ๒๐๑๕ ซึ่งดำเนินการโดยธนาคารโลกนั้นประเทศไทยได้รับการจัดให้อยู่ในอันดับที่ ๒๖ จาก ๑๘๙ ประเทศทั่วโลก

๒.๑.๖ สถานการณ์การพัฒนาวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี วิจัย และนวัตกรรมของประเทศได้รับการยกระดับดีขึ้น จากการผนึกกำลังของหน่วยงานด้านวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี วิจัย และนวัตกรรม และเชื่อมโยงให้เกิดความมั่นใจของภาคธุรกิจเอกชน แต่ยังคงอยู่ในระดับต่ำเมื่อเปรียบเทียบกับกลุ่มประเทศที่มีรายได้สูง โดยในปี ๒๕๕๗ อันดับความพร้อมด้านโครงสร้างพื้นฐานทางวิทยาศาสตร์อยู่ที่

๔๗ และด้านเทคโนโลยีที่ ๔๔ จาก ๖๑ ประเทศที่จัดอันดับโดย IMD ลดลงเมื่อเทียบกับอันดับที่ ๓๗ และ ๔๓ ตามลำดับในปี ๒๕๕๑ และตลอดช่วงระยะเวลา ๑๔ ปีที่ผ่านมา (๒๕๔๓-๒๕๕๖) ค่าเฉลี่ยการลงทุนด้านการวิจัยและพัฒนาต่อ GDP ยังคงอยู่ในระดับร้อยละ ๐.๑๗ ต่อ GDP โดยในปี ๒๕๕๖ (ข้อมูลล่าสุด) ประเทศไทยมีการลงทุนด้านการวิจัยและพัฒนาเพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ ๐.๔๘ ต่อ GDP โดยเป็นการลงทุนวิจัยและพัฒนาจากภาครัฐประมาณร้อยละ ๕๓ และจากภาคเอกชนประมาณร้อยละ ๔๗ ขณะที่ประเทศที่พัฒนาแล้ว เช่น เกาหลีใต้ ญี่ปุ่น สหรัฐอเมริกา ออสเตรเลีย มีค่าใช้จ่ายเพื่อการวิจัยและพัฒนาอยู่ที่ร้อยละ ๔.๐๓, ๓.๓๕, ๒.๗๙, และ ๒.๒๗ ต่อ GDP ในปี ๒๕๕๕ ตามลำดับ

ขณะเดียวกันบุคลากรด้านการวิจัยและพัฒนาของประเทศยังมีจำนวนไม่เพียงพอต่อการส่งเสริมการพัฒนาวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี วิจัย และนวัตกรรมในระดับก้าวหน้า โดยในปี ๒๕๕๖ บุคลากรด้านการวิจัยและพัฒนา มีจำนวน ๑๑ คนต่อประชากร ๑๐,๐๐๐ คน ซึ่งเมื่อเปรียบเทียบกับประเทศพัฒนาแล้วส่วนใหญ่จะอยู่ที่ระดับ ๒๐-๓๐ คนต่อประชากร ๑๐,๐๐๐ คน

๒.๑.๗ สถานการณ์ด้านโครงสร้างพื้นฐานยังคงมีปัญหาในหลายๆ ด้าน ประกอบด้วยรูปแบบการขนส่งยังไม่สามารถปรับเปลี่ยนจากทางถนนเป็นทางน้ำและทางรางได้ตามเป้าหมายและยังขาดการพัฒนาคุณภาพการให้บริการ การบริหารจัดการกิจการประปายังขาดเอกภาพ การให้บริการน้ำประปายังกระจุกในเขตนครหลวงและเขตเมืองหลักในภูมิภาค และมีแหล่งน้ำดิบไม่เพียงพอ การให้บริการ ICT ยังไม่ทั่วถึงกระจุกตัวอยู่ในเมือง และมีราคาค่อนข้างสูง ประสิทธิภาพการใช้พลังงานของประเทศมีแนวโน้มลดลงเล็กน้อยและยังคงเผชิญกับความเสี่ยงด้านความมั่นคงทั้งในระยะสั้นและระยะยาว นอกจากนี้ การส่งเสริมการวิจัยและพัฒนาเทคโนโลยีและการพัฒนานวัตกรรมด้านพลังงานและ ICT อยู่ในระดับต่ำและมีข้อจำกัด ยังไม่สามารถ

พัฒนาต่อยอดในเชิงพาณิชย์ได้อย่างเป็นรูปธรรมนอกจากนี้ ด้านบุคลากรและการบริหารจัดการ รวมทั้งกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการบริหารจัดการด้านโครงสร้างพื้นฐานยังขาดประสิทธิภาพ โดยเฉพาะการคุ้มครองทรัพย์สินทางปัญญา การทำธุรกรรมอิเล็กทรอนิกส์ การรักษาความปลอดภัย และข้อจำกัดต่อการทำธุรกิจใหม่และการประกอบกิจการในต่างประเทศ ตลอดจนบุคลากรด้านโลจิสติกส์ยังขาดความรู้และทักษะเฉพาะด้านที่ตรงต่อความต้องการของอุตสาหกรรม เช่น ความรู้ด้านภาษา ความรู้ด้านเทคโนโลยี และความรู้ในการดำเนินธุรกิจต่างประเทศ เป็นต้น

๒.๒ ด้านสังคม

๒.๒.๑ โครงสร้างประชากรเปลี่ยนแปลงเข้าสู่การเป็นสังคมสูงวัย แต่ยังคงมีปัญหาทั้งในเชิงปริมาณและคุณภาพของประชากรในทุกช่วงวัย เนื่องจากปัจจัยหลักๆ ได้แก่

(๑) ประชากรวัยเด็กของไทยมีจำนวนลดลงอย่างรวดเร็ว มีพัฒนาการไม่สมวัย และการตั้งครรภ์ในกลุ่มวัยรุ่นที่มีแนวโน้มเพิ่มขึ้น อัตราการเจริญพันธุ์รวมลดลงจาก ๖.๓ คน ในช่วงปี ๒๕๐๗-๒๕๐๘ เป็น ๑.๖๒ คน ในช่วงปี ๒๕๔๘-๒๕๕๘ และคาดว่าในปี ๒๕๘๓ จะลดลงเหลือเพียง ๑.๓ คน

(๒) กำลังแรงงานมีแนวโน้มลดลง และแรงงานกว่าร้อยละ ๓๐ เป็นประชากรกลุ่มเจนเอเรชั่น Y (Gen Y)* ขณะที่ผลิตภาพแรงงานยังเพิ่มขึ้นช้า ซึ่งจะเป็นข้อจำกัดต่อการพัฒนาในระยะต่อไป กำลังแรงงานของไทยมีจำนวน ๓๘.๙ ล้านคนในช่วงปี ๒๕๕๕-๒๕๕๗ และเริ่มลดลงร้อยละ

๐.๑ ในปี ๒๕๕๖ และร้อยละ ๐.๒ ในปี ๒๕๕๗ ขณะที่ผลิตภาพแรงงานเฉลี่ยเพิ่มขึ้นร้อยละ ๒.๒ ต่อปีในช่วง ๑๐ ปีที่ผ่านมา (ปี ๒๕๔๘-๒๕๕๗) แต่ยังต่ำกว่าประเทศเพื่อนบ้าน เช่น มาเลเซีย ๑ เท่าตัว และสิงคโปร์ ๕ เท่าตัว และกำลังแรงงานกว่าร้อยละ ๖๕.๑ มีการศึกษาระดับมัธยมต้นและต่ำกว่า นอกจากนี้ กำลังแรงงานกลุ่มเจนเอเรชั่นวาย ซึ่งมีจำนวนร้อยละ ๒๗ ของประชากรในปี ๒๕๕๓ มีลักษณะความเป็นปัจเจกสูง ไม่ให้ความสำคัญกับการมีครอบครัว ส่งผลต่อรูปแบบการประกอบอาชีพและอัตราการเจริญพันธุ์รวมของประเทศในอนาคต

(๓) กลุ่มผู้สูงอายุวัยกลางและวัยปลายมีแนวโน้มเพิ่มสูงขึ้น สะท้อนถึงภาระค่าใช้จ่ายด้านสุขภาพที่เพิ่มมากขึ้น ขณะที่ผู้สูงอายุจำนวนมากยังมีรายได้ไม่เพียงพอในการยังชีพ ผู้สูงอายุมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นจาก ๑๐.๓ ล้านคน (ร้อยละ ๑๖.๒) ในปี ๒๕๕๘ เป็น ๒๐.๕ ล้านคน (ร้อยละ ๓๒.๑) ในปี ๒๕๘๓ การเพิ่มขึ้นของผู้สูงอายุวัยกลางและวัยปลายจะส่งผลต่อภาระค่าใช้จ่ายในการดูแลที่เพิ่มสูงขึ้น แม้ผู้สูงอายุมีส่วนร่วมในกำลังแรงงานเพิ่มขึ้น แต่มีรายได้ไม่เพียงพอกับค่าใช้จ่าย เนื่องจากมีการออมน้อย และแหล่งรายได้หลักร้อยละ ๗๘.๕ ของรายได้ทั้งหมดมาจากการเกื้อหนุนของบุตร

๒.๒.๒ ครีวเรือนไทยโดยเฉลี่ยมีขนาดลดลงและรูปแบบของครอบครัวเปลี่ยนแปลงมีหลากหลายรูปแบบมากขึ้น อัตราการเจริญพันธุ์ที่ลดลงส่งผลให้ขนาดครัวเรือนโดยเฉลี่ยลดลงจาก ๓.๖ คน ในปี ๒๕๔๓ เหลือ ๓ คน ในปี ๒๕๕๖ โดยครัวเรือนเดี่ยว ครัวเรือน ๑ รุ่น และครัวเรือนแห่งกลางมีการขยายตัวมากที่สุดในช่วงปี ๒๕๔๓-๒๕๕๖ ส่งผลให้ความสัมพันธ์ทางสังคมและครอบครัวเปลี่ยนแปลงไปทำให้ครอบครัวเสี่ยงต่อการล่มสลาย

๒.๒.๓ คนไทยยังมีปัญหาเชิงคุณภาพทั้งด้านสุขภาพ การเรียนรู้ และคุณธรรมจริยธรรม โดยคนไทยมีอายุคาดเฉลี่ยสูงขึ้น อายุคาดเฉลี่ยเมื่อแรกเกิดของคนไทย ปี ๒๕๕๗ เพศชาย ๗๑.๓ ปี เพศหญิง ๗๘.๒ ปี แต่เสียชีวิตก่อนวัยอันควรจากโรคและการบาดเจ็บ เนื่องจากโรคไม่ติดต่อและอุบัติเหตุ อย่างไรก็ตาม คนไทยได้รับโอกาสทางการศึกษาสูงขึ้น จำนวนปีการศึกษาเฉลี่ยของประชากรวัยแรงงานอายุ ๑๕-๕๙ ปี เพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง โดยช่วงปี ๒๕๕๑-๒๕๕๖ มีการศึกษาเฉลี่ย ๘.๙ ปี ขณะที่คุณภาพการศึกษาอยู่ในระดับต่ำ สะท้อนได้จากคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นพื้นฐาน (O-NET) ในปี ๒๕๕๖ มีค่าเฉลี่ยต่ำกว่าร้อยละ ๕๐ นอกจากนี้ คนไทยส่วนใหญ่มีปัญหาด้านคุณธรรมจริยธรรม โดยผลการวิจัยและการสำรวจต่างๆ พบว่าปัญหาสำคัญที่สุด คือ ความซื่อสัตย์สุจริต และการทุจริตคอร์รัปชัน โดยเห็นว่าต้องส่งเสริมคุณธรรมจริยธรรมในสังคมไทยเร่งด่วน

๒.๒.๔ สถานการณ์ความยากจนมีแนวโน้มลดลง แต่ยังคงมีความเหลื่อมล้ำของการกระจายรายได้ สัดส่วนคนจนลดลงอย่างต่อเนื่องจากร้อยละ ๔๒ ในปี ๒๕๔๓ เหลือร้อยละ ๑๐.๙ ในปี ๒๕๕๖ แต่ความยากจนยังกระจุกตัวหนาแน่นในภาคตะวันออกเฉียงเหนือและภาคเหนือ ขณะที่ความเหลื่อมล้ำด้านรายได้มีแนวโน้มดีขึ้นเล็กน้อย ค่าสัมประสิทธิ์ความไม่เสมอภาค (Gini Coefficient) ด้านรายได้ลดลงจาก ๐.๔๘๔ ในปี ๒๕๕๔ เหลือ ๐.๔๖๕ ในปี ๒๕๕๖ อย่างไรก็ตามความแตกต่างของรายได้ระหว่างกลุ่มคนรวยที่สุดกับกลุ่มคนจนที่สุดแตกต่างกันถึง ๓๔.๙ เท่า ในปี ๒๕๕๖ โดยกลุ่มคนรวยที่สุดร้อยละ ๑๐ ถือครองรายได้สูงถึงร้อยละ ๓๖.๘ ของรายได้ทั้งหมด ขณะที่กลุ่มคนจนที่สุดร้อยละ ๑๐ ถือครองรายได้เพียง

ร้อยละ ๑.๑ สาเหตุพื้นฐานที่สำคัญจากโครงสร้างเศรษฐกิจที่ไม่สมดุล ส่งผลให้การกระจายประโยชน์ของการพัฒนาไปยังกลุ่มคนต่างๆ ในสังคมไม่ทั่วถึง* ประชากรที่เกิดช่วงปี ๒๕๕๕-๒๕๖๖

๒.๒.๕ ความเหลื่อมล้ำระหว่างกลุ่มคนยังคงเป็นปัญหาสำคัญของสังคมไทย อัน

เนื่องมาจาก

(๑) ความเหลื่อมล้ำด้านสินทรัพย์ทั้งด้านการเงินและการถือครองที่ดินยังคงกระจุกตัวอยู่ในกลุ่มคนเพียงส่วนน้อย โดยเฉพาะอย่างยิ่งการถือครองที่ดินโดยกลุ่มผู้ถือครองที่ดินร้อยละ ๒๐ มีการถือครองที่ดินมากที่สุด มีสัดส่วนการถือครองที่ดินสูงกว่ากลุ่มผู้ถือครองที่ดินร้อยละ ๒๐ ที่มีการถือครองที่ดินน้อยที่สุด ๓๒๕.๗ เท่า เนื่องจากปัญหากรรมสิทธิ์ที่ดิน และการขาดประสิทธิภาพในการบริหารจัดการที่ดินว่างเปล่าของภาครัฐ

(๒) เด็กยากจนยังเข้าไม่ถึงการศึกษาขั้นพื้นฐาน ขณะที่โอกาสในการเข้าถึงการศึกษาในระดับปริญญาตรียังมีความแตกต่างกันตามฐานะของกลุ่มประชากร ระหว่างเขตเมือง-ชนบท และระหว่างภูมิภาค มีปัจจัยหลักมาจากปัญหาเรื่องค่าครองชีพและการเดินทางไปศึกษา โดยกลุ่มประชากรร้อยละ ๑๐ ที่มีฐานะความเป็นอยู่ดีที่สุด มีโอกาสเข้าถึงการศึกษาระดับปริญญาตรีมากกว่ากลุ่มประชากรร้อยละ ๑๐ ที่มีฐานะความเป็นอยู่ด้อยที่สุดประมาณ ๑๙.๑ เท่า นักศึกษาในเขตเมืองมีโอกาสสูงกว่านักศึกษาในเขตชนบทประมาณ ๒.๒ เท่า

(๓) คุณภาพการให้บริการสาธารณสุขยังคงมีความเหลื่อมล้ำกันระหว่างภูมิภาค โดยเฉพาะการกระจายทรัพยากรทางการแพทย์และสาธารณสุข อาทิ จากการสำรวจทรัพยากรสาธารณสุขในปี ๒๕๕๖ พบว่า อัตราส่วนแพทย์ต่อประชากรระหว่างกรุงเทพฯ และภาคตะวันออกเฉียงเหนือต่างกันถึง ๓.๖ เท่า

(๔) ความเหลื่อมล้ำการเข้าถึงการคุ้มครองทางสังคมของแรงงาน แรงงานอิสระเข้าถึงการคุ้มครองมากขึ้น จากการเข้าถึงการประกันตนตามมาตรา ๕๐ ที่เพิ่มขึ้นจาก ๑.๒๙ ล้านคน ในปี ๒๕๕๕ เป็น ๒.๔๗๑ ล้านคน ในปี ๒๕๕๗ ทำให้แรงงานในระบบมีสัดส่วนเพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ ๔๒.๔ ในปี ๒๕๕๗ อย่างไรก็ตาม แรงงานในระบบได้รับค่าจ้างเฉลี่ยสูงกว่าแรงงานนอกระบบประมาณ ๒.๑ เท่า ในปี ๒๕๕๖

(๕) ความเหลื่อมล้ำด้านกระบวนการยุติธรรม เนื่องจากประชาชนไม่เข้าใจกฎหมาย เข้าไม่ถึงกระบวนการยุติธรรม และหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมขาดการบูรณาการในการทำงาน นอกจากนี้ ผู้มีรายได้น้อยมักไม่ได้รับความเป็นธรรม ไม่สามารถต่อสู้คดีจากการที่ไม่สามารถรับภาระค่าใช้จ่ายในกระบวนการยุติธรรมและต้องใช้เวลายาวนาน

๒.๒.๖ คนไทยมีความมั่นคงทางสังคมมากขึ้น จากการที่คนไทยกว่าร้อยละ ๙๙.๙ ได้รับความคุ้มครองทางด้านสุขภาพ โดยอยู่ภายใต้ระบบประกันสุขภาพถ้วนหน้าร้อยละ ๗๓.๘ ระบบประกันสังคมร้อยละ ๑๖.๗ และระบบสวัสดิการรักษายาบาลข้าราชการ/รัฐวิสาหกิจร้อยละ ๗.๑ ขณะที่ กลุ่มผู้ด้อยโอกาสมีหลักประกันทางรายได้มั่นคงขึ้นและมีความครอบคลุมมากขึ้น โดยในปี ๒๕๕๘ ผู้สูงอายุได้รับการสงเคราะห์เบี้ยยังชีพเพิ่มขึ้นเป็นแบบขั้นบันไดตามช่วงอายุ ๘.๓ ล้านคน จากผู้สูงอายุทั่วประเทศ ๑๐.๔ ล้านคน ส่วนผู้พิการได้รับเบี้ยยังชีพเพิ่มขึ้นเป็น ๘๐๐ บาท ครอบคลุมผู้พิการร้อยละ ๘๙.๕ และรัฐให้เงินอุดหนุนแก่เด็กด้อยโอกาสที่อยู่ในครอบครัวยากจนให้ได้รับการเลี้ยงดูที่มีคุณภาพภายใต้โครงการ

อุดหนุนเพื่อการเลี้ยงดูเด็กแรกเกิดอย่างไรก็ตาม สถิติการด้านที่อยู่อาศัยยังไม่ครอบคลุมกลุ่มผู้มีรายได้น้อยและผู้ยากไร้ แม้ว่ารัฐจัดสวัสดิการด้านที่อยู่อาศัยภายใต้โครงการต่างๆ แต่ปัจจุบันกลุ่มผู้มีรายได้น้อยและรายได้อ่อนกลางยังไม่มีกรรมสิทธิ์ในที่อยู่อาศัยถึง ๔.๕๔๔,๙๒๖ ครัวเรือน อย่างไรก็ตาม รัฐเริ่มให้ความสำคัญกับการพัฒนาที่อยู่อาศัยแก่ผู้สูงอายุโดยเฉพาะผู้ที่มีรายได้น้อยและผู้ยากไร้

๒.๒.๗ วัฒนธรรมอันดีงามของไทยเริ่มเสื่อมถอยและสังคมไทยมีแนวโน้มเป็นสังคมพหุวัฒนธรรมมากขึ้น อาทิ การให้คุณค่ากับความสนุกสนาน และความสะดวกสบาย ละเลยเรื่องวินัย มีความเห็นแก่ตัว ไม่รู้จักเสียสละไม่เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ และขาดความรับผิดชอบ นอกจากนี้ยังมีแนวโน้มการเป็นสังคมพหุวัฒนธรรม โดยเฉพาะการเข้ามาของแรงงานต่างชาติที่ก่อให้เกิดการนำเอาวัฒนธรรมต้นทางผสมผสานกับวัฒนธรรมท้องถิ่น

๒.๒.๘ ความเข้มแข็งของชุมชนมีแนวโน้มที่ดีขึ้น ชุมชนสามารถแก้ปัญหาและสนองตอบความต้องการของชุมชนด้วยตนเองได้ดีขึ้น โดยมีกระบวนการจัดทำแผนชุมชนที่ครอบคลุมทุกพื้นที่ และบูรณาการเป็นแผนตำบลเพื่อเชื่อมโยงกับแผนขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น แผนพัฒนาอำเภอ และแผนพัฒนาจังหวัดเพื่อให้ได้รับการสนับสนุนทั้งในด้านองค์ความรู้และงบประมาณในกิจกรรมที่เกินความสามารถของชุมชน มีการรวมกลุ่มทำกิจกรรมทั้งด้านเศรษฐกิจ สังคม สิ่งแวดล้อมและเชื่อมโยงเป็นเครือข่ายเพิ่มขึ้นจาก ๑๔๒,๖๓๒ แห่งในปี ๒๕๕๕ เป็น ๑๕๒,๓๗๗ แห่ง ในปี ๒๕๕๖ ส่วนใหญ่เป็นกลุ่มธุรกิจชุมชนและอาชีพ ร้อยละ ๓๒.๕๑ ขององค์กรทั้งหมด และองค์กรการเงิน ร้อยละ ๒๖.๗๗

๒.๒.๙ ความไม่ยอมรับในความคิดเห็นที่แตกต่างกันส่งผลให้เกิดความขัดแย้งในสังคม ในช่วงระยะเวลากว่า ๑๐ ปีที่ผ่านมา ความขัดแย้งในเชิงความคิดเห็นทางการเมืองของกลุ่มต่างๆ ที่มีความรุนแรงมากขึ้น นำไปสู่ความสูญเสียต่อชีวิต ทรัพย์สิน และส่งผลกระทบต่อสภาพจิตใจของประชาชนทั้งทางตรงและทางอ้อม

๒.๓ ด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

๒.๓.๑ ทรัพยากรธรรมชาติส่วนใหญ่ถูกนำไปใช้ในการพัฒนาจำนวนมาก ก่อให้เกิดความเสื่อมโทรมอย่างต่อเนื่องและเกิดปัญหาความขัดแย้งในการใช้ประโยชน์ทรัพยากรธรรมชาติมากขึ้น

(๑) **พื้นที่ป่าไม้ลดลง** เนื่องจากจำนวนประชากรที่เพิ่มมากขึ้น ทำให้ความต้องการใช้ที่ดินเพื่อการผลิตทางการเกษตร การอยู่อาศัย และการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานเพิ่มมากขึ้นตามไปด้วย พื้นที่ป่าไม้จึงถูกบุกรุกทำลายมากขึ้น โดยพื้นที่ป่าไม้ลดลงจาก ๑๗๑.๐๒ ล้านไร่ หรือร้อยละ ๕๓.๓๓ ของพื้นที่ทั้งหมดของประเทศในปี ๒๕๐๔ เป็น ๑๐๒ ล้านไร่ หรือคิดเป็นร้อยละ ๓๑.๖ ในปี ๒๕๕๖

(๒) **ทรัพยากรดินเสื่อมโทรม** ทำให้ความหลากหลายทางชีวภาพถูกคุกคาม ทรัพยากรดินและที่ดินมีปัญหาความเสื่อมโทรมของดินจากการใช้ประโยชน์ที่ไม่ถูกต้องตามหลักวิชาการ ดินเกษตรกรรมเสื่อมคุณภาพ การชะล้างพังทลายของดิน นอกจากนี้ ยังมีปัญหาพื้นที่สูงชันหรือพื้นที่ภูเขา ซึ่งมีข้อจำกัดในการนำไปใช้ประโยชน์ การใช้ทรัพยากรที่ดินของประเทศยังไม่มีประสิทธิภาพและขาดการบูรณาการของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง การบริหารจัดการที่ดินมีปัญหาความไม่เป็นธรรมและการกระจายสิทธิการถือ

ครองที่ดิน ความหลากหลายทางชีวภาพกำลังตกอยู่ภายใต้ภาวะถูกคุกคาม โดยมีสาเหตุมาจากการสูญเสียระบบนิเวศป่าไม้อย่างต่อเนื่องเป็นเวลานาน

(๓) ป่าชายเลนและระบบนิเวศชายฝั่งถูกทำลาย และมีการเปลี่ยนสภาพไปใช้ประโยชน์อื่นๆ จำนวนมาก เช่น การเพาะเลี้ยงชายฝั่ง โดยเฉพาะการทำนากุ้ง การขยายตัวของเมืองและอุตสาหกรรม ทำให้พื้นที่ป่าชายเลนลดลงจากปี ๒๕๐๔ ที่มีพื้นที่ป่าชายเลนกว่า ๒.๓ ล้านไร่ เหลือเพียง ๑.๕ ล้านไร่ ในปี ๒๕๕๒ คิดเป็นการลดลงร้อยละ ๓๔.๘ ทำให้รัฐเริ่มมีนโยบายปกป้องป่าชายเลนอย่างจริงจัง โดยไม่อนุญาตการต่อสัมปทานบัตรทั้งหมดตั้งแต่ปี ๒๕๓๔ และห้ามการใช้ประโยชน์อื่นๆ ใดๆ ก็ตาม ในระหว่างปี ๒๕๔๙-๒๕๕๔ พบว่า ป่าชายเลนมีสภาพดีขึ้น ในปี ๒๕๕๔ ผลผลิตประมงทะเลมีปริมาณเพียง ๑.๖๑ ล้านตัน ลดลงจากปี ๒๕๔๙ ที่มีปริมาณ ๒.๔๒ ล้านตัน ในขณะที่พื้นที่เพาะเลี้ยงสัตว์น้ำชายฝั่งของประเทศไทยยังคงขยายตัวอย่างต่อเนื่องจากปริมาณความต้องการสัตว์น้ำที่เพิ่มมากขึ้น

(๔) การผลิตพลังงานในประเทศไม่เพียงพอกับความต้องการ แต่ประสิทธิภาพการใช้พลังงานดีขึ้น ความต้องการใช้พลังงานของประเทศเพิ่มขึ้นตลอด ๓๐ ปีที่ผ่านมาแต่การผลิตพลังงานเชิงพาณิชย์เพื่อการบริโภคภายในประเทศไม่เพียงพอกับความต้องการ ทำให้ต้องนำเข้าจากต่างประเทศเพิ่มขึ้น โดยในปี ๒๕๕๕ ต้องนำเข้าเพิ่มขึ้นร้อยละ ๖ อยู่ที่ระดับ ๑.๐๘ ล้านบาร์เรลเทียบเท่าน้ำมันดิบต่อวัน คิดเป็นร้อยละ ๕๔ ของความต้องการใช้ในปี ๒๕๕๕ และคิดเป็นร้อยละ ๑๒.๕ ของ GDP โดยน้ำมันดิบมีการนำเข้าสูงที่สุดคิดเป็นร้อยละ ๗๖ ของการนำเข้าพลังงานทั้งหมด ขณะที่การใช้พลังงานเชิงพาณิชย์ขึ้นต้นในปี ๒๕๕๕ เพิ่มขึ้นร้อยละ ๖.๘ อยู่ที่ระดับ ๑.๙๘๑ พันบาร์เรลเทียบเท่าน้ำมันดิบต่อวัน ทั้งนี้ ประสิทธิภาพการใช้พลังงานของประเทศไทยมีแนวโน้มดีขึ้น โดยมีอัตราการเพิ่มขึ้นของการใช้พลังงานต่ำกว่าอัตราขยายตัวของ GDP โดยในปี ๒๕๕๕ การเพิ่มขึ้นของ GDP ร้อยละ ๑ ขณะที่มีการใช้พลังงานเพิ่มขึ้นเพียงร้อยละ ๐.๖

(๕) ทรัพยากรน้ำยังมีส่วนที่ไม่สามารถจัดสรรได้ตามความต้องการ ประเทศไทยประกอบด้วย ๒๕ กลุ่มน้ำหลัก น้ำท่าตามธรรมชาติมีปริมาณรวม ๒๘๕,๒๒๗ ล้านลูกบาศก์เมตร ขณะที่การพัฒนาแหล่งเก็บกักน้ำในประเทศมีความจุคิดเป็นร้อยละ ๒๘ ของปริมาณน้ำท่าธรรมชาติ มีแอ่งน้ำบาดาลทั้งหมด ๒๗ แอ่งน้ำบาดาล มีปริมาณการกักเก็บในชั้นน้ำบาดาลรวมประมาณ ๑.๑๓ ล้านล้านลูกบาศก์เมตร มีศักยภาพที่จะพัฒนาขึ้นมาใช้ได้ โดยไม่กระทบต่อปริมาณน้ำบาดาลที่มีอยู่ได้รวมปีละ ๖๘,๒๐๐ ล้านลูกบาศก์เมตร อย่างไรก็ตาม การพัฒนาน้ำบาดาลขึ้นมาใช้ มีข้อจำกัดในเรื่องของความคุ้มทุนเนื่องจากมีค่าใช้จ่ายในการสูบน้ำ และการดำเนินการสำรวจสูง ขณะที่ภาพรวมความต้องการใช้น้ำในประเทศ ในปี ๒๕๕๗ มีจำนวนประมาณ ๑๕๑,๗๕๐ ล้านลูกบาศก์เมตร โดยที่ศักยภาพของการเข้าถึงแหล่งน้ำของภาคส่วนต่างๆ มีจำนวน ๑๐๒,๑๔๐ ล้านลูกบาศก์เมตร และยังไม่สามารถจัดสรรน้ำตามความต้องการได้อีกประมาณ ๔๙,๖๑๐ ล้านลูกบาศก์เมตร

๒.๓.๒ ปัญหาสิ่งแวดล้อมเพิ่มสูงขึ้นตามการขยายตัวของเศรษฐกิจและชุมชนเมือง

(๑) ปัญหาขยะมูลฝอยยังไม่ได้มีการแก้ไขอย่างมีประสิทธิภาพ แนวโน้มอัตราการเกิดขยะมูลฝอยเฉลี่ยต่อคนต่อวันเพิ่มสูงขึ้นจาก ๑.๐๔ กิโลกรัม/คน/วัน ในปี ๒๕๕๓ เป็น ๑.๑๑ กิโลกรัม/คน/วัน ในปี ๒๕๕๗

สถานที่กำจัดขยะแบบถูกต้องตามหลักวิชาการมีเพียงร้อยละ ๑๙ และมีการนำมูลฝอยกลับไปใช้ประโยชน์เพียงร้อยละ ๑๘ ทำให้มีปริมาณขยะสะสมตกค้างเพิ่มสูงขึ้นถึง ๑๙.๙ ล้านตัน ในปี ๒๕๕๖ ของเสียอันตราย ในปี ๒๕๕๗ มีประมาณ ๒.๖๙ ล้านตัน โดยขยะอิเล็กทรอนิกส์มีแนวโน้มเพิ่มขึ้นร้อยละ ๑๐ ต่อปี เนื่องจากความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีที่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว ส่งผลให้ในอนาคตอาจต้องประสบปัญหาการกำจัดซากของเสียเหล่านี้ หากภาครัฐไม่มีมาตรการหรือมีกฎหมายควบคุมการรีไซเคิลขยะอย่างครบวงจร ขณะที่การจัดการของเสียอันตรายจากภาคอุตสาหกรรมสามารถจัดการได้ประมาณร้อยละ ๗๐ โดยภาคอุตสาหกรรมมีการนำของเสียอันตรายกลับมาใช้ประโยชน์ใหม่มากขึ้น แต่ยังพบการลักลอบทิ้งกากอุตสาหกรรมในหลายพื้นที่อย่างต่อเนื่อง เนื่องจากต้นทุนในการกำจัดสูง

(๒) มลพิษทางอากาศยังเกินมาตรฐานหลายแห่ง แต่มีแนวโน้มดีขึ้น ในปี ๒๕๕๗ พบสารมลพิษทางอากาศเกินค่ามาตรฐานในหลายพื้นที่ของประเทศ และที่เป็นปัญหาสำคัญได้แก่ฝุ่นละออง ก๊าซโอโซน และสารอินทรีย์ระเหยง่าย (VOCs) โดยมีพื้นที่วิกฤติในเขตพื้นที่มาบตาพุด จังหวัดระยอง ที่ยังคงประสบปัญหาสารอินทรีย์ระเหยง่าย ในขณะที่พื้นที่อื่น เช่น กรุงเทพฯ ปทุมธานี เชียงใหม่ ขอนแก่น พบสารเบนซินเกินค่ามาตรฐาน แต่ส่วนใหญ่มีปริมาณลดลงจากปีที่ผ่านมา ซึ่งได้รับผลดีจากการปรับปรุงมาตรฐานน้ำมันเชื้อเพลิงเมื่อต้นปี ๒๕๕๗ ทั้งนี้ ในพื้นที่กรุงเทพมหานคร การที่ปัญหาฝุ่นละอองและเบนซินมีปริมาณลดลงส่วนหนึ่งเป็นผลการปรับปรุงมาตรฐานน้ำมันเชื้อเพลิงจาก EURO ๓ เป็น EURO ๔ ตั้งแต่ปี ๒๕๕๕ และการปรับปรุงระบบขนส่งสาธารณะและทางจักรยาน การเข้มงวดกับการตรวจจذبรถควันดำ อย่างไรก็ตาม ปัญหามลพิษทางอากาศในพื้นที่มาจากสาเหตุหลักคือปริมาณรถยนต์จำนวนมากสำหรับมลพิษจากหมอกควัน ในพื้นที่ภาคเหนือตอนบน พบว่าสถานการณ์ดีขึ้นเป็นลำดับ โดยความร่วมมือและการทำงานระหว่างภาครัฐ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (อปท.) และประชาชนดีขึ้น

(๓) คุณภาพน้ำที่อยู่ในเกณฑ์ดีมีแนวโน้มลดลง สถานการณ์คุณภาพน้ำในช่วง ๑๐ ปีที่ผ่านมา (พ.ศ. ๒๕๔๘-๒๕๕๗) มีแนวโน้มเสื่อมโทรมลง โดยแหล่งน้ำที่อยู่ในเกณฑ์ดีมีแนวโน้มลดลงส่วนแหล่งน้ำที่อยู่ในเกณฑ์พอใช้และเสื่อมโทรมมีแนวโน้มเพิ่มขึ้น สาเหตุสำคัญมาจากการชะหน้าดินที่มีปฏิกิริยาค้างจากการเกษตรและการปศุสัตว์ และการระบายน้ำเสียจากชุมชน ระบบบำบัดน้ำเสียรวมของชุมชน มีจำนวนไม่เพียงพอต่อการบำบัดน้ำเสียที่เพิ่มขึ้นตามการขยายตัวและการเจริญเติบโตของชุมชน โดยปัจจุบัน มีปริมาณน้ำเสียจากชุมชน ๑๐.๓ ล้านลูกบาศก์เมตรต่อวัน ขณะที่ระบบบำบัดน้ำเสียรองรับน้ำเสียที่เกิดขึ้นได้เพียงร้อยละ ๓๑

(๔) ประเทศไทยปล่อยก๊าซเรือนกระจกเพิ่มขึ้น แต่อัตราการเติบโตลดลงปริมาณ การปล่อยก๊าซเรือนกระจกจากสาขาพลังงานมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง ตามปริมาณความต้องการใช้พลังงานที่เพิ่มขึ้นตามการขยายตัวทางเศรษฐกิจของประเทศ จากรายงานแห่งชาติฉบับที่ ๒ การจัดทำบัญชีก๊าซเรือนกระจกของประเทศไทย ระบุว่าประเทศไทยมีการปล่อยก๊าซเรือนกระจก ในปี ๒๕๓๓ ปริมาณ ๒๒๙.๐๘ ล้านตันคาร์บอนไดออกไซด์เทียบเท่า และเพิ่มเป็น ๒๖๕.๙ ล้านตันคาร์บอนไดออกไซด์เทียบเท่า ในปี ๒๕๔๗ โดยปริมาณการปล่อยก๊าซเรือนกระจกมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นร้อยละ ๓.๓ ต่อปี อย่างไรก็ตาม อัตราการเติบโตลดลงในช่วง ๕ ปีที่ผ่านมา ทั้งนี้เนื่องมาจากมาตรการการลดก๊าซเรือนกระจกต่างๆ ที่มีการดำเนินงานเพิ่มมากขึ้นในประเทศ ประกอบกับการกักเก็บก๊าซเรือนกระจกในภาคป่าไม้และการใช้

ประโยชน์ที่ดินมีแนวโน้มเพิ่มมากขึ้นร้อยละ ๑.๑ จึงส่งผลให้ภาคดังกล่าวเป็นภาคที่มีความสำคัญมากในการเพิ่มการดูดกลับและช่วยลดปริมาณการปล่อยก๊าซเรือนกระจกโดยรวมของประเทศ

๒.๓.๓ ภัยพิบัติทางธรรมชาติโดยเฉพาะอย่างยิ่งอุทกภัยเกิดขึ้นบ่อยครั้งและมีความรุนแรงมากขึ้น ส่งผลกระทบต่อภาคการผลิตและวิถีการดำรงชีวิตของคนไทย ทั้งอุทกภัย ภัยแล้ง วาตภัย และดินถล่ม สร้างความเสียหายนับเป็นมูลค่ากว่าหมื่นล้านบาท อันเป็นผลกระทบมาจากการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ ภัยพิบัติทางธรรมชาติโดยเฉพาะอย่างยิ่งอุทกภัยมีแนวโน้มและความถี่มากขึ้น ซึ่งจะส่งผลกระทบต่อภาคการผลิตและวิถีการดำรงชีวิตของคนไทยเป็นประจำทุกปีในมิติของจำนวนประชากรเสี่ยงภัยจะพบว่าภัยแล้งเป็นภัยธรรมชาติที่ส่งผลกระทบต่อประชากรเป็นจำนวนมากกว่าภัยประเภทอื่นๆ ในขณะที่น้ำท่วมเป็นภัยธรรมชาติที่ส่งผลให้ประเทศไทยถูกจัดอยู่ในลำดับประเทศที่มีความเสี่ยงตุนๆ ของโลก

๒.๔ ด้านการบริหารจัดการและการปรับปรุงประสิทธิภาพกลไกการพัฒนา

๒.๔.๑ ด้านธรรมาภิบาล

(๑) ประเทศไทยจะต้องให้ความสำคัญกับเรื่องธรรมาภิบาลอย่างเร่งด่วนจากการประเมินผ่านดัชนีความอยู่เย็นเป็นสุขร่วมกันในสังคมไทย ชี้ว่า สังคมไทยในภาพรวมมีความอยู่เย็นเป็นสุขร่วมกันอยู่ในระดับปานกลางในปี ๒๕๕๖ แต่ต้องค้ำประกันด้านสังคมประชาธิปไตยที่มีธรรมาภิบาลอยู่ในระดับที่ต้องเร่งแก้ไข สถานการณ์ดังกล่าว ถือเป็นความจำเป็นของประเทศไทยที่จะต้องให้ความสำคัญกับเรื่องธรรมาภิบาลอย่างเร่งด่วน เนื่องจากสถานการณ์วิกฤตคุณธรรม จริยธรรมและธรรมาภิบาลของสังคมไทยหลักธรรมาภิบาล ตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการสร้างระบบบริหารกิจการบ้านเมืองและสังคมที่ดี พ.ศ. ๒๕๕๒ มีอย่างน้อย ๖ ประการคือ (๑) หลักนิติธรรม (๒) หลักคุณธรรม (๓) หลักความโปร่งใส (๔) หลักความมีส่วนร่วม (๕) หลักความรับผิดชอบ (๖) หลักความคุ้มค่า ขณะนี้ ได้มีการสะสมตัวและลูกกลามสู่ทุกภาคส่วนได้แก่ ภาคการเมืองทั้งระดับชาติและระดับท้องถิ่นที่มีการซื้อสิทธิ์ ขายเสียง มีการทุจริตเพื่อให้ได้รับการเลือกตั้ง มีผลประโยชน์ส่วนตนทับซ้อนกับ

ผลประโยชน์รัฐหน่วยงานภาครัฐ มีระบบการบริหารงานที่ไม่เป็นธรรมาภิบาล มีการใช้อำนาจหน้าที่โดยมิชอบหาผลประโยชน์ให้ตนเองและพวกพ้อง ภาคธุรกิจบางส่วนมีการร่วมมือกับนักการเมืองและข้าราชการ กระทำการทุจริตเพื่อให้ได้งานจากภาครัฐ ปิดงานอย่างรวดเร็ว ผูกขาดทางธุรกิจ หลีกเลียงภาษี ขาดความรับผิดชอบต่อผู้บริโภค ภาคประชาชนมีแนวโน้มยอมรับการทุจริตต่างๆ ที่ตนเองได้รับประโยชน์มากขึ้น สถาบันทางศาสนาบางส่วนประพฤติผิดคุณธรรมและจริยธรรมเสียเอง มีปัญหาการบริหารจัดการทรัพย์สินของส่วนรวมขาดความโปร่งใส ปล่อยให้คนบางกลุ่มใช้ศาสนาเป็นเครื่องมือแสวงหาประโยชน์ สื่อมวลชนหลายสำนักวางตัวไม่เป็นกลาง ไม่แสดงบทบาทในการต่อต้านการทุจริตหรือปกปิดข้อเท็จจริง รับผลประโยชน์จากกลุ่มนายทุนและนักธุรกิจการเมืองจนไม่สามารถรักษาจริยธรรมหรือจรรยาบรรณของวิชาชีพได้

(๒) ภาคเอกชนมีการประเมินหลักบรรษัทภิบาล ตั้งแต่ปี ๒๕๔๔ โดยสมาคมส่งเสริมสถาบันกรรมการบริษัทไทย (Thai Institute of Directors : IOD) ได้สำรวจการกำกับดูแลกิจการของบริษัทจดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทยอย่างต่อเนื่อง พบว่า บริษัทจดทะเบียนที่มีธรรมาภิบาลมีคะแนนเฉลี่ยอยู่ที่ ๗๒% ในปี ๒๕๕๗ ถือว่าอยู่ในระดับดีเมื่อเทียบกับปี ๒๕๔๔ ที่มีคะแนนเฉลี่ยอยู่ที่ ๕๒% และมีคะแนนเฉลี่ยลดลงเมื่อเทียบกับปี ๒๕๕๔ ที่มีคะแนนเฉลี่ยอยู่ที่ ๗๗% แสดงให้เห็นว่า

บริษัทจดทะเบียนไทย ให้ความสำคัญในการพัฒนาการกำกับดูแลกิจการที่ดีเพื่อโอกาสในการเติบโตอย่างยั่งยืน และสร้างความเชื่อมั่นแก่ผู้ลงทุนทั้งในประเทศและต่างประเทศสู่การยอมรับในระดับสากล

๒.๔.๒ ด้านการบริหารจัดการภาครัฐและการกระจายอำนาจ

(๑) การบริหารจัดการภาครัฐมีการปรับปรุงตามยุคสมัย พระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๓๔ ได้จัดระเบียบการบริหารราชการแผ่นดินแบ่งออกเป็น ๓ ส่วนได้แก่ บริหารราชการส่วนกลาง บริหารราชการส่วนภูมิภาค และบริหารราชการส่วนท้องถิ่นที่ใช้หลักการกระจายอำนาจที่ส่วนกลางได้มอบอำนาจระดับหนึ่งให้ประชาชนในท้องถิ่นไปดำเนินการปกครองตนเองอย่างอิสระโดยไม่ขัดต่อกฎหมายของประเทศ ทั้งสามส่วนนี้อยู่ในการควบคุมและบริหารงานของคณะรัฐมนตรี ซึ่งมีหน้าที่รับผิดชอบบริหารราชการแผ่นดิน รวมไปถึงการกำหนดนโยบายเพื่อให้ข้าราชการนำไปปฏิบัติ ทั้งนี้การปฏิรูประบบราชการที่เกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างชัดเจนในโครงสร้างของหน่วยราชการเกิดขึ้นจากพระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม พ.ศ. ๒๕๔๕ มีการกำหนดส่วนราชการไว้เป็น ๒๐ กระทรวง และส่วนราชการไม่สังกัดสำนักนายกรัฐมนตรี กระทรวง หรือทบวง

(๒) การกระจายอำนาจเกิดผลสำเร็จหลายด้านแต่ยังมีปัญหาที่ต้องแก้ไขการกระจายอำนาจให้แก่ อปท. ในระยะที่ผ่านมาได้ดำเนินการตามแนวทางของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. ๒๕๔๐ และ ๒๕๕๐ และตามแผนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และแผนปฏิบัติการกำหนดขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นฉบับที่ ๑ และฉบับที่ ๒ นอกจากนี้ มีการใช้งบประมาณเป็นตัวกระตุ้นให้เกิดการถ่ายโอนภารกิจ หน้าที่และเพิ่มรายได้ในการดำเนินงานของ อปท. โดยในปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๔๓ สัดส่วนของรายได้ของท้องถิ่นต่อรายได้รัฐบาลคิดเป็นร้อยละ ๑๓.๓๑ เพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ ๒๕.๑๗ ในปีงบประมาณ ๒๕๕๐ และร้อยละ ๒๘.๒๑ ในปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๔ มีการถ่ายโอนภารกิจไปแล้วตามแผนปฏิบัติการกำหนดขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่ อปท. ฉบับที่ ๑ จำนวน ๑๘๕ ภารกิจจากภารกิจที่จะต้องถ่ายโอน ๒๔๕ ภารกิจและถ่ายโอนภารกิจตามแผนปฏิบัติการฯ ฉบับที่ ๒ จำนวน ๗๕ งาน/กิจกรรมจาก ๑๑๔ งาน/กิจกรรม และถ่ายโอนบุคลากรจากส่วนกลางให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น จำนวน ๙,๘๕๐ คน แบ่งเป็นข้าราชการ ๑,๓๗๘ คน บุคลากรทางการศึกษา ๕,๒๙๕ คน ข้าราชการกระทรวงสาธารณสุขซึ่งประจำอยู่ที่สถานอนามัย จำนวน ๗๙ คน และลูกจ้างประจำ ๓,๐๙๘ คน อย่างไรก็ตามยังมีปัญหาที่ต้องการการแก้ไข เช่น การทับซ้อนของอำนาจหน้าที่และเขตพื้นที่ระหว่างองค์การบริหารส่วนจังหวัดและเทศบาลหรือองค์การบริหารส่วนตำบล ทำให้การจัดบริการสาธารณะให้กับประชาชนยังขาดความสมดุล ปัญหาการซื้อเสียง ทำให้การเลือกตั้งระดับท้องถิ่นขาดความชอบธรรม และปัญหาการขาดแคลนรายได้ของ อปท. ซึ่งรายได้ที่ท้องถิ่นจัดเก็บเองในภาพรวมมีสัดส่วนเพียงร้อยละ ๙.๙๐ ของรายได้รัฐบาลในปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๔๙ และเพิ่มเป็นร้อยละ ๑๐.๖๕ ในปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๔ ท้องถิ่นจำเป็นต้องพึ่งพาเงินอุดหนุนจากรัฐบาล คิดเป็นร้อยละ ๓๘.๕๒ และร้อยละ ๓๙.๔๖ ตามลำดับ ส่งผลให้ อปท. ในพื้นที่ที่มีกิจกรรมทางเศรษฐกิจหนาแน่น เช่น การเป็นแหล่งที่ตั้งของอุตสาหกรรม การค้า การบริการ การเป็นพื้นที่เขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษ แหล่งท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียงระดับโลก การจัดบริการสาธารณะรองรับการเติบโตของเมืองและการเพิ่มขึ้นของประชากรแฝงและแรงงานต่างด้าวได้อย่างมีขอบเขตจำกัด

๒.๔.๓ ด้านการทุจริตคอร์รัปชัน

ไทยกำลังประสบปัญหาการทุจริตเชิงนโยบายและผลประโยชน์ทับซ้อนเป็นอย่างมาก พัฒนาการของการทุจริตคอร์รัปชันในสังคมไทยเปลี่ยนแปลงจากในอดีตที่มีรูปแบบการทุจริตจัดซื้อจัดจ้างรับสินบน ซึ่งสามารถตรวจสอบหาหลักฐานจับผิดมาลงโทษได้ เนื่องจากมีความซับซ้อนไม่มากเท่ากับการทุจริตคอร์รัปชันในปัจจุบันที่ประเทศไทยมีความเสียหายจากการทุจริตคอร์รัปชันขนาดใหญ่ที่สูงเป็นแสนล้านบาท อันเนื่องจากการทุจริตเชิงนโยบายและผลประโยชน์ทับซ้อนซึ่งเป็นรูปแบบใหม่ที่เกิดขึ้นในช่วงที่รัฐเข้ามามีบทบาทในการพัฒนาเศรษฐกิจและการหาประโยชน์จากธุรกิจในโลกสมัยใหม่ มีความซับซ้อนเพิ่มขึ้นและในปัจจุบันประเทศไทยประสบปัญหาการทุจริตเชิงนโยบายและผลประโยชน์ทับซ้อนเป็นอย่างมาก ไม่ว่าจะเป็นองค์กรภาครัฐหรือภาคเอกชน และมาตรการต่างๆ ที่ออกมา รวมทั้งกฎหมายเกี่ยวกับการทุจริตและการตรวจสอบจากองค์กรต่างๆ ยังไม่สามารถที่จะเข้าไปแก้ไขปัญหาลำบากนี้ได้ ดังปรากฏตามดัชนีภาพลักษณ์คอร์รัปชัน (Corruption Perception Index : CPI) พ.ศ. ๒๕๕๗ ขององค์กรเพื่อความโปร่งใสนานาชาติ พบว่าประเทศไทยได้ ๓๘ คะแนนจากคะแนนเต็ม ๑๐๐ คะแนน อยู่อันดับที่ ๘๕ จากการจัดอันดับทั้งหมด ๑๗๕ ประเทศทั่วโลก จะเห็นได้ว่าประเทศไทยมีคะแนนดีขึ้นเล็กน้อยเทียบกับปี ๒๕๕๖ ที่ได้ ๓๕ คะแนน อยู่อันดับ ๑๐๒ โดยเมื่อเทียบกับประเทศในกลุ่มอาเซียนพบว่า ประเทศไทยมีคะแนนเท่ากับประเทศฟิลิปปินส์ ส่วนประเทศสิงคโปร์สูงถึง ๘๔ คะแนน และมาเลเซียได้ ๕๒ คะแนน (คะแนนมากหมายถึงมีคอร์รัปชันน้อย)

๓. บริบทการเปลี่ยนแปลงและสภาพอนาคตประเทศไทย

๓.๑ บริบทภายใน

๓.๑.๑ ภาพเศรษฐกิจไทยในกรณีฐาน

ภายใต้สมมติฐาน (๑) แนวโน้มการขยายตัวของเศรษฐกิจโลกเฉลี่ยร้อยละ ๓.๘ ในช่วงแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๒ และร้อยละ ๔.๒ ในช่วงแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๓ (๒) การลงทุนภาครัฐขยายตัวเฉลี่ยร้อยละ ๔ (๓)ราคาน้ำมันเฉลี่ย ๗๐-๙๐ ดอลลาร์ สรอ. ต่อบาร์เรลในช่วงแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๒ และเฉลี่ย ๘๐-๑๐๐ ดอลลาร์ สรอ. ต่อบาร์เรลในช่วงแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๓ (๔) ผลผลิตภาพการผลิตรวมขยายตัวร้อยละ ๒.๑ โดยผลิตภาพการผลิตภาคเกษตรหดตัวต่อเนื่องเฉลี่ยร้อยละ ๐.๘ ภาคอุตสาหกรรมขยายตัวเฉลี่ยร้อยละ ๒.๐ และภาคบริการขยายตัวเฉลี่ยร้อยละ ๓.๐ (๕) การลงทุนภาคเอกชนขยายตัวเฉลี่ยร้อยละ ๕ และ (๖) กำลังแรงงานลดลงเฉลี่ยร้อยละ ๐.๒ และร้อยละ ๐.๗ ในช่วงแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๒ และ ๑๓ ตามลำดับ ภายใต้สมมติฐานเหล่านี้ เศรษฐกิจไทยในช่วง ๑๐ ปีข้างหน้ามีแนวโน้มที่จะขยายตัวเฉลี่ยร้อยละ ๓.๓-๔.๓ โดยมีค่ากลางของการประมาณการร้อยละ ๓.๘ ซึ่งทำให้เศรษฐกิจไทยจะสามารถขยายฐานขึ้นเป็นประเทศรายได้สูงในช่วงปี ๒๕๗๑ (ในกรณีเศรษฐกิจขยายตัวเฉลี่ยร้อยละ ๔.๓ - ๒๕๗๔) (ในกรณีเศรษฐกิจขยายตัวเฉลี่ยร้อยละ ๓.๓) การขยายตัวในกรณีฐานดังกล่าวทำให้เศรษฐกิจไทยมีความเสี่ยงที่จะตกอยู่ภายใต้กับดักประเทศรายได้ปานกลางอย่างถาวรมากขึ้น เมื่อคำนึงถึงเงื่อนไขในระยะยาว โดยเฉพาะ (๑) การลดลงของกำลังแรงงานที่จะหดตัวเร่งขึ้นเป็นเฉลี่ยร้อยละ ๑.๐ ในช่วงแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๔ ซึ่งจะเป็นปัจจัยถ่วงต่อการขยายตัวทางเศรษฐกิจมากขึ้น (๒) ขีดความสามารถด้านการคิดค้นเทคโนโลยีและนวัตกรรมซึ่งเป็นสิ่งจำเป็นในการยกระดับฐานะประเทศเข้าสู่การเป็นประเทศรายได้สูงจะลดลงตามการเพิ่มขึ้นของสัดส่วนของประชากรผู้สูงอายุ (๓) จำนวนประชากร

รวมจะเริ่มลดลงในปี ๒๕๗๐ ซึ่งส่งผลให้อุปสงค์และการผลิตเพื่อตอบสนองความต้องการในประเทศขยายตัวช้าลง

(๔) การเพิ่มขึ้นของขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศต่างๆ ที่การปรับตัวเข้าสู่สังคมผู้สูงอายุช้ากว่าไทย (๕) ภาระการใช้จ่ายเพื่อดูแลผู้สูงอายุเพิ่มขึ้นทำให้การจัดสรรงบประมาณเพื่อการพัฒนาประเทศเพื่อยกระดับฐานะการพัฒนาประเทศมีข้อจำกัดมากขึ้น (๖) เกณฑ์รายได้ขั้นต่ำสำหรับการเป็นประเทศรายได้ขั้นสูงปรับตัวเพิ่มขึ้นเฉลี่ยประมาณ ๑๐๐-๒๐๐ ดอลลาร์ สหรัฐ. ต่อคนต่อปีตามการเพิ่มขึ้นของรายได้และมาตรฐานการครองชีพของประเทศสำคัญๆ เงื่อนไขดังกล่าวทำให้ประเทศไทยมีความเสี่ยงที่จะไม่สามารถหารายได้เพียงพอในการที่จะทำให้คนไทยได้รับการพัฒนาอย่างเต็มศักยภาพ มีความภาคภูมิใจ มีเกียรติและศักดิ์ศรีในประชาคมภูมิภาคและในเวทีโลก

๓.๑.๒ การเข้าสู่สังคมผู้สูงอายุ

การเข้าสู่สังคมผู้สูงอายุของประเทศไทยส่งผลให้อัตราการพึ่งพิงของประชากรวัยแรงงานต้องแบกรับการดูแลผู้สูงอายุเพิ่มสูงขึ้น โดยในปี ๒๕๕๓ มีประชากรวัยแรงงาน ๕ คนที่มีศักยภาพแบกรับผู้สูงอายุ ๑ คน และคาดการณ์ว่าในปี ๒๕๘๓ จะเหลือประชากรวัยแรงงานเพียง ๑.๗ คนแบกรับผู้สูงอายุ ๑ คน การขาดแคลนกำลังแรงงานทำให้ต้องนำเข้าแรงงานไร้ทักษะจากประเทศเพื่อนบ้าน ซึ่งส่งผลกระทบต่อตลาดแรงงานไทยในด้านการยกระดับรายได้และทักษะฝีมือแรงงานจะช้าลง ผลผลิตภาพแรงงานไทยอาจเพิ่มขึ้นช้า ปัญหาการค้ามนุษย์ และการขาดการคุ้มครองทางสังคมขั้นพื้นฐานที่จำเป็น ซึ่งจะเป็นปัญหาต่อเนื่องที่ส่งผลกระทบต่อคุณภาพชีวิตของคนไทย อาทิ อาชญากรรม โรคระบาด และภาระทางการเงินคลังของระบบบริการทางสังคม อย่างไรก็ตาม นับเป็นโอกาสในการพัฒนาสินค้าและบริการ ธุรกิจบริการที่เหมาะสมกับกลุ่มผู้สูงอายุที่เพิ่มขึ้นเป็นตัวเลขเบื้องต้น สศช. จะคำนวณใหม่อีกครั้งเมื่อการปรับปรุงฐานข้อมูลในแบบจำลองเสร็จสมบูรณ์เกณฑ์ขั้นต่ำในปี ๒๕๖๖ ซึ่งอยู่ที่ ๑๒,๗๔๕ ดอลลาร์ สหรัฐ. ต่อคนต่อปี

๓.๑.๓ ความเหลื่อมล้ำ

ความเหลื่อมล้ำเป็นปัญหาสำคัญในสังคมไทยทั้งความเหลื่อมล้ำด้านรายได้ โอกาส การเข้าถึงบริการภาครัฐและการเข้าถึงทรัพยากรธรรมชาติ นำไปสู่ความขัดแย้งในสังคม และเป็นอุปสรรคต่อการพัฒนาประเทศที่ลดทอนความเข้มแข็งทางเศรษฐกิจและความมั่นคงทางสังคม จากการกระจายรายได้และผลประโยชน์ของการพัฒนาไปยังกลุ่มคนต่างๆ ในสังคม บางพื้นที่และบางสาขาการผลิตไม่ทั่วถึงเป็นธรรม ผลประโยชน์ส่วนใหญ่ตกอยู่ในกลุ่มที่มีโอกาสและรายได้สูง ทำให้สัดส่วนรายได้ระหว่างกลุ่มคนวัยร้อยละ ๑๐ ของประชากรกับกลุ่มคนจนร้อยละ ๑๐ ของประชากร มีความแตกต่างกันถึง ๓๔.๙ เท่าในปี ๒๕๕๖ นอกจากนี้ความเหลื่อมล้ำยังส่งผลให้เกิดปัญหาต่างๆ อาทิ ปัญหาการทุจริตคอร์รัปชัน คนยากจนขาดโอกาส การเข้าถึงบริการการศึกษาและสาธารณสุขที่มีคุณภาพอย่างเท่าเทียม การแย่งชิงทรัพยากร การรับรู้ข้อมูลข่าวสารปัญหาอาชญากรรมและยาเสพติด

๓.๑.๔ ความเป็นเมือง

การเปลี่ยนแปลงพื้นที่ชนบทไปสู่ความเป็นเมืองมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นเพื่อลดความแออัดของเมืองหลวงและเมืองหลัก อันเป็นการกระจายความเจริญสู่พื้นที่อื่นๆ จึงจำเป็นที่จะต้องมีการลงทุนโครงสร้างพื้นฐาน การจัดบริการสาธารณะเพื่อรองรับการเติบโตของเมือง การใช้ประโยชน์ของทรัพยากรท้องถิ่นทั้งปัจจัยการผลิตและแรงงานไปสู่ภาคการค้า บริการ และอุตสาหกรรม ตลอดจนการ

แสวงหาเทคโนโลยีใหม่ๆ ที่จะช่วยลดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม ซึ่งจะส่งผลต่อการลดลงและความเสื่อมโทรมของทรัพยากรท้องถิ่น การลดลงของแรงงานในภาคเกษตร รวมทั้งปัญหาการบริหารจัดการขยะทั้งขยะชุมชนและอุตสาหกรรม ทั้งนี้ การเพิ่มขึ้นของประชากรและแรงงานในพื้นที่อาจส่งผลกระทบต่อเปลี่ยนแปลงของวิถีชีวิตและวัฒนธรรมท้องถิ่น อย่างไรก็ตาม การผลิตและกิจกรรมทางเศรษฐกิจที่มีขนาดใหญ่ขึ้นเพื่อตอบสนองความต้องการคนในเมืองที่มากขึ้น จะส่งผลให้เกิดการประหยัดจากขนาด การขนส่งมีต้นทุนต่ำลง และการลงทุนในระบบสาธารณูปโภคจะมีความคุ้มค่ามากขึ้น นอกจากนี้ ความต้องการแรงงานที่มากขึ้นจะมีส่วนเอื้อหรือทำให้จำเป็นต้องมีการจัดตั้งสถาบันการศึกษาในพื้นที่เพื่อตอบสนองความต้องการของสถานประกอบการที่มีจำนวนมาก

๓.๑.๕ การบริหารจัดการภาครัฐ

(๑) ร่างรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. ๒๕๕๘ วางกรอบด้านการบริหารจัดการภาครัฐ เอื้อต่อการพัฒนาธรรมาภิบาลภาครัฐ ร่างรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. ๒๕๕๘ มีมาตราสำคัญๆ ที่จะช่วยสนับสนุนให้การบริหารจัดการและการปรับปรุงประสิทธิภาพกลไกการพัฒนา อาทิ มาตรา ๖๙ หน่วยงานของรัฐ องค์การเอกชนหรือองค์กรใดที่ดำเนินกิจกรรมโดยใช้เงินแผ่นดิน มีหน้าที่ต้องเปิดเผยข้อมูลเกี่ยวกับการดำเนินการดังกล่าวต่อสาธารณะเพื่อให้พลเมืองได้ติดตามและตรวจสอบมาตรา ๘๒ รัฐต้องดำเนินการตามแนวนโยบายพื้นฐานแห่งรัฐ และต้องจัดระบบงานราชการและงานของรัฐอย่างอื่นให้เป็นไปตามหลักธรรมาภิบาล พัฒนาและสร้างโอกาสเพื่อลดความเหลื่อมล้ำและสร้างความเป็นธรรมอย่างยั่งยืน กระจายอำนาจและจัดการกิจ อำนาจหน้าที่ และขอบเขตความรับผิดชอบที่ชัดเจนระหว่างราชการส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค และส่วนท้องถิ่น รวมทั้งมีกลไกป้องกันและจัดการทุจริตและประพฤติมิชอบที่มีประสิทธิภาพทั้งในภาครัฐและภาคเอกชน ฯลฯ มาตรา ๘๙ รัฐต้องดำเนินนโยบายการเงิน การคลัง และงบประมาณภาครัฐ โดยยึดหลักการรักษาวินัยและความยั่งยืนทางการคลัง และการใช้จ่ายเงินแผ่นดิน อย่างคุ้มค่า จัดให้มีระบบการเงินการคลังเพื่อสังคม มีระบบภาษีอากรที่มีความเป็นธรรมมีประสิทธิภาพ เกิดประโยชน์สูงสุดต่อประชาชน และสอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจและสังคม

(๒) ภาคประชาสังคมให้ความสำคัญกับการบริหารจัดการของภาครัฐสถาบันทางสังคม อาทิ มูลนิธิ สถาบันการศึกษา หน่วยงานวิจัยต่างๆ นำเสนอผลการติดตาม วิเคราะห์ สังเคราะห์ เรื่องที่เกี่ยวกับการบริหารจัดการประเทศและการปรับปรุงประสิทธิภาพกลไกการพัฒนาทั้งประเด็นธรรมาภิบาล การทุจริตคอร์รัปชันทั้งการคอร์รัปชันขนาดใหญ่และคอร์รัปชันภาครัฐเรือน การบริหารจัดการภาครัฐและการกระจายอำนาจ เพื่อรายงานข้อค้นพบและข้อเสนอแนะสู่สาธารณะ เป็นแรงกดดันให้ผู้มีอำนาจภาครัฐหันมาพิจารณา ทบทวน แนวนโยบาย มาตรการ และกลไกการทำงานต่างๆ ให้เหมาะสมมากขึ้น

๓.๒ บริบทภายนอก

๓.๒.๑ การเข้าสู่สังคมผู้สูงอายุของโลก

องค์การสหประชาชาติประเมินสถานการณ์ว่าในช่วงปี ๒๕๔๔-๒๖๔๓ (ค.ศ. ๒๐๐๑-๒๐๐๐) จะเป็นศตวรรษแห่งผู้สูงอายุ หมายถึงการมีประชากรอายุ ๖๐ ปีขึ้นไปมากกว่าร้อยละ ๑๐ ของประชากรรวมทั่วโลก โดย

ประเทศที่พัฒนาแล้วจะใช้ระยะเวลาที่ค่อนข้างยาวนานในการเข้าสู่สังคมผู้สูงอายุเช่น ญี่ปุ่น อเมริกา ยุโรป ขณะที่กลุ่มประเทศกำลังพัฒนาจะมีระยะเวลาเปลี่ยนแปลงโครงสร้างประชากรดังกล่าวค่อนข้างสั้นกว่า สะท้อนถึงระยะเวลาในการเตรียมความพร้อมเพื่อรองรับสังคมผู้สูงอายุที่สั้นกว่าประเทศพัฒนาแล้วค่อนข้างมาก โดยการเป็นสังคมผู้สูงอายุจะส่งผลให้มีการขาดแคลนแรงงานในประเทศ และมีการเคลื่อนย้ายแรงงานต่างด้าวมากขึ้น นอกจากนี้ มีความต้องการสินค้าและบริการที่เหมาะสมกับผู้สูงอายุมากขึ้น นับเป็นโอกาสอย่างมากสำหรับประเทศไทยที่จะพัฒนาด้านธุรกิจและลงทุนด้านการค้าและบริการ ด้านการท่องเที่ยว ที่พักอาศัย การให้บริการสุขภาพในรูปแบบต่างๆ รวมทั้งเป็นโอกาสของแรงงานไทยในการไปทำงานในประเทศที่พัฒนาแล้ว

๓.๒.๒ การปรับเปลี่ยนด้านเทคโนโลยีและนวัตกรรมที่รวดเร็ว

การปรับเปลี่ยนที่รวดเร็วด้านเทคโนโลยีและนวัตกรรมส่งผลให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในรูปแบบการผลิตและการค้าที่มีการใช้เทคโนโลยีมาช่วยในการเพิ่มประสิทธิภาพการผลิต การพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์กลายมาเป็นรูปแบบการค้าที่มีบทบาทมากขึ้น มีการยกระดับกระบวนการผลิตแบบอัตโนมัติไปสู่การใช้เทคโนโลยีที่ผสมผสานระหว่าง Information Technology กับ Operational Technology หรือที่เรียกว่า Internet of Things (เทคโนโลยีอินเทอร์เน็ตที่เชื่อมอุปกรณ์และ เครื่องมือต่างๆ เช่น โทรศัพท์มือถือ รถยนต์ ตู้เย็น โทรทัศน์ และอื่นๆ เข้าไว้ด้วยกัน) เพื่อผลิตสินค้าตามความต้องการของผู้บริโภคจำนวนมากยิ่งขึ้น โดยหากภาคการผลิตที่ปรับตัวตามการเปลี่ยนแปลงของเทคโนโลยีไม่ทัน ขาดการลงทุนด้านการวิจัยและพัฒนา และนวัตกรรม จะทำให้ความสามารถในการแข่งขันลดลง

๓.๒.๓ ความเชื่อมโยงกับเศรษฐกิจในระดับภูมิภาคและระดับโลกที่สูงขึ้น

(๑) แนวโน้มการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศเพื่อนบ้านมีการพัฒนาระบบเศรษฐกิจและเขตเศรษฐกิจพิเศษภายในประเทศ ซึ่งจะมีผลต่อทิศทางการวางแผนพัฒนาด้านโครงสร้างพื้นฐานของประเทศไทย ตลอดจนการปรับเปลี่ยนกฎ ระเบียบ กติกา ด้านการค้าการลงทุนที่มุ่งเน้นให้ความสำคัญกับเรื่องความโปร่งใสและสิ่งแวดล้อมมากขึ้น

(๒) การเปิดเสรีภายใต้ข้อตกลงประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนในปี ๒๕๕๘ จะนำมาซึ่งโอกาสที่สำคัญๆ หลายประการต่อการยกระดับศักยภาพการขยายตัวของเศรษฐกิจไทย ได้แก่ ๑) การลดข้อจำกัดในด้านอุปสงค์ในประเทศ ๒) โอกาสในการใช้ปัจจัยการผลิตและแรงงานสำหรับการพัฒนาภาคเกษตรและอุตสาหกรรมที่ใช้แรงงานและวัตถุดิบเข้มข้นในการเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันและพัฒนาตนเองไปสู่ระดับการผลิตที่สูงขึ้นทั้งการผลิตในประเทศและการใช้ฐานการผลิตในประเทศเพื่อนบ้านและ ๓) โอกาสในการใช้ความได้เปรียบด้านสถานที่ตั้งและด้านโครงสร้างพื้นฐานและโลจิสติกส์ในการขับเคลื่อนเศรษฐกิจให้เป็นศูนย์กลางทางการบริการและการผลิตภาคอุตสาหกรรมอนาคตในอนุภูมิภาคและในภูมิภาค

(๓) การเปิดเสรีทางการค้ากับประเทศที่พัฒนาแล้ว จะมีการนำประเด็นด้านมาตรฐานของการค้าและบริการมาเป็นข้อกีดกันทางการค้าซึ่งผู้ประกอบการภายในประเทศโดยเฉพาะวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมต้องปรับตัวเพื่อพัฒนาผลิตภาพการผลิตและรูปแบบธุรกิจ พัฒนา

มาตรฐานของอุตสาหกรรม ตลอดจนพัฒนาสินค้าที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมและมีความรับผิดชอบต่อสังคม/ชุมชนมากขึ้นโดยแรงเหวี่ยงจากกระแสการเปิดเสรีทางการค้าจะก่อให้เกิดการเคลื่อนย้ายเงินทุน แนวโน้มราคาสินค้าเกษตรและสินค้าขั้นปฐม แรงกดดันจากการเพิ่มขึ้นของขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศต่างๆ ในอนุภูมิภาคโดยเฉพาะในการผลิตสินค้าเกษตร สินค้ากึ่งทุนและเทคโนโลยีเข้มข้น รวมทั้งแนวนโยบายและมาตรการการพัฒนาของภาครัฐที่ยังไม่ทั่วถึง ยังมีแนวโน้มที่จะตอกย้ำปัญหาความเหลื่อมล้ำทางด้านรายได้ให้มีความรุนแรงมากขึ้นและเป็นอุปสรรคต่อการสร้างการเติบโตของเศรษฐกิจแบบทั่วถึง (Inclusive Growth) ซึ่งเป็นปัจจัยที่จำเป็นต่อการขยายตัวทางเศรษฐกิจที่ต่อเนื่องและยั่งยืน

(๔) ตลาดเงิน ตลาดทุน และเศรษฐกิจโลกยังมีความเสี่ยงที่จะผันผวนตลอดช่วงแผนฯ ๑๒ เนื่องจาก ๑) ผลกระทบจากการปรับทิศทางนโยบายการเงินในสหรัฐอเมริกาในช่วงต้นแผนพัฒนาฯ และแนวโน้มการปรับทิศทางนโยบายการเงินในยุโรปในช่วงกลางถึงปลายแผนพัฒนาฯ และ ๒) ปัญหาการส่งสมหนี้สาธารณะในประเทศสำคัญๆ ในช่วงหลังวิกฤติเศรษฐกิจโลกที่มีความเสี่ยงจะพัฒนาไปสู่วิกฤติและสร้างผลกระทบต่อเสถียรภาพของระบบเศรษฐกิจและการเงินโลกหากมาตรการปฏิรูปในประเทศสำคัญๆ ของโลกไม่ประสบความสำเร็จอย่างเป็นรูปธรรม

(๕) ความเคลื่อนไหวของกระแสวัฒนธรรมโลก ความก้าวหน้าในการติดต่อสื่อสาร การขยายตัวของเครือข่ายทางสังคมออนไลน์ ส่งผลให้มีทั้งโอกาสและความเสี่ยง ต่อวิถีชีวิตทัศนคติ และความเชื่อในสังคม ตลอดจนความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล กระบวนการเรียนรู้ และพฤติกรรมการบริโภคของคนในประเทศ

๓.๒.๔ การเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ

(๑) การเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ (Climate Change) จะส่งผลกระทบซ้ำเติมต่อสถานการณ์ความเสื่อมโทรมของทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมให้มีความรุนแรงมากขึ้น อุณหภูมิของโลกเพิ่มขึ้น ทำให้เกิดความแห้งแล้งเป็นระยะเวลายาวนาน เกิดฝนขาดช่วง และมีฤดูกาลเปลี่ยนไป ส่งผลกระทบต่อความอุดมสมบูรณ์ของดิน ป่าไม้เกิดความเสื่อมโทรม แหล่งน้ำขาดแคลน ผลผลิตทางการเกษตรลดลง เกิดโรคระบาดในพืชและสัตว์ และอาจเกิดผลกระทบต่อสุขภาพของมนุษย์กรณีที่เกิดโรคระบาดใหม่ เกิดความเสี่ยงต่อการสูญเสียความหลากหลายทางชีวภาพ เช่น ระบบนิเวศป่าไม้ ระบบนิเวศชายฝั่ง พื้นที่ชุ่มน้ำ เกิดการกัดเซาะชายฝั่ง และการสูญเสียแนวปะการัง การสูญเสียความหลากหลายทางชีวภาพดังกล่าวข้างต้น จะส่งผลกระทบต่อความมั่นคงด้านอาหาร สุขภาพ พลังงาน และลดทอนขีดความสามารถในการพึ่งพาตนเองของชุมชน

(๒) การเปลี่ยนแปลงของสภาพภูมิอากาศยังส่งผลให้ภัยพิบัติทางธรรมชาติมีแนวโน้มเกิดบ่อยครั้งขึ้นและมีความรุนแรงมากขึ้น ทั้งอุทกภัย ภัยแล้ง แผ่นดินไหวและดินโคลนถล่ม ส่งผลกระทบต่อภาคการผลิต การพัฒนาอุตสาหกรรม และการพัฒนาเศรษฐกิจโดยรวมของประเทศ รวมทั้งวิถีการดำรงชีวิตของประชาชน นอกจากนี้ ข้อตกลงระหว่างประเทศเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศจะทวีความเข้มข้นและเป็นแรงกดดันให้ประเทศไทยต้องเตรียมพร้อมรับภาระในการลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกภายใต้กระแสการแข่งขันทางการค้า

๓.๒.๕ วาระการพัฒนาของโลกภายหลัง ค.ศ. ๒๐๑๕ (Post ๒๐๑๕ Agenda)

ประเด็นสำคัญของวาระการพัฒนาโลกภายหลัง ค.ศ. ๒๐๑๕ คือ การจัดทำเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนในกรอบสหประชาชาติ (Sustainable Development Goals-SDGs) ในช่วงเวลา ๑๕ ปี โดยสหประชาชาติให้การรับรองแล้วเมื่อวันที่ ๑๐ กันยายน ๒๕๕๗ ประกอบด้วยเป้าประสงค์ (Goal) จำนวน ๑๗ ข้อ และเป้าหมาย (Target) จำนวน ๑๖๙ ข้อ

ซึ่งจะส่งผลกระทบกับการวางแผนทางการพัฒนาประเทศในอนาคต ที่ต้องเน้นจัดความยากจนให้หมดไป ประชาชนมีสุขภาพที่ดี มีระบบการศึกษา มีความเท่าเทียมกันทางเพศ ส่งเสริมการเติบโตทางเศรษฐกิจแบบยั่งยืน มีระบบโครงสร้างพื้นฐานที่รองรับการพัฒนาอุตสาหกรรมที่ยั่งยืน ลดความไม่เท่าเทียมกันทั้งภายในประเทศและระหว่างประเทศ มีรูปแบบการผลิตและการบริโภคแบบยั่งยืน เตรียมความพร้อมในการรับมือการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ ส่งเสริมการรักษาทรัพยากรธรรมชาติและหลากหลายทางชีวภาพ มีการจัดการทรัพยากรทางทะเลอย่างยั่งยืน ส่งเสริมให้สังคมมีความสุข มีความยุติธรรมและส่งเสริมความเป็นหุ้นส่วนเพื่อการพัฒนาในระดับโลกร่วมกัน

๔. กรอบวิสัยทัศน์และเป้าหมาย

๔.๑ กรอบวิสัยทัศน์แผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๒

จากสถานะของประเทศและบริบทการเปลี่ยนแปลงต่างๆ ที่ประเทศกำลังประสบอยู่ ทำให้การกำหนดวิสัยทัศน์แผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๒ ยังคงมีความต่อเนื่องจากวิสัยทัศน์แผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๑ และกรอบหลักการของการวางแผนที่น้อมนำและประยุกต์ใช้หลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง ยึดคนเป็นศูนย์กลางของการพัฒนาอย่างมีส่วนร่วม การพัฒนาที่ยืดหยุ่นสมดุล ยั่งยืน โดยวิสัยทัศน์ของการพัฒนาในแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๒ ต้องให้ความสำคัญกับการกำหนดทิศทางการพัฒนาที่มุ่งสู่การเปลี่ยนผ่านประเทศไทยจากประเทศที่มีรายได้ปานกลางไปสู่ประเทศที่มีรายได้สูง มีความมั่นคง และยั่งยืน สังคมอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข และนำไปสู่การบรรลุวิสัยทัศน์ระยะยาว “มั่นคง มั่งคั่ง ยั่งยืน” ของประเทศ

๔.๒ การกำหนดตำแหน่งทางยุทธศาสตร์ของประเทศ (Country Strategic Positioning) เป็นการกำหนดตำแหน่งทางยุทธศาสตร์ของประเทศที่สอดคล้องกับยุทธศาสตร์ชาติที่ สศช. ได้จัดทำขึ้น

ประเทศไทยเป็นประเทศรายได้สูงที่มีการกระจายรายได้อย่างเป็นธรรม เป็นศูนย์กลางด้านการขนส่งโลจิสติกส์ของภูมิภาคสู่ความเป็นชาติการค้าและบริการ (Trading and Service Nation) เป็นแหล่งผลิตสินค้าเกษตรอินทรีย์และเกษตรปลอดภัย แหล่งอุตสาหกรรมสร้างสรรค์และนวัตกรรมสูงที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม

๔.๓ เป้าหมาย

๔.๓.๑ การหลุดพ้นจากกับดักประเทศรายได้ปานกลางสู่รายได้สูง

(๑) เศรษฐกิจขยายตัวเฉลี่ยไม่ต่ำกว่าร้อยละ ๕.๐

(๒) ผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศต่อหัว (GDP Per Capita) และรายได้ประชาชาติต่อหัว (GNP Per Capita) ณ สิ้นแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๒ ในปี ๒๕๕๖ เพิ่มขึ้นเป็น ๓๑๗,๐๕๑ บาท (๙,๓๒๕ ดอลลาร์ สรอ.) และ ๓๐๑,๑๙๙ บาท (๘,๘๕๙ ดอลลาร์ สรอ.) ต่อคนต่อปี

(๓) ผลผลิตภาพการผลิตเพิ่มขึ้นไม่ต่ำกว่าเฉลี่ยร้อยละ ๒.๕ ต่อปี

(๔) การลงทุนรวมขยายตัวไม่ต่ำกว่าเฉลี่ยร้อยละ ๘.๐ (การขยายตัวของการลงทุนภาครัฐไม่ต่ำกว่าร้อยละ ๑๐.๐ และการลงทุนของภาคเอกชนขยายตัวไม่ต่ำกว่าเฉลี่ยร้อยละ ๗.๕ ในขณะที่ปริมาณการส่งออกขยายตัวเฉลี่ยไม่ต่ำกว่าร้อยละ ๔.๐ ต่อปี)

๔.๓.๒ การพัฒนาศักยภาพคนให้สนับสนุนการเจริญเติบโตของประเทศและการสร้างสังคมสูงวัยอย่างมีคุณภาพ

(๑) ประชาชนทุกช่วงวัยมีความมั่นคงทางด้านเศรษฐกิจและสังคม (Socio-Economic Security) และมีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น

(๒) การศึกษาและการเรียนรู้ได้รับการพัฒนาคุณภาพ

(๓) สถาบันทางสังคมมีความเข้มแข็งเป็นฐานรากที่เอื้อต่อการพัฒนาคน

๔.๓.๓ การลดความเหลื่อมล้ำในสังคม

(๑) การกระจายรายได้มีความเท่าเทียมกันมากขึ้น

(๒) บริการทางสังคมมีคุณภาพและมีการกระจายอย่างทั่วถึง

๔.๓.๔ การสร้างการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจและสังคมที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม

(๑) รักษาความมั่นคงของฐานทรัพยากร สร้างสมดุลระหว่างการอนุรักษ์และการใช้ประโยชน์อย่างยั่งยืนและเป็นธรรม

(๒) ขับเคลื่อนประเทศสู่เศรษฐกิจและสังคมที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม

(๓) เพิ่มขีดความสามารถในการรับมือภัยพิบัติและการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ

(๔) เพิ่มประสิทธิภาพและเสริมสร้างธรรมาภิบาลในการบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

(๕) มีการบริหารจัดการน้ำให้สมดุลระหว่างการอุปสงค์และอุปทานของน้ำ

๔.๓.๕ การบริหารราชการแผ่นดินที่มีประสิทธิภาพ

(๑) การบริหารงานภาครัฐที่โปร่งใส เป็นธรรม มีประสิทธิภาพ และมีส่วนร่วม

(๒) ขจัดการทุจริตคอร์รัปชัน

(๓) มีการกระจายอำนาจที่เหมาะสม

๕. แนวทางการพัฒนา

๕.๑ การยกระดับศักยภาพการแข่งขันและการหลุดพ้นกับดักรายได้ปานกลางสู่รายได้สูง

๕.๑.๑ การส่งเสริมด้านการวิจัยและพัฒนา

พัฒนาสถานะแวดล้อมของการพัฒนาวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี วิจัย และนวัตกรรม ทั้งด้านการลงทุนในการวิจัยและพัฒนา ด้านบุคลากรวิจัย ด้านโครงสร้างพื้นฐาน และด้านการบริหารจัดการ รวมทั้งสนับสนุนและผลักดันให้ผู้ประกอบการมีบทบาทหลักด้านเทคโนโลยีและนวัตกรรม ตลอดจนผลักดันงานวิจัยและพัฒนาให้ใช้ประโยชน์อย่างแท้จริงทั้งเชิงพาณิชย์และสาธารณะโดยให้ความคุ้มครองทรัพย์สินทางปัญญา

๕.๑.๒ การพัฒนาผลิตภาพแรงงาน

สร้างความร่วมมือระหว่างภาครัฐและภาคเอกชนในการพัฒนากำลังคนและแรงงานให้มีทักษะความรู้และสมรรถนะที่สอดคล้องกับความต้องการของตลาดและรองรับการเปิดเสรีของประชาคมอาเซียน โดยยกระดับและพัฒนาสมรรถนะแรงงานไทยด้วยเทคโนโลยี เร่งรัดให้แรงงานทั้งระบบมีการเรียนรู้ขั้นพื้นฐานเพื่อสามารถแข่งขันในตลาดแรงงานได้ สนับสนุนให้แรงงานและปัจจัยการผลิตมีความยืดหยุ่นในการเคลื่อนย้ายระหว่างสาขาการผลิตและระหว่างพื้นที่การผลิต เพื่อให้แรงงานสามารถเคลื่อนย้ายไปสู่สาขาการผลิตที่มีผลิตภาพการผลิตสูงสุด และสนับสนุนให้ผู้ประกอบการในภาคอุตสาหกรรมและบริการจัดทำกรอบคุณวุฒิวิชาชีพและมาตรฐานฝีมือแรงงานให้เป็นมาตรฐานที่เชื่อมโยงกันเพื่อยกระดับทักษะของแรงงานไทย

๕.๑.๓ การส่งเสริมผู้ประกอบการที่เข้มแข็งและพาณิชย์ดิจิทัล

พัฒนาขีดความสามารถของผู้ประกอบการให้มีความยืดหยุ่น สามารถปรับตัวและดำเนินธุรกิจท่ามกลางการดำเนินนโยบายและมาตรการการกีดกันทางการค้าในรูปแบบต่างๆ เพิ่มสัดส่วนความเป็นเจ้าของของคนไทยและสนับสนุนให้มีการขยายตลาดที่มีแบรนด์สินค้าและช่องทางการตลาดที่เป็นของตนเองมากขึ้น ตลอดจนพัฒนาต่อยอดอุตสาหกรรมและบริการเพื่อเข้าสู่การเป็นศูนย์กลางการผลิต บริการและอุตสาหกรรมดิจิทัล

๕.๑.๔ การลงทุนโครงสร้างพื้นฐานเร่งลงทุนและพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานด้านการคมนาคมขนส่งเพื่อเชื่อมโยงพื้นที่

เศรษฐกิจในประเทศและต่างประเทศ ทั้งการพัฒนาและปรับปรุงโครงข่ายรถไฟให้เป็นโครงข่ายหลักในการเดินทางและขนส่งของประเทศ พัฒนาโครงข่ายระบบขนส่งสาธารณะและโครงข่ายทางหลวงพิเศษระหว่างเมือง ขยายขีดความสามารถของท่าอากาศยานหลักของประเทศ พัฒนาท่าเรือที่มีศักยภาพให้เป็นท่าเรืออิเล็กทรอนิกส์เต็มรูปแบบ รวมทั้งพัฒนาและปรับปรุงระบบโทรคมนาคมของประเทศ ตลอดจนสนับสนุนการพัฒนาด้านอุตสาหกรรมที่เกิดจากลงทุนด้านโครงสร้างพื้นฐาน เช่น อุตสาหกรรมซ่อมบำรุงและผลิตชิ้นส่วนอากาศยาน และอุตสาหกรรมระบบราง เป็นต้น เพื่อสร้างโอกาสทางเศรษฐกิจให้กับประเทศในการเป็นฐานการผลิตในภูมิภาคอาเซียน

๕.๑.๕ การปรับโครงสร้างการผลิต

ปรับโครงสร้างการผลิตภาคเกษตร โดยการปรับเปลี่ยนจากการผลิตสินค้าเกษตรขั้นปฐมเป็นสินค้าเกษตรแปรรูปที่มีมูลค่าสูงมีคุณภาพและมาตรฐานสากล สามารถสร้างความเชื่อมโยงทางด้านวัตถุดิบกับประเทศเพื่อนบ้านและลดระดับการผลิตสินค้าขั้นปฐมที่สูญเสียขีดความสามารถในการแข่งขัน ลงสู่ระดับที่จำเป็นสำหรับการสร้างความมั่นคงทางด้านอาหารและพลังงาน จัดระบบการผลิตให้สอดคล้องกับศักยภาพพื้นที่และความต้องการของตลาดตั้งแต่ต้นน้ำถึงปลายน้ำทั้งด้านกายภาพและเศรษฐกิจ รวมทั้งส่งเสริมการรวมกลุ่มทางการเกษตรจากกิจการเจ้าของคนเดียวเป็นการประกอบการในลักษณะสหกรณ์ ห้างหุ้นส่วน และบริษัทเพื่อให้เกิดการประหยัดจากขนาด พิจารณาพันธุ์พืชที่เหมาะสมกับศักยภาพของพื้นที่และแหล่งน้ำ ใช้เทคโนโลยีการผลิตในระดับที่เหมาะสม ใช้กลไกตลาดในการป้องกันความเสี่ยง ตลอดจนส่งเสริมและเร่งขยายผลแนวคิดการทำการเกษตรตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง และระบบเกษตรกรรมยั่งยืน ปรับโครงสร้างการผลิตภาคบริการโดยเร่งพัฒนาระบบคมนาคมขนส่ง

ให้เกิดความเชื่อมโยงกันเป็นโครงข่ายทั้งทางบก ทางน้ำ และทางอากาศ เร่งพัฒนาท่าเทียบเรือขนาดใหญ่เพื่อรองรับการเติบโตของการท่องเที่ยวทางทะเล ปรับปรุงแก้ไขกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวให้ครอบคลุมและทันสมัยทั้งการควบคุมกิจกรรมต่างๆ เกี่ยวกับการท่องเที่ยวและส่งเสริมการท่องเที่ยวและกำหนดและจัดทำกฎหมายเพื่อยกระดับมาตรฐานการท่องเที่ยวของไทยสู่สากลและรองรับการพัฒนาการท่องเที่ยวให้สามารถแข่งขันได้ในระดับนานาชาติ รวมทั้งส่งเสริมการพัฒนาเชิง

พื้นที่ในลักษณะกลุ่มคลัสเตอร์ท่องเที่ยว โดยสนับสนุนการพัฒนาด้านการท่องเที่ยวของพื้นที่ที่มีความเชื่อมโยงทั้งทางกายภาพ วิถีชีวิต/วัฒนธรรมท้องถิ่นและกิจกรรมการท่องเที่ยว ตลอดจนส่งเสริมการสร้างเชื่อมโยงด้านการท่องเที่ยวในภูมิภาคอาเซียน ทั้งประเทศที่มีพรมแดนติดกันและประเทศที่มีโครงข่ายคมนาคมขนส่งเชื่อมโยงกันเพื่อให้เกิดการพัฒนาแบบองค์รวมทั้งระบบพัฒนาต่อยอดอุตสาหกรรมอนาคตเพื่อเป็นแหล่งการถ่ายทอดเทคโนโลยี เชื่อมโยงการผลิตกับอุตสาหกรรมที่เป็นฐานรายได้ประเทศ และเป็นกลไกการขับเคลื่อนเศรษฐกิจไทยให้เข้าสู่การเป็นศูนย์กลางการผลิตและบริการทั้งในระดับอนุภูมิภาคและในภูมิภาคอาเซียนพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานที่สนับสนุนการขยายตัวด้านการค้าการลงทุน เช่น โลจิสติกส์ และพลังงาน รวมทั้งปัจจัยสนับสนุนการลงทุนอื่นๆ เช่น ลดอุปสรรคการเคลื่อนย้ายเงินทุนระหว่างประเทศ เป็นต้น ส่งเสริมการนำเทคโนโลยีและนวัตกรรมมาประยุกต์ใช้ทั้งภาคการผลิต การตลาด การบริหารจัดการการเงิน และโลจิสติกส์เชื่อมโยงเศรษฐกิจดิจิทัล ในการอำนวยความสะดวกทางการค้าการลงทุนด้วยระบบอิเล็กทรอนิกส์ และสนับสนุนการลงทุนเพื่อสร้างเศรษฐกิจและสังคมแห่งปัญญาและการเรียนรู้ มุ่งเน้นการพัฒนาธุรกิจเชิงสร้างสรรค์ การลงทุนที่ใช้เทคโนโลยีขั้นสูงและเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม การประหยัดพลังงานและการใช้พลังงานทดแทน การลงทุนด้านการวิจัยและพัฒนาเชิงพาณิชย์ การจัดตั้งสำนักงานใหญ่ข้ามประเทศ บริษัทการค้าระหว่างประเทศ รวมทั้งการให้ความสำคัญเรื่องความรับผิดชอบต่อสังคมและการตอบแทนสู่สังคมขององค์กร และกิจการเพื่อสังคม

๕.๒ การพัฒนาศักยภาพคนตามช่วงวัยและการปฏิรูประบบเพื่อสร้างสังคมสูงวัยอย่างมีคุณภาพ

๕.๒.๑ การพัฒนาศักยภาพคนในทุกช่วงวัยให้สนับสนุนการเจริญเติบโตของประเทศ

โดยช่วงวัยเด็กตั้งแต่แรกเกิดให้มีพัฒนาการที่สมวัยในทุกด้าน วัยเรียน วัยรุ่นให้มีทักษะการเรียนรู้ ทักษะชีวิตสามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นภายใต้บริบทสังคมที่เป็นพหุวัฒนธรรม วัยแรงงานให้มีการพัฒนาระดับสมรรถนะฝีมือแรงงานเพื่อสร้างผลิตภาพเพิ่มให้กับประเทศ วัยผู้สูงอายุให้มีการทำงานที่เหมาะสมตามศักยภาพและประสบการณ์ มีรายได้ในการดำรงชีวิต มีการสร้างเสริมและฟื้นฟูสุขภาพเพื่อป้องกันหรือชะลอความทุพพลภาพและโรคเรื้อรังต่างๆ ที่จะก่อให้เกิดภาระแก่ปัจเจกบุคคล ครอบครัว และระบบบริการสุขภาพ

๕.๒.๒ การยกระดับคุณภาพการศึกษาและการเรียนรู้ให้มีคุณภาพ เท่าเทียมและทั่วถึง

โดย

(๑) ปฏิรูประบบบริหารจัดการทางการศึกษา โดยปรับระบบบริหารจัดการการศึกษาใหม่เพื่อสร้างความรับผิดชอบต่อผลลัพธ์ (Accountability)

(๒) ปฏิรูประบบการคลังด้านการศึกษา เพื่อเพิ่มคุณภาพและประสิทธิภาพการจัดการศึกษาโดยการจัดสรรงบประมาณตรงสู่ผู้เรียน ส่งเสริมการมีส่วนร่วมจากภาคเอกชนในการจัดการศึกษา

(๓) พัฒนาคุณภาพครูทั้งระบบ ตั้งแต่กระบวนการผลิต สรรหา และการคัดเลือกให้ได้คนดีคนเก่ง รวมทั้งระบบการประเมินและรับรองคุณภาพที่เน้นผลลัพธ์จากตัวผู้เรียน และ

(๔) ปฏิรูประบบการเรียนรู้ โดยมุ่งจัดการเรียนรู้เพื่อสร้างสมรรถนะกำลังคนทั้งระบบ การศึกษาตั้งแต่ระดับปฐมศึกษาจนถึงการเรียนรู้ตลอดชีวิต พัฒนาสื่อเพื่อการเรียนรู้ ปรับหลักสูตรและผลิตกำลังคนให้สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงและความต้องการของตลาด การวิจัยและการใช้เทคโนโลยีและสื่อเพื่อการเรียนรู้

๕.๒.๓ การพัฒนาด้านสุขภาพ โดยส่งเสริมการพัฒนาเทคโนโลยีและนวัตกรรมทาง

การแพทย์เพื่อรองรับการเป็นสังคมผู้สูงอายุทั้งในด้านผลิตภัณฑ์สุขภาพและที่อยู่อาศัยสำหรับผู้สูงอายุยกระดับการบริหารจัดการระบบสุขภาพเพื่อลดความเหลื่อมล้ำและสร้างความยั่งยืนในระยะยาว โดยพัฒนาระบบข้อมูลสารสนเทศเพื่อการบริหารทรัพยากรด้านสาธารณสุข บูรณาการระบบหลักประกันสุขภาพภาครัฐให้เกิดความเป็นเอกภาพในการบริหารจัดการและการใช้ทรัพยากร และส่งเสริมการอภิบาลระบบสุขภาพในรูปแบบเครือข่ายที่มีการใช้ทรัพยากรร่วมกัน พัฒนาศักยภาพของประเทศไทยสู่การเป็นศูนย์กลางสุขภาพนานาชาติทั้งในด้านศูนย์กลางบริการสุขภาพ (Medical Service Hub) ศูนย์กลางบริการเพื่อส่งเสริมสุขภาพ (Wellness Hub) ศูนย์กลางยาและผลิตภัณฑ์เพื่อสุขภาพ (Product Hub) และศูนย์กลางบริการวิชาการและงานวิจัย (Academic Hub) เพื่อนำรายได้กลับมาใช้ยกระดับคุณภาพบริการสาธารณสุขภายในประเทศรวมทั้งส่งเสริมการให้ความสำคัญกับมิติสุขภาพในทุกนโยบายสาธารณะ (Health in All Policies) เพื่อให้การขับเคลื่อนนโยบายของทุกภาคส่วนตระหนักถึงผลกระทบของนโยบายสาธารณะที่มีต่อสุขภาพของประชาชน

๕.๒.๔ การสร้างสภาพแวดล้อมและนวัตกรรมที่เอื้อต่อการดำรงชีพในสังคมสูงวัย โดยการปรับปรุงสภาพแวดล้อมและความจำเป็นทางกายภาพให้เหมาะกับวัย และการพัฒนาระบบการดูแลผู้สูงอายุในรูปแบบที่หลากหลายทั้งในด้านการจัดบริการสุขภาพและสวัสดิการสังคมอย่างบูรณาการ โดยการมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วนอย่างต่อเนื่อง รวมทั้งพัฒนาชุมชนที่มีศักยภาพและความพร้อมให้เป็นต้นแบบของการดูแลผู้สูงอายุเพื่อขยายผลไปสู่ชุมชนอื่น ตลอดจนการพัฒนาวัฒนธรรมในการใช้ชีวิตประจำวันสำหรับผู้สูงอายุ

๕.๓ การลดความเหลื่อมล้ำทางสังคม

๕.๓.๑ การยกระดับรายได้และสร้างโอกาสในการประกอบอาชีพ มุ่งเน้นการเพิ่มผลิตภาพแรงงาน โดยสนับสนุนให้แรงงานมีโอกาสเข้าถึงการเรียนรู้และพัฒนาทักษะฝีมือแรงงานอย่างมีมาตรฐาน ปรับโครงสร้างค่าจ้างแรงงานให้ชัดเจนและสะท้อนทักษะฝีมือแรงงานอย่างแท้จริง เร่งผลักดันให้การใช้ระบบมาตรฐานคุณวุฒิวิชาชีพและมาตรฐานฝีมือแรงงานในทางปฏิบัติอย่างเป็นรูปธรรม นอกจากนี้ เพิ่มผลิตภาพทางการผลิตของเกษตรกรรายย่อย โดยสนับสนุนการวิจัยและพัฒนาและการผลิตทางการเกษตรที่สอดคล้องกับพื้นที่ สร้างหลักประกันรายได้แทนการอุดหนุนด้านราคาสินค้าเกษตร ลดต้นทุนทางการเกษตรโดยสนับสนุนปัจจัยการผลิต

๕.๓.๒ การจัดบริการทางสังคมให้ทุกคนตามสิทธิขั้นพื้นฐาน และเน้นการสร้างภูมิคุ้มกันระดับปัจเจก โดย (๑) พัฒนาระบบบริการสาธารณสุขให้มีคุณภาพและมีช่องทางการเข้าถึงอย่างหลากหลาย โดยเฉพาะระบบบริการสาธารณสุขและการศึกษาขั้นพื้นฐาน สวัสดิการสังคม และกระบวนการยุติธรรม (๒) สนับสนุนการจัดหาที่อยู่อาศัยของผู้มีรายได้น้อยและการเข้าถึงระบบสาธารณสุขภาค กำหนดเป็นนโยบายที่อยู่อาศัยแห่งชาติและเมืองน่าอยู่ พัฒนาโครงการที่อยู่อาศัยแก้ปัญหาชุมชนแออัดในเมืองโดยดำเนินการร่วมกับภาคธุรกิจเอกชน และ (๓) การจัดรูปแบบสวัสดิการพื้นฐานที่จำเป็นและเหมาะสมตามกลุ่มเป้าหมาย (Customized Welfare) ที่คำนึงถึงฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมที่แตกต่างกัน โดยมีแนวทางการรับภาระค่าใช้จ่ายร่วมกัน (Cost Sharing)

๕.๓.๓ การสร้างความเสมอภาคในการเข้าถึงทรัพยากร โดยปฏิรูปที่ดินเพื่อการเกษตร สนับสนุนให้เกษตรกรรายย่อยที่ไร้ที่ดินทำกินและยากจนได้มีที่ดินเป็นของตนเองหรือมีสิทธิทำกินในที่ดินปฏิรูประบบการบริหารจัดการน้ำอย่างเป็นระบบและเข้าถึงพื้นที่เป้าหมายได้อย่างแท้จริงด้วยการผลักดัน พรบ. ทรัพยากรน้ำ พ.ศ. และบูรณาการแผนงานและงบประมาณร่วมกันของหน่วยงาน และสร้างกระบวนการมีส่วนร่วม รวมทั้งปรับโครงสร้างภาษีที่เป็นธรรม เช่น ภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง ภาษีมรดก และภาษีสิ่งแวดล้อม เป็นต้น

๕.๓.๔ การเข้าถึงกระบวนการยุติธรรมอย่างเสมอภาค การคุ้มครองสิทธิขั้นพื้นฐาน และการเข้าถึงกระบวนการยุติธรรมอย่างเท่าเทียมโดยการเสริมศักยภาพและความเข้มแข็งด้านกฎหมายให้แก่ประชาชน รวมทั้งการปรับปรุงและบังคับใช้กฎหมายเพื่อลดปัญหาความเหลื่อมล้ำ เช่น กฎหมายป่าชุมชน กฎหมายภาษีมรดก กฎหมายที่ดิน เป็นต้น

๕.๔ การรองรับการเชื่อมโยงภูมิภาคและความเป็นเมือง

๕.๔.๑ การลงทุนด้านโครงสร้างพื้นฐานและสิ่งอำนวยความสะดวกของเมือง เตรียมความพร้อมรองรับความเป็นเมือง ทั้งด้านการบริหารจัดการด้านผังเมืองด้านสาธารณสุขภาค สาธารณูปการ ระบบคมนาคมขนส่ง ระบบบริหารจัดการสิ่งแวดล้อม ระบบการศึกษาและระบบสาธารณสุขที่ได้มาตรฐาน มีคุณภาพ และเพียงพอต่อความต้องการของคนในเมือง รวมทั้งเสริมสร้างความสามารถในการบริหารจัดการเมืองตามระดับการพัฒนา

๕.๔.๒ การพัฒนาด้านการขนส่งและโลจิสติกส์เชื่อมโยงกับเพื่อนบ้าน ส่งเสริมและเร่งรัดการพัฒนาระบบการบริหารจัดการโลจิสติกส์ของประเทศเพื่อเพิ่มความสามารถในการแข่งขันของประเทศทั้งด้านการค้า การลงทุน และการบริการ โดยคำนึงถึงการเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม (Green Logistics) สนับสนุนให้เกิดความร่วมมือในห่วงโซ่อุปทาน และปรับปรุงกฎหมาย กฎระเบียบ รวมทั้งปรับลดกระบวนการด้านอำนวยความสะดวกทางการค้า ขนส่ง และโลจิสติกส์ให้มีความสะดวกและมีประสิทธิภาพต่อภาคธุรกิจอย่างแท้จริง

๕.๔.๓ การส่งเสริมการลงทุน การค้าชายแดน และการจัดตั้งเขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษ ให้ความสำคัญกับนโยบายส่งเสริมการลงทุนและการค้าชายแดนเพื่อดึงดูดให้นักลงทุนในภูมิภาคเข้ามาลงทุนในไทยและประเทศเพื่อนบ้าน รวมทั้งส่งเสริมการจัดตั้งเขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษในพื้นที่ชายแดนโดยให้ความสำคัญกับการลงทุนโครงสร้างพื้นฐาน การส่งเสริมการลงทุนและสิทธิประโยชน์ การบริหาร

จัดการแรงงานต่างด้าว และการให้บริการจุดเดียวเบ็ดเสร็จ เพื่อช่วยอำนวยความสะดวกด้านการค้าชายแดน และการผ่านแดนระหว่างไทยกับประเทศในภูมิภาคมากขึ้น

๕.๕ การสร้างความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจและสังคมอย่างเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม

๕.๕.๑ การรักษาทุนทางธรรมชาติเพื่อการเติบโตสีเขียว ใช้ประโยชน์จากทุนธรรมชาติ โดยคำนึงถึงขีดจำกัดและศักยภาพในการฟื้นตัว ปกป้องรักษาทรัพยากรป่าไม้ โดยสนธิกำลังของทุกภาคส่วนนำระบบสารสนเทศมาใช้ในการบริหารจัดการ บังคับใช้กฎหมายอย่างมีประสิทธิภาพและเป็นธรรม เพิ่มพื้นที่ป่าไม้โดยส่งเสริมการปลูกไม้มีค่าทางเศรษฐกิจระยะยาว อนุรักษ์และใช้ประโยชน์ความหลากหลายทางชีวภาพอย่างยั่งยืนและแบ่งปันผลประโยชน์อย่างเป็นธรรม รวมทั้งผลักดันแนวทางการประเมินมูลค่าของระบบนิเวศ และการสร้างรายได้จากการอนุรักษ์ จัดสรรที่ดินให้แก่ผู้ยากไร้ กระจายการถือครองที่ดิน จัดทำฐานข้อมูลที่ดินเพื่อการบริหารจัดการอย่างเป็นระบบ การจัดเก็บภาษีที่ดินในอัตราก้าวหน้า กำหนดเพดานการถือครองที่ดินที่เหมาะสม และกำหนดมาตรการป้องกันการถือครองที่ดินของคนต่างชาติ บริหารจัดการน้ำเพื่อให้เกิดความยั่งยืน บูรณาการระหว่างหน่วยงานอย่างเป็นระบบ สร้างศูนย์ข้อมูลทรัพยากรน้ำ จัดตั้งองค์กรบริหารจัดการน้ำในระดับพื้นที่ เช่น คณะกรรมการลุ่มน้ำ และองค์กรผู้นำ คุ่มครองทรัพยากรทางทะเลและชายฝั่ง ลดความขัดแย้งเชิงนโยบายระหว่างการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน การท่องเที่ยว การประมง และวิถีชีวิตของชุมชน บริหารจัดการแร่โดยกำหนดปริมาณที่เหมาะสมในการนำแร่มาใช้ประโยชน์ คำนึงถึงความจำเป็นและมูลค่าในอนาคต บังคับใช้มาตรการควบคุมผลกระทบจากการทำเหมืองแร่ที่ก่อมลพิษต่อสภาพแวดล้อมและสุขภาพอนามัยของประชาชน

๕.๕.๒ การส่งเสริมการบริโภคที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม สร้างระบบหมุนเวียนวัสดุที่ใช้แล้วที่มีประสิทธิภาพ ขับเคลื่อนสู่ Zero Waste Society ผ่านมาตรการต่างๆ เช่น การปฏิรูประบบภาษีและค่าธรรมเนียมเพื่อสิ่งแวดล้อม การศึกษาเพื่อสิ่งแวดล้อม มาตรฐานและฉลากสินค้า เป็นต้น

๕.๕.๓ การส่งเสริมการผลิต การลงทุน และการสร้างงานสีเขียว เพื่อยกระดับประเทศสู่เศรษฐกิจและสังคมที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม พัฒนาคลัสเตอร์อุตสาหกรรมสีเขียว ส่งเสริมผู้ประกอบการให้สามารถปรับระบบสู่ห่วงโซ่อุปทานหรือห่วงโซ่มูลค่าที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม (Green Supply Chain/Green Value Chain) ส่งเสริมการทำการเกษตรกรรมยั่งยืน รวมทั้งส่งเสริมภาคบริการที่มีผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมน้อย เพื่อให้ประเทศไทยมีศักยภาพให้มีความก้าวหน้ามากขึ้นในการขับเคลื่อนเศรษฐกิจ

๕.๕.๔ การจัดการมลพิษและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม ด้วยการเร่งรัดการควบคุมมลพิษทั้งทางอากาศ ขยะ น้ำเสีย และของเสียอันตราย ที่เกิดจากการผลิตและบริโภค เพื่อสร้างคุณภาพสิ่งแวดล้อมที่ดีให้กับประชาชน เร่งรัดแก้ไขปัญหามลพิษเป็นลำดับแรก โดยส่งเสริมให้เกิดกลไกการคัดแยกขยะเพื่อนำกลับมาใช้ใหม่ให้มากที่สุดเร่งกำจัดขยะมูลฝอยตกค้างสะสมในสถานที่กำจัดในพื้นที่วิกฤต สร้างรูปแบบการจัดการขยะมูลฝอยและของเสียอันตรายที่เหมาะสม เน้นการแปรรูปเป็นพลังงาน สร้างวินัยของคนในชาติมุ่งสู่การจัดการที่ยั่งยืน โดยให้ความรู้แก่ประชาชน และการบังคับใช้กฎหมาย

๕.๕.๕ การพัฒนาความร่วมมือด้านสิ่งแวดล้อมระหว่างประเทศ ผลักดันการจัดทำแผนแม่บทการบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมของอาเซียน หาแนวทางความร่วมมือกับ

อาเซียนและอนุภูมิภาคลุ่มน้ำโขงในประเด็นการขนส่งข้ามพรมแดน การเคลื่อนย้ายแรงงาน การบริหารจัดการพลังงานและการบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติ

๕.๕.๖ การเพิ่มขีดความสามารถในการปรับตัวเพื่อรองรับการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศและการบริหารจัดการเพื่อลดความเสี่ยงด้านภัยพิบัติ เพิ่มขีดความสามารถในการรับมือและปรับตัวต่อการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ เพิ่มศักยภาพในการลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกให้กับทุกภาคส่วน ส่งเสริมการวิจัยและพัฒนาทางวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และนวัตกรรมเพื่อลดผลกระทบและปรับตัวต่อการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ พัฒนาระบบฐานข้อมูลและระบบการเตือนภัย ตลอดจนส่งเสริมความร่วมมือระหว่างประเทศด้านการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศและภัยพิบัติทางธรรมชาติ ให้มีความสำคัญกับการป้องกันน้ำท่วม วางแผนป้องกันเมืองและพื้นที่ชายฝั่ง พัฒนาเมืองที่สามารถปรับตัวและยืดหยุ่นต่อการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ (Climate Resilience City) การให้บริการของระบบนิเวศ ส่งเสริมการลงทุนของภาคเอกชนในการรับมือภัยพิบัติโดยสร้างแนวป้องกันตามธรรมชาติ และการจัดทำแผนธุรกิจต่อเนื่อง รวมทั้งการพัฒนากระบวนการจัดการภัยพิบัติให้มีประสิทธิภาพพร้อมรองรับแนวโน้มการเกิดภัยพิบัติที่รุนแรงในอนาคต

๕.๖ การบริหารราชการแผ่นดินที่มีประสิทธิภาพ

๕.๖.๑ การสร้างความโปร่งใสในทุกขั้นตอนของการปฏิบัติราชการ โดยให้มีช่องทางให้ทุกภาคส่วนสามารถเข้าถึง เข้าตรวจสอบข้อมูลของภาคราชการและร้องเรียนได้ เช่น ข้อมูลการประกวดราคา จัดซื้อ จัดจ้างโครงการของทางราชการ ข้อมูลการประมูลโครงการ ผู้ชนะการประมูลและราคาปิดประมูลข้อมูลความก้าวหน้าตามกระบวนการยุติธรรม เช่น คดีที่ไม่ดำเนินการตามหลักธรรมาภิบาล คดีทุจริตคอร์รัปชันและคดีที่ประชาชนให้ความสนใจในแต่ละยุคสมัย ฯลฯ

๕.๖.๒ การพัฒนาบุคลากรภาครัฐ ให้มีความเป็นมืออาชีพและเพียงพอต่อการขับเคลื่อนภารกิจภาครัฐร่วมกับภาคเอกชนและภาคประชาสังคมที่เปลี่ยนแปลงไป เพื่อให้ระบบราชการเล็กกะทัดรัดแต่มีความคล่องตัวและมีประสิทธิภาพสูง

๕.๖.๓ การสร้างรูปแบบการพัฒนา อปท. ให้เหมาะสม สามารถรับมือการเปลี่ยนแปลงทางด้านเศรษฐกิจ สังคมและสิ่งแวดล้อม รวมทั้งเป็นแกนหลักในการประสานเครือข่ายและเชื่อมโยงภาคส่วนต่างๆ ในระดับพื้นที่ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

๕.๖.๔ การสร้างระบบตรวจสอบ ติดตามและประเมินผลที่มีประสิทธิภาพ สร้างผลงานที่มีคุณภาพ รวดเร็วและน่าเชื่อถือ สามารถเป็นเครื่องมือให้กับคณะรัฐมนตรีประกอบการตัดสินใจในเชิงนโยบายได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการติดตาม ประเมินผลโครงการใหญ่ๆ ที่มีการใช้จ่ายงบประมาณเป็นจำนวนมาก และเป็นโครงการที่มีผลกระทบในวงกว้าง

๑.๓ แผนพัฒนาภาค/แผนพัฒนากลุ่มจังหวัด/แผนพัฒนาจังหวัด

ยุทธศาสตร์การพัฒนาภาคใต้

ยุทธศาสตร์การพัฒนา

(๑) การเสริมสร้างความเข้มแข็งภาคการผลิตหลักให้เจริญเติบโตได้อย่างต่อเนื่องและยั่งยืน โดยพัฒนาการเกษตรและอุตสาหกรรมแปรรูป พัฒนาประสิทธิภาพและผลิภาพการผลิตสินค้าอาหาร พัฒนาการท่องเที่ยว

/(๒) ขยายฐาน...

(๒) ขยายฐานเศรษฐกิจเพื่อเพิ่มความหลากหลายของแหล่งสร้างรายได้และการจ้างงานให้แก่ภาคโดยพัฒนาความร่วมมือกับประเทศเพื่อนบ้านภายใต้กรอบโครงการ JDS และกรอบโครงการ IMT-GT พัฒนารองรับการขยายการลงทุนอุตสาหกรรมที่มีศักยภาพของประเทศ และพัฒนาการคมนาคมขนส่ง ทางทะเล

(๓) พัฒนาคนและสังคมให้มีคุณภาพและมีภูมิคุ้มกันที่ดีเพื่อเสริมสมรรถนะการพัฒนา โดยการพัฒนาความรู้ คุณธรรม และสุขภาพ การสร้างความมั่นคงในการดำรงชีวิตของคนจน คนด้อยโอกาสให้สามารถพึ่งตนเองได้ การพัฒนาศักยภาพคนเพื่อเพิ่มผลิภาพการผลิตและเพิ่มโอกาสด้านอาชีพและรายได้ และการอำนวยความสะดวกและสร้างภูมิคุ้มกันแก่คนกลุ่มเสี่ยงเพื่อแก้ปัญหาความไม่สงบในจังหวัดชายแดนภาคใต้

(๔) เสริมสร้างความเข้มแข็งทางเศรษฐกิจและสังคมระดับชุมชน โดยสร้างกระบวนการเรียนรู้เพื่อสร้างความเข้มแข็งของชุมชนสู่การพึ่งตนเอง พัฒนาเศรษฐกิจชุมชนโดยการเพิ่มโอกาสการมีรายได้จากทรัพยากรในท้องถิ่น และส่งเสริมการใช้กระบวนการชุมชนเข้มแข็งเพื่อสร้างสันติสุขโดยเฉพาะการใช้กระบวนการชุมชนเข้มแข็งแก้ไขปัญหาเสพติด

(๕) พื้นฟูและบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมเพื่อรักษาสมดุลเชิงนิเวศน์อย่างยั่งยืน โดยฟื้นฟูและอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติเพื่อรักษาความสมดุลเชิงนิเวศน์ สร้างความอุดมสมบูรณ์ทรัพยากรธรรมชาติให้เป็นฐานการผลิตอย่างยั่งยืน และควบคุมคุณภาพสิ่งแวดล้อมเพื่อลดผลกระทบด้านคุณภาพชีวิต

ทิศทางการพัฒนากลุ่มจังหวัด

(๑) กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย ประกอบด้วยชุมพร สุราษฎร์ธานี นครศรีธรรมราช และพัทลุง เน้นการพัฒนาฐานอุตสาหกรรมแปรรูปผลผลิตจากน้ำมันปาล์ม พัฒนาการปลูกข้าวและการเลี้ยงปศุสัตว์ พัฒนาการเกษตรยั่งยืนเพื่อผลิตสินค้าเกษตรเชิงคุณภาพ พัฒนาแหล่งท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์บริเวณชายฝั่งทะเล และการเตรียมความพร้อมพื้นที่ที่มีศักยภาพรองรับการพัฒนาอุตสาหกรรมใหม่ ๆ

(๒) กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามัน ประกอบด้วย ระนอง พังงา ภูเก็ต กระบี่ และตรัง เน้นการรักษาความมั่นคงเสันท์ของศูนย์กลางการท่องเที่ยวทางทะเล เพิ่มความหลากหลายของกิจกรรมการท่องเที่ยวและการบริการ พัฒนาแหล่งท่องเที่ยวชายฝั่งทะเลและบนบก และพัฒนาบุคลากรรองรับการท่องเที่ยว

(๓) กลุ่มจังหวัดภาคใต้ชายเลน ประกอบด้วย สงขลา สตูล ปัตตานี ยะลา และนราธิวาส เน้นการคุ้มครองความปลอดภัย การอำนวยความสะดวกเพื่อเสริมสร้างความเชื่อมั่นในอำนาจรัฐ และสร้าง

ภูมิคุ้มกัน แก่คนกลุ่มเสี่ยงโดยเฉพาะการช่วยเหลือเยียวยาผู้ได้รับผลกระทบ การเสริมสร้างความมั่นคงด้านอาชีพและรายได้แก่ผู้มีรายได้น้อย การพัฒนาคุณภาพคนเพื่อสร้างโอกาสการมีงานทำและยกระดับคุณภาพชีวิต การเสริมสร้างความเข้มแข็งทางเศรษฐกิจและพัฒนาความร่วมมือกับต่างประเทศ และการบริหารจัดการเขตพัฒนาพิเศษเฉพาะกิจจังหวัดชายแดนภาคใต้

โครงการที่สำคัญ (Flagship Project)

- (๑) โครงการพัฒนาสงขลาเป็นศูนย์กลางการผลิตการแปรรูปและค้าขายพาราของประเทศ
- (๒) โครงการพัฒนาสุราษฎร์ธานีเป็นศูนย์กลางผลิตและแปรรูปปาล์มน้ำมันแบบครบวงจร
- (๓) โครงการพัฒนาลุ่มน้ำปากพนังและลุ่มน้ำทะเลสาบสงขลาเป็นอยู่อาศัยน้ำ
- (๔) โครงการพัฒนาธุรกิจบริการกลุ่ม Mice และ Marina เกาะภูเก็ต
- (๕) โครงการพัฒนาอุตสาหกรรมอาหารฮาลาลในจังหวัดชายแดนภาคใต้
- (๖) โครงการแก้ไขปัญหาความยากจนเชิงบูรณาการในจังหวัดชายแดนภาคใต้
- (๗) โครงการพัฒนาแรงงานในจังหวัดชายแดนภาคใต้เพื่อไปทำงานในต่างประเทศ
- (๘) โครงการพัฒนาข้าวสังข์หยดเป็นสินค้าเชิงคุณภาพ
- (๙) โครงการผลิตสินค้าอาหารฮาลาลระดับชุมชนในจังหวัดชายแดนภาคใต้แบบครบวงจร
- (๑๐) โครงการอ่าวปัตตานี (ฟื้นฟูความอุดมสมบูรณ์ของชายฝั่งทะเล)
- (๑๑) โครงการฟื้นฟูการทำนาในพื้นที่นาร้างในจังหวัดชายแดนภาคใต้

แผนพัฒนากลุ่มจังหวัดชายแดนภาคใต้

แผนพัฒนากลุ่มจังหวัดภาคใต้ชายแดน พ.ศ. ๒๕๕๗ – ๒๕๖๐ (ฉบับทบทวน)

คณะกรรมการบริหารงานกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ (ก.บ.ก.) กลุ่มจังหวัดภาคใต้ชายแดน จัดทำขึ้นตามพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ พ.ศ. ๒๕๕๑ และตามแนวทางหลักเกณฑ์ที่คณะกรรมการนโยบายการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ (ก.น.จ.) กำหนดโดยนโยบายของรัฐบาล โดยเฉพาะนโยบายเร่งด่วน ตามแผนการฟื้นฟูเศรษฐกิจ แนวทางการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ กรอบยุทธศาสตร์การพัฒนาภาค (ภายใต้แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ) รวมถึงยุทธศาสตร์รายสาขาแต่ละด้าน เช่น ยุทธศาสตร์การท่องเที่ยว ทิศทางการพัฒนาอุตสาหกรรม แนวทางการพัฒนาการเกษตร ยุทธศาสตร์การบริหารจัดการน้ำ ยุทธศาสตร์ด้านความมั่นคง เป็นต้น ปัญหาความต้องการของประชาชนในพื้นที่ และศักยภาพของกลุ่มจังหวัดภาคใต้ชายแดน มาเป็นกรอบในการจัดทำแผนพัฒนากลุ่มจังหวัดภาคใต้ชายแดน โดยกำหนดวิสัยทัศน์ว่า “ประตูการค้าชายแดน การท่องเที่ยว สู่ออาเซียน” โดยมียุทธศาสตร์ในการพัฒนากลุ่มจังหวัดภาคใต้ชายแดน จำนวน ๔ ประเด็น ดังนี้

ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ ๑ : พัฒนาการเพิ่มประสิทธิภาพการผลิตและกระบวนการสร้างมูลค่าเพิ่ม

สินค้าพาราและการตลาดอย่างเป็นระบบครบวงจร

ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ ๒ : ส่งเสริมและพัฒนาก่อการท่องเที่ยวเชิงธรรมชาติและวัฒนธรรม

ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ ๓ : ส่งเสริมและพัฒนา การค้าการลงทุน และระบบโลจิสติกส์ รองรับ

ประชาคมอาเซียน

ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ ๔ : พัฒนาสินค้าและบริการฮาลาลให้มีมูลค่าเพิ่ม และสอดคล้องกับความต้องการของตลาด

แผนพัฒนาท้องถิ่น ๔ ปี (พ.ศ. ๒๕๖๑ – ๒๕๖๔)

โดยองค์การบริหารส่วนตำบลบุโละบุโย อำเภอนงอก จ.จังหวัดปัตตานี

กลุ่มจังหวัดภาคใต้ชายแดน ได้นำนโยบายของรัฐบาล แผนการบริหารราชการแผ่นดิน แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ยุทธศาสตร์การพัฒนากลุ่มจังหวัดภาคใต้ ยุทธศาสตร์การพัฒนารายสาขา และแผนพัฒนาพื้นที่พิเศษ ๕ จังหวัดชายแดนใต้ ดัชนีการพัฒนากลุ่มจังหวัดภาคใต้ชายแดน และความต้องการของประชาชนในพื้นที่ มาเป็นกรอบในการจัดทำยุทธศาสตร์การพัฒนากลุ่มจังหวัดภาคใต้ชายแดน ทั้งนี้โดยมุ่งเน้นการมีส่วนร่วมจากทุกภาคส่วน สร้างความร่วมมือในการขับเคลื่อน เพื่อให้เกิดความร่วมมือตามศักยภาพของกลุ่มจังหวัด และกระจายความเจริญเติบโตระหว่างจังหวัด / กลุ่มจังหวัด เพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขัน และนำไปสู่การกระตุ้นให้เกิดการลงทุนของภาคเอกชน และสร้างรายได้ให้กับกลุ่มจังหวัด

๗.๑ วิสัยทัศน์ : “ประตูก้าวข้ามแดน การท่องเที่ยว สู่อาเซียน”

คำอธิบายวิสัยทัศน์

กลุ่มจังหวัดภาคใต้ชายแดน ซึ่งมีจังหวัดสงขลาเป็นศูนย์กลางเศรษฐกิจ การศึกษา การบริการการคมนาคม และการท่องเที่ยว มีจังหวัดในกลุ่มเป็นเครือข่ายที่จะสนับสนุน และเชื่อมโยงในเรื่องดังกล่าว โดยกำหนดให้กลุ่มจังหวัด เป็นประตูก้าวข้ามแดน การลงทุน การท่องเที่ยว โดยมีเป้าหมายจะเป็นทางผ่านหรือทางเข้าร่วมทั้งเป็นศูนย์รวมในแหล่งความรู้ วิธีการที่จะช่วยในเรื่องการค้า การลงทุนที่สำคัญกับกลุ่มจังหวัด ในภูมิภาคและประเทศในกลุ่มอาเซียน เนื่องจากกลุ่มจังหวัดภาคใต้ชายแดนมีด่านชายแดนถึง ๙ ด่าน ปี ๒๕๕๖ มีมูลค่าส่งออกประมาณ ๒๘๗,๙๘๙ ล้านบาทต่อปี กว่าร้อยละ ๙๐ เป็นมูลค่าผ่านแดน ด่านสะเดา และด่านปาดังเบซาร์และมีมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมภาคเกษตร ปี ๒๕๕๕ จำนวน ๖๘,๕๖๘ ล้านบาท คิดเป็นร้อยละ ๒๘.๐๒ ผลิตภัณฑ์มวลรวมทั้งหมด เป็นต้น ประกอบกับกลุ่มจังหวัดมีแหล่งท่องเที่ยวที่เป็นธรรมชาติ และวัฒนธรรมที่เป็นเอกลักษณ์เฉพาะท้องถิ่น เป็นจำนวนมาก จึงได้ปรับวิสัยทัศน์กลุ่มจังหวัดภาคใต้ชายแดน จากเดิม “ศูนย์กลางการพัฒนาทางพารา ฮาลาล และการท่องเที่ยว สู่อาเซียน” เป็น “ประตูก้าวข้ามแดน การท่องเที่ยว สู่อาเซียน”

แผนพัฒนาจังหวัดปัตตานี

วิสัยทัศน์จังหวัดปัตตานี(Vision)

“ต้นแบบเมืองเกษตรอุตสาหกรรมก้าวหน้าและครบวงจร

และผลิตภัณฑ์ฮาลาลคุณภาพของประเทศ

การค้า การท่องเที่ยว และบริการเชื่อมโยงนานาชาติ

เป็นสังคมแห่งความหลากหลายที่น่าอยู่สันติสุข”

วิสัยทัศน์ : แหล่งผลิตผลการเกษตร และผลิตภัณฑ์ฮาลาลที่มีคุณภาพ บนพื้นฐานความมั่นคง ในการดำรงชีวิต

คำอธิบายวิสัยทัศน์

การกำหนดจุดหมายปลายทาง (Ends) ในการพัฒนาจังหวัดปัตตานีแบบบูรณาการ ที่ให้ความสำคัญกับการนำความหลากหลายทางด้านวิถีชีวิต จารีตประเพณี ศิลปวัฒนธรรม ความเชื่อ วิถีคิด

และมุมมองต่างๆ ที่สามารถเชื่อมโยงหลากหลายมิติที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาเศรษฐกิจ สังคมและสิ่งแวดล้อมในเขตพื้นที่จังหวัดปัตตานีให้เห็นเป็นภาพรวม (Holistic) ของการพัฒนาที่มุ่งเน้นความสมดุลระหว่างความพอเพียงกับความสามารถในการพัฒนาให้ก้าวทันโลกยุคใหม่โดยวางสถานะ (Positioning) ของจังหวัดปัตตานีให้เป็นแหล่งผลิตผลการเกษตร และผลิตภัณฑ์ฮาลาลที่มีคุณภาพบนพื้นฐานการดำรงชีวิตในสังคมอย่างมั่นคงของประชาชน

ต้นแบบเมืองเกษตรอุตสาหกรรมก้าวหน้าและครบวงจร หมายถึง ความสำเร็จของการพัฒนาจังหวัดเป็นศูนย์กลางการค้าอาหารสด อาหารแช่แข็ง อาหารแปรรูป ทั้งในรูปแบบการค้าในประเทศ การค้าต่างประเทศ และการค้าเป็นระบบดิจิทัล มีความเติบโตอย่างมั่นคงของอุตสาหกรรมเกษตร ๕ ด้าน คือ อุตสาหกรรมพืชพลังงาน อุตสาหกรรมประมง อุตสาหกรรมพืชเศรษฐกิจ (ผัก ผลไม้) อุตสาหกรรมปศุสัตว์ และอุตสาหกรรมยางพารา เป็นเมืองแห่งโรงงานแปรรูปอาหารสุขภาพ และอาหารฮาลาล ที่มีคุณภาพมาตรฐานการส่งออก เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม ที่เชื่อมโยงกับนานาชาติ มีความเข้มแข็งทางการเพาะปลูก เลี้ยงสัตว์ ของเกษตรกร สถาบันเกษตรกร ทั้งในระดับครัวเรือน แปลงย่อย แปลงใหญ่ และวิสาหกิจชุมชน และความพร้อมสมบูรณ์ของคุณภาพของแรงงาน ผู้ประกอบการ วิสาหกิจชุมชน และผู้ประกอบการใหม่ในเกษตรอุตสาหกรรม มีความพร้อมในการสร้างสรรค์เศรษฐกิจให้มีศักยภาพที่แข่งขันได้

ผลิตภัณฑ์ฮาลาลที่มีคุณภาพของประเทศ หมายถึง เมืองที่มีความมุ่งมั่นในการนำปรัชญา วิถีปฏิบัติของศาสนาอิสลามในส่วนของฮาลาลมาใช้เป็นธงนำ (Flagship) ในการพัฒนาที่มุ่งไปสู่ความเจริญรุ่งเรืองทั้งทางด้านเศรษฐกิจ สังคมและสิ่งแวดล้อมที่ตั้งอยู่บนรากฐานของลักษณะภูมิสังคมแบบพหุวัฒนธรรมอย่างยั่งยืน โดยการนำหลักคิดในการผลิตและดำเนินวิสาหกิจที่สะอาดปราศจากสิ่งสกปรกปฏิภูลหรือสิ่งอื่นใดซึ่งเป็นที่ยกเว้นโดยบัญญัติของศาสนาอิสลาม รวมทั้งของศาสนาที่มีลักษณะคล้ายคลึงกัน อาทิ อาหารเจของคนเชื้อสายจีนในปัตตานี มาเป็นกรอบอ้างอิงในการพัฒนาที่ให้ความสำคัญกับการผลิตเพื่อการบริโภคในชุมชนท้องถิ่นของตนอย่างพอเพียง และการผลิตเชิงพาณิชย์ที่กำหนดให้สินค้าและบริการของฮาลาลเป็นผลผลิตหลัก (Major Product) ในการเจาะตลาดเก่าและสร้างตลาดใหม่ที่เป็นกลุ่มเป้าหมายเฉพาะ (Niche Market) โดยมีเป้าหมายเป็นแหล่งผลิตฮาลาล ซึ่งผลิตภัณฑ์ฮาลาล ประกอบด้วย อาหารฮาลาล ผลิตภัณฑ์ฮาลาล แพชั่นมุสลิม เครื่องแต่งกาย เครื่องประดับสตรี และบริการฮาลาลเพื่อไปสู่การเป็นแหล่งผลิตภัณฑ์ฮาลาลที่มีคุณภาพและได้มาตรฐานสากลเป็นผลิตภัณฑ์ตราสัญลักษณ์ของจังหวัดที่สร้างงาน สร้างรายได้แก่จังหวัด

การค้า การท่องเที่ยว และบริการเชื่อมโยงนานาชาติ หมายถึง เมืองการค้าส่ง ค้าปลีกและการบริการของจังหวัดชายแดนภาคใต้ ที่เชื่อมโยงการค้าจังหวัดชายแดนภาคใต้ กับอาเซียนตอนใต้

การท่องเที่ยวเชิงนิเวศน์ และการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมประเพณีศาสนา เติบโตอย่างต่อเนื่อง และมีศักยภาพในการเชื่อมโยงกับนานาชาติ

การคมนาคม การขนส่ง และโลจิสติกส์เชื่อมโยงอย่างเป็นระบบครบวงจร โครงสร้างพื้นฐานเอื้อต่อการค้า และการพัฒนาเป็นเมืองที่น่าลงทุนในระดับประเทศและนานาชาติเกิดธุรกิจขนาดใหญ่ ธุรกิจท้องถิ่น ธุรกิจรุ่นใหม่ และวิสาหกิจชุมชนในทั่วทุกพื้นที่ของจังหวัด สร้างรายได้และเงินหมุนเวียนในจังหวัด

อุตสาหกรรมการค้า อุตสาหกรรมการท่องเที่ยว และอุตสาหกรรมการบริการมีความเข้มแข็งผู้ประกอบการ สถาบัน และบุคลากร แรงงานมีความพร้อมในการพัฒนาเมืองสู่อนาคต

เป็นสังคมแห่งความหลากหลายที่น่าอยู่ หมายถึง ปัตตานีเป็นสังคมที่แห่งความหลากหลายของวัฒนธรรมมุสลิม พุทธ และวัฒนธรรมจีน ประชาชนในจังหวัดปัตตานีมีความเป็นอยู่ที่ดี มีความมั่นคงในที่อยู่อาศัย สุขภาพดี มีอาชีพมั่นคงและรายได้ที่เพียงพอต่อการดำรงชีวิต รวมทั้งสภาพครอบครัวที่อบอุ่น

เยาวชนประชาชนมีคุณภาพมีความตื่นรู้พัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่อง ก้าวทัน ความเปลี่ยนแปลงอย่างเท่าทัน และคงไว้ซึ่งอัตลักษณ์ที่งดงามของปัตตานีเป็นเมืองแห่งการเรียนรู้ เมืองแห่งการศึกษา เมืองที่มีศักยภาพทางด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ ประชาชนมีทักษะสากล (ภาษาอังกฤษ และเทคโนโลยีสารสนเทศ)และพร้อมสู่สังคมดิจิทัล

ระบบบริการของรัฐทุกระดับมีคุณภาพ ธรรมาภิบาลโดดเด่นในการมีส่วนร่วมของประชาชน และการพัฒนาโดยใช้พื้นที่เป็นฐานอย่างเข้าใจ เข้าถึง และพัฒนาให้เกิดความยั่งยืน

เป็นสังคมสันติสุข หมายถึง มีประชาชนมีความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน และสามารถแสดงออกถึงวิถีชีวิต ศิลปวัฒนธรรม และประเพณีของตนเองได้อย่างเสรีมีความเข้มแข็งของหมู่บ้านในการจัดการตนเองให้มีความปลอดภัย สงบเรียบร้อย และมีความมั่นคงในพื้นที่ ประชาชนอยู่อย่างเข้าใจซึ่งกันและกันและภาคภูมิใจในพื้นที่ ความเป็นพลเมืองปัตตานี พลเมืองประเทศ ที่เข้มแข็ง ภัยคุกคามต่อจังหวัดในทุกประเภทได้รับการจัดการให้ลดลงในทั่วทุกพื้นที่ อย่างเป็นระบบ มีประสิทธิภาพ และยั่งยืน

มีความเข้มแข็งของศาสนา ประชาชนมีหลักยึดและวิถีชีวิตบนฐานของหลักธรรมทางศาสนาและความหลากหลายประเพณี และวัฒนธรรมมุสลิม พุทธ และจีน และความมีประสิทธิภาพในการบูรณาการภารกิจความมั่นคงในทุกระดับด้วยคุณภาพของบุคลากร และระบบงานที่ทันสมัย ได้รับการยอมรับเชื่อมั่นไว้วางใจจากประชาชน

เป้าประสงค์รวมของยุทธศาสตร์ (Ultimate Goal)

เป้าประสงค์รวมยุทธศาสตร์ ประกอบด้วย ๒ เป้าประสงค์รวมที่สำคัญคือด้านเศรษฐกิจและด้านความมั่นคงสันติสุข และมีตัวชี้วัด ค่าเป้าหมาย ดังต่อไปนี้

เป้าประสงค์รวม	ตัวชี้วัด
เศรษฐกิจจังหวัดปัตตานีเติบโตอย่างต่อเนื่องมีความมั่นคง มั่งคั่งทางเศรษฐกิจ เป็นเมืองแห่งการค้าขายชายแดนใต้	ผลิตภัณฑ์มวลรวมเฉลี่ยของจังหวัดภาคเกษตรและภาคเกษตรอุตสาหกรรม
	ผลิตภัณฑ์มวลรวมเฉลี่ยของจังหวัดปัตตานีด้านการค้าการบริการ
	จำนวนรายได้จากการจำหน่ายผลิตภัณฑ์ฮาลาลของจังหวัด
	รายได้ต่อหัวของประชากรเฉลี่ยต่อหัวต่อปี
ปัตตานีมีความสันติสุขเพิ่มมากขึ้นประชาชนมีคุณภาพชีวิต และมีความมั่นคงมากขึ้นอย่างต่อเนื่อง	ร้อยละชุมชน หมู่บ้านที่สามารถลดจำนวนเหตุการณ์ความไม่สงบที่มีผลกระทบต่อชีวิต และทรัพย์สินได้
	ค่าเฉลี่ยของดัชนีความมั่นคงของมนุษย์จังหวัดปัตตานีทั้ง ๑๒ มิติของการประเมินจากกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์

ประเด็นยุทธศาสตร์(Strategic Issue)

ประกอบด้วยประเด็นยุทธศาสตร์ ๓ ประเด็น และน้ำหนักในการพัฒนาในรอบแผน ๔ ปี ดังต่อไปนี้

- ๑) การสร้างเสริมเศรษฐกิจที่เข้มแข็ง จากฐานเกษตรอุตสาหกรรม ผลผลิตฮาลาล การค้า การบริการ และการท่องเที่ยว (น้ำหนักร้อยละ ๔๐)
- ๒) การพัฒนาสังคม ชุมชน ที่น่าอยู่ และทรัพยากรธรรมชาติอุดมสมบูรณ์อย่างยั่งยืน (น้ำหนักร้อยละ ๓๐)
- ๓) การเสริมสร้างความมั่นคง พัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและการเชื่อมโยงเมืองสู่นานาชาติ (น้ำหนักร้อยละ ๓๐)

ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ ๑

“การสร้างเสริมเศรษฐกิจที่เข้มแข็ง จากฐานเกษตรอุตสาหกรรม ผลผลิตฮาลาล การค้าการบริการ และการท่องเที่ยว (น้ำหนักร้อยละ ๔๐)”

๑. เป้าประสงค์

- ๑) ผลผลิตทางการเกษตรเพิ่มทั้งปริมาณและคุณภาพมีศักยภาพทางการตลาด
- ๒) เกษตรอุตสาหกรรมของจังหวัดสร้างรายได้แก่จังหวัด สร้างงานอาชีพ แก่ประชาชน
- ๓) ผลิตภัณฑ์ฮาลาลมีคุณภาพ มีคุณค่า และมีมูลค่าเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง
- ๔) สินค้า บริการฮาลาลของจังหวัดสร้างโอกาส สร้างงาน สร้างรายได้แก่ชุมชน ประชาชน
- ๕) ปัตตานีเป็นเมืองที่น่าลงทุน การค้า การบริการ เติบโตอย่างต่อเนื่อง
- ๖) การค้า การบริการ และการท่องเที่ยวของจังหวัดสร้างโอกาส สร้างงาน สร้างรายได้แก่ชุมชน ประชาชน

๒. กลยุทธ์

จากการวิเคราะห์ข้อมูลด้านการพัฒนาของประเด็นยุทธศาสตร์ สามารถจัดลำดับความสำคัญของ กลยุทธ์ และกำหนดกลยุทธ์ตามหลักห่วงโซ่คุณค่า (Value Chain) ดังนี้

- ๑) ส่งเสริมการใช้ และการสร้างสรรค์เทคโนโลยี และองค์ความรู้เพื่อพัฒนาปัจจัยพื้นฐานการผลิตให้สอดคล้องกับภูมิสังคม และการแข่งขันได้ (ต้นทาง)
- ๒) พัฒนาและสร้างความเข้มแข็งแก่เกษตรกร สถาบันเกษตรกร และวิสาหกิจชุมชน ด้วยกลไก สหกรณ์ การรวมกลุ่ม การจัดการแปลงใหญ่ และการผลิตด้วยหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง ให้สามารถพึ่งพาตนเองอย่างยั่งยืน (ต้นทาง)
- ๓) ส่งเสริมการผลิตพืชและสัตว์เศรษฐกิจ อาหารเพื่อสุขภาพ และผลผลิตทางการเกษตรทางเลือก ใหม่ป้อนสู่การเกษตรอุตสาหกรรมที่สอดคล้องกับตลาดผู้บริโภคและการพัฒนารองรับประชาคม อาเซียนและการแข่งขันในประชาคมโลก (ต้นทาง)
- ๔) พัฒนาคุณภาพแรงงานของจังหวัด การพัฒนาระบบบริการแรงงาน สวัสดิภาพแรงงาน รongรับการพัฒนาเกษตรอุตสาหกรรม เมืองการค้าและการบริการ และอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว การเชื่อมโยงกลุ่มจังหวัด และนานาชาติ (ต้นทาง)
- ๕) สร้างผู้ประกอบการขนาดกลางและขนาดย่อม ผู้ประกอบการใหม่ วิสาหกิจชุมชน สู่เมืองเกษตร อุตสาหกรรม และเมืองแห่งการค้าการขยาย และบริการที่เข้มแข็ง เชื่อมโยงอาเซียนและ นานาชาติ (ต้นทาง)
- ๖) สร้างภาพลักษณ์ สื่อสารและประชาสัมพันธ์เชิงรุกด้วยช่องทางที่หลากหลาย สร้างความเชื่อมั่นแก่นักลงทุน คู่ค้า และนักท่องเที่ยว ด้วยมาตรการกลไกเชิงพื้นที่ และแนวนโยบาย แห่งรัฐ (ต้นทาง)

- ๗) เสริมสร้างประสิทธิภาพการแปรรูปเพิ่มมูลค่าผลผลิตทางการเกษตรผลิตจากภูมิปัญญาและการจัดการกระบวนการผลิตของการเกษตรอุตสาหกรรมและอาหารฮาลาลแบบครบวงจรด้วยนวัตกรรม และความเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม และมีมาตรฐานสากล (กลางทาง)
- ๘) พัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน และพัฒนาการบริการรัฐรองรับการพัฒนาเมืองเกษตรอุตสาหกรรมฮาลาลสู่ระดับสากล (กลางทาง)
- ๙) เสริมสร้างมาตรฐานแหล่งท่องเที่ยว กิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศน์ป่าเขา นิเวศน์ทางทะเล การท่องเที่ยวทางศาสนา วัฒนธรรม รองรับการแข่งขันการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัด และนานาชาติ (กลางทาง)
- ๑๐) เพิ่มประสิทธิภาพบริการของรัฐเอกชน และบริการสาธารณะให้มีมาตรฐาน พัฒนาข้อมูลสารสนเทศ รองรับการพัฒนาเป็นเมืองการค้า การลงทุน และการท่องเที่ยว (กลางทาง)
- ๑๑) สร้างแบรนด์ฮาลาลพรีเมียมปัตตานีรุกตลาดผลิตภัณฑ์ฮาลาลคุณภาพไปยังกลุ่มประเทศอาเซียน และประเทศมุสลิม และตลาดใหม่ที่แข่งขันได้ (ปลายทาง)
- ๑๒) สร้างและพัฒนาการตลาดดิจิทัลเพื่อกระจายผลผลิตทางการเกษตรพร้อมเพิ่มโอกาสทางการตลาดตลาดการท่องเที่ยวสู่โลกด้วยพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ที่ทันสมัย (ปลายทาง)
- ๑๓) เชื่อมโยงตลาดการค้าอาหารสด อาหารแช่แข็ง อาหารแปรรูป เชื่อมโยงการค้าสามเหลี่ยมเศรษฐกิจชายแดนใต้ กลุ่มจังหวัด ประเทศและนานาชาติ (ปลายทาง)
- ๑๔) สร้างสรรค์กิจกรรมทางการค้า การบริการ การลงทุน กระตุ้นบรรยากาศทางเศรษฐกิจในจังหวัดให้คึกคัก (ปลายทาง)
- ๑๕) เสริมสร้างความเข้มแข็งของตลาดท่องเที่ยว เปิดตลาดใหม่ รักษาตลาดเดิม เพิ่มตลาดมุสลิมรับการขยายตัวของการท่องเที่ยวกลุ่มมุสลิมจากอาเซียน และนานาชาติ (ปลายทาง)

ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ ๒

“การพัฒนาสังคม ชุมชนที่น่ายุ่ และทรัพยากรธรรมชาติอุดมสมบูรณ์อย่างยั่งยืน (น้ำหนักร้อยละ ๓๐)”

๑. เป้าประสงค์

- ๑) ทรัพยากรธรรมชาติจังหวัดมีความอุดมสมบูรณ์เพิ่มขึ้น ปัญหาทางสิ่งแวดล้อมลดลง
- ๒) ชุมชนมีส่วนร่วมในการพัฒนาท้องถิ่นให้น่ายุ่ ภูมิปัญญาเกิดคุณค่า มูลค่าเพิ่ม และเป็นแหล่งสร้างงาน สร้างรายได้
- ๓) หมู่บ้านมีความเข้มแข็ง มีศักยภาพในการพึ่งตนเองมากขึ้น
- ๔) ประชาชน มีคุณภาพ มีองค์ความรู้ มีสุขภาพดี มีความมั่นคงในชีวิตเพิ่มขึ้น

๒. กลยุทธ์

จากการวิเคราะห์ข้อมูลด้านสังคม และทรัพยากรธรรมชาติสิ่งแวดล้อม สามารถจัดลำดับความสำคัญของกลยุทธ์ และกำหนดกลยุทธ์ตามหลักห่วงโซ่คุณค่า (Value Chain) ดังนี้

- ๑) พัฒนาทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ป่าต้นน้ำ และพัฒนาแหล่งทรัพยากรรองรับการเกษตร การท่องเที่ยว อุตสาหกรรมฮาลาล และอาหารฮาลาล (ต้นทาง)
- ๒) ส่งเสริมความเข้มแข็งของสถาบันครอบครัวเพื่อสร้างเกราะป้องกันภัยคุกคาม และสร้างความเข้มแข็งให้กับครอบครัวโดยการมีส่วนร่วมทุกภาคส่วน (ต้นทาง)
- ๓) เสริมสร้างความเข้มแข็งทางคุณธรรม ศาสนา ประเพณี ศิลปวัฒนธรรม และสร้างคุณค่ามูลค่าเพิ่มเพื่อการพัฒนาจังหวัดบนความเป็นพหุวัฒนธรรม (ต้นทาง)
- ๔) ปรับระบบการจัดการทรัพยากรธรรมชาติ และการใช้ประโยชน์ที่ยั่งยืน โดยให้ชุมชนเป็นฐานในการพัฒนา อนุรักษ์ และจัดการให้เกิดประโยชน์ (กลางทาง)
- ๕) สร้างมาตรการรองรับปัญหาทางธรรมชาติ และการเปลี่ยนแปลงโลกร้อน ลดภัยคุกคามทางธรรมชาติต่อจังหวัดอย่างยั่งยืน (กลางทาง)
- ๖) สร้างเสริมสุขภาพประชาชน พัฒนาทั่วทุกชุมชน หมู่บ้านให้เป็นพื้นที่สุขภาวะดีแบบมีส่วนร่วม พร้อมยกระดับการบริการสุขภาพรองรับการพัฒนาเมือง และการเชื่อมโยงนานาชาติ (กลางทาง)
- ๗) เสริมสร้างศักยภาพชุมชน และโอกาสในการพัฒนาตนเองของประชาชนที่เท่าทันการเปลี่ยนแปลง รักษาอัตลักษณ์ที่ดีงาม พร้อมเปิดสู่ประชาคมอาเซียนกลางทาง (กลางทาง)
- ๘) สร้างชุมชนเข้มแข็งโดยการมีส่วนร่วมของประชาชนพัฒนาระบบการบริการแห่งรัฐ ยึดหลักเข้าใจ เข้าถึง และพัฒนา (กลางทาง)
- ๙) ยกระดับคุณภาพการศึกษา พัฒนาคุณภาพคน พัฒนาเมือง ชุมชน สู่พื้นที่แห่งการเรียนรู้ที่ประชาชน ชุมชนมีศักยภาพในการพัฒนาตนเอง (กลางทาง)

- ๑๐) สร้างมาตรการเพื่อการพึ่งตนเองของประชาชน หมู่บ้าน ชุมชนที่ยั่งยืนด้วยหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง และระบบสวัสดิการชุมชนที่เข้มแข็ง (ปลายทาง)
- ๑๑) ส่งเสริมการสร้างงาน อาชีพ รายได้ จากทรัพยากรธรรมชาติ ภูมิปัญญาอย่างรู้คุณค่า และการรักษาให้ยั่งยืน (ปลายทาง)

ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ ๓

“การเสริมสร้างความมั่นคง พัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและเชื่อมโยงเมืองสู่นานาชาติ (น้ำหนักร้อยละ ๓๐)”

๑. เป้าประสงค์

- ๑) ประชาชนมีความปลอดภัย สามารถดำรงชีวิตอย่างมีความสุข และมีความเชื่อมั่นต่อรัฐ
- ๒) ระบบการคมนาคมขนส่งและการโลจิสติกส์รองรับการพัฒนาจังหวัด และการมีคุณภาพชีวิตที่ดีของประชาชน
- ๓) ระบบบริหาร และบริการของรัฐมีประสิทธิภาพสูง ทันสมัย จังหวัดปัตตานีเป็นเมืองเทคโนโลยีสารสนเทศทันสมัย (Smart Province)

๒. กลยุทธ์

จากการวิเคราะห์ข้อมูลด้านความมั่นคงและโครงสร้างพื้นฐาน สามารถจัดลำดับความสำคัญของกลยุทธ์ และกำหนดกลยุทธ์ตามหลักห่วงโซ่คุณค่า (Value Chain)

- ๑) เสริมสร้างศักยภาพหมู่บ้านในการจัดการตนเองให้มีความปลอดภัย และมีความสงบเรียบร้อย (ต้นทาง)
- ๒) เพิ่มประสิทธิภาพการป้องกันปราบปรามและเฝ้าระวังภัยคุกคามต่อประชาชนและความมั่นคงของจังหวัดด้วยการทำงานแบบบูรณาการผสมผสานความทันสมัยของเทคโนโลยี และคุณภาพบุคลากร (กลางทาง)
- ๓) พัฒนาโครงสร้างพื้นฐานยกระดับคุณภาพชีวิตประชาชน และพัฒนาการคมนาคมทั้งทางบก ทางราง ทางน้ำ ทางอากาศ ให้มีความปลอดภัย มีมาตรฐานเชื่อมโยงจังหวัด กับกลุ่มจังหวัด ประเทศ อาเซียน และนานาชาติ (กลางทาง)
- ๔) พัฒนาการขับเคลื่อนยุทธศาสตร์จังหวัดด้วยกลไกการทำงานเชิงบูรณาการรูปแบบประชารัฐ เน้นการกิจร่วม พื้นที่เป็นฐาน ประชาชนเป็นศูนย์กลาง (กลางทาง)
- ๕) ปรับสภาพแวดล้อมเมือง สร้างภูมิทัศน์ใหม่ ให้มีความเป็นอารยสถาปัตย์ เป็นเมืองสะอาด เป็นระบบพร้อมต้อนรับแขกบ้านแขกเมืองด้วยความประทับใจ (กลางทาง)
- ๖) ยกระดับการบริการประชาชนให้มีความทันสมัย เป็นสากล และรองรับการเติบโตของเมืองสู่นานาชาติ (ปลายทาง)
- ๗) เตรียมพร้อมเมืองสู่สังคมดิจิทัล และพัฒนาสู่เมืองแห่งความทันสมัยด้วยเทคโนโลยี (ปลายทาง)

แผนพัฒนาท้องถิ่น ๔ ปี (พ.ศ. ๒๕๖๑ – ๒๕๖๔)

โดยองค์การบริหารส่วนตำบลบุโละบูโย อำเภอหนองจิก จังหวัดปัตตานี

๑.๔ ยุทธศาสตร์การพัฒนาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตจังหวัด

วิสัยทัศน์ “ เป็นองค์กรในการพัฒนาท้องถิ่น ปฏิรูปบริหารจัดการอย่างเสมอภาคและทั่วถึง
สร้างสังคมสันติสุขสู่ประชาคมอาเซียน ”

ยุทธศาสตร์ประกอบด้วย ๗ ยุทธศาสตร์ ๕๐ แนวทาง

ยุทธศาสตร์ที่ ๑ พัฒนาและเสริมสร้างความเข้มแข็งของระบบเศรษฐกิจชุมชนและแก้ไขปัญหาความ

ยากจน

แนวทางที่ ๑ ส่งเสริม สนับสนุนการสร้างงานสร้างอาชีพให้กับประชาชนในท้องถิ่น

ตามแนวทางปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง

แนวทางที่ ๒ ส่งเสริมและสนับสนุนอาชีพด้านการเกษตร และปศุสัตว์ ตามแนวทาง

การเกษตรทฤษฎีใหม่สู่นิคมอุตสาหกรรมอาหารฮาลาล

แนวทางที่ ๓ ส่งเสริมโครงการตามแนวพระราชดำริ

แนวทางที่ ๔ ส่งเสริมการตลาด การค้า การลงทุนในท้องถิ่น

แนวทางที่ ๕ ส่งเสริม สนับสนุนให้มีตลาดกลางจำหน่ายสินค้า

แนวทางที่ ๖ ส่งเสริม สนับสนุนผู้ประกอบการในการพัฒนาคุณภาพผลผลิตและ

ผลิตภัณฑ์

แนวทางที่ ๗ พัฒนามาตรฐานผลิตภัณฑ์และส่งเสริมการตลาดสินค้า OTOP

แนวทางที่ ๘ ส่งเสริมระบบเศรษฐกิจชุมชนควบคู่การพัฒนาองค์ความรู้ด้านการจัดการ

และการตลาด

แนวทางที่ ๙ พัฒนาภูมิปัญญาท้องถิ่นให้เป็นสินทรัพย์ทางปัญญาสร้างมูลค่าทางเศรษฐกิจ

แนวทางที่ ๑๐ อบรมฯให้ความรู้เพื่อสร้างจิตสำนึกในการประหยัด และลดหนี้สินในระดับ

ครัวเรือน

ยุทธศาสตร์ที่ ๒ พัฒนาคนและสังคมให้มีคุณภาพ

แนวทางที่ ๑ ส่งเสริม สนับสนุนการจัดการศึกษาทั้งในระบบ และ นอกระบบทุกระดับ

แนวทางที่ ๒ ส่งเสริมและสนับสนุนให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษา ศาสนา

และวัฒนธรรม ที่สอดคล้องตามความต้องการของประชาชน

แนวทางที่ ๓ ส่งเสริม สนับสนุนบทบาทสถานศึกษา ศาสนสถาน ให้เป็นแหล่งเรียนรู้ใน

ชุมชน

แนวทางที่ ๔ ส่งเสริม สนับสนุนการใช้สื่อนวัตกรรมเทคโนโลยีเพื่อการศึกษา

แผนพัฒนาท้องถิ่น ๔ ปี (พ.ศ. ๒๕๖๑ – ๒๕๖๔)

โดยองค์การบริหารส่วนตำบลบุไฉญ อำเภอหนองจิก จังหวัดปัตตานี

- แนวทางที่ ๕ ส่งเสริม สนับสนุนให้เด็ก เยาวชนได้มีส่วนร่วมในด้านการแสดงออกด้าน
ความคิดและมีนิสัยรักการเรียนรู้
- แนวทางที่ ๖ ส่งเสริม สนับสนุนการพัฒนาเด็ก เยาวชน และประชาชนให้มีคุณธรรมนำ
ความรู้ เกิดภูมิคุ้มกัน
- แนวทางที่ ๗ ส่งเสริมทำนุบำรุงศาสนา ศาสนสถาน ศาสนพิธีต่างๆ
- แนวทางที่ ๘ ส่งเสริมบำรุงศิลปะ จารีตประเพณี ศิลปวัฒนธรรมอันดีของท้องถิ่น และ
ภูมิปัญญาท้องถิ่น
- แนวทางที่ ๙ ส่งเสริมและสนับสนุนให้เกิดความเข้มแข็งของชุมชนและสถาบันครอบครัว
- แนวทางที่ ๑๐ ส่งเสริมและสนับสนุนการพัฒนาคุณภาพชีวิต และการคุ้มครองเด็ก สตรี
เยาวชน ผู้สูงอายุ ผู้พิการ ผู้ด้อยโอกาส และประชาชนโดยทั่วไป
- แนวทางที่ ๑๑ ควบคุมและป้องกันการแพร่ระบาดของยาเสพติดตลอดถึงการบำบัดฟื้นฟู
ทั้งทางด้านร่างกายและจิตใจแก่ผู้ติดยาเสพติด
- แนวทางที่ ๑๒ ส่งเสริมการป้องกันและการควบคุมโรคติดต่อ
- แนวทางที่ ๑๓ ส่งเสริมการสร้างสุขภาพตามวิถีชุมชน
- แนวทางที่ ๑๔ ส่งเสริมและสนับสนุนพัฒนาบุคลากรรองรับการเข้าสู่ประชาคมอาเซียน

ยุทธศาสตร์ที่ ๓ พัฒนาการกีฬาสู่ความเป็นเลิศและส่งเสริมการท่องเที่ยว

- แนวทางที่ ๑ ส่งเสริม สนับสนุน กิจกรรมด้านการกีฬาการออกกำลังกาย และกิจกรรม
นันทนาการ
- แนวทางที่ ๒ ส่งเสริมการพัฒนาทักษะด้านการกีฬา สู่ความเป็นเลิศ
- แนวทางที่ ๓ ส่งเสริม สนับสนุนการก่อสร้างและปรับปรุงสนามกีฬา
- แนวทางที่ ๔ ส่งเสริม สนับสนุนการประชาสัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยว
- แนวทางที่ ๕ ปรับปรุง พัฒนาแหล่งท่องเที่ยวและส่งเสริมกิจกรรม การท่องเที่ยวทุก
ประเภท
- แนวทางที่ ๖ ส่งเสริมและพัฒนาบุคลากรด้านการกีฬาและการท่องเที่ยว
- แนวทางที่ ๗ พัฒนาระบบบริหารจัดการ การกีฬาและการท่องเที่ยวแบบบูรณาการโดย
เน้นการมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วน
- แนวทางที่ ๘ ส่งเสริม สนับสนุนการสร้างภาพลักษณ์ของจังหวัดอย่างต่อเนื่อง

ยุทธศาสตร์ที่ ๔ การบริหารจัดการที่ดี

- แนวทางที่ ๑ ส่งเสริมสวัสดิการ และการพัฒนาศักยภาพบุคลากรภายในองค์กร
- แนวทางที่ ๒ พัฒนา ปรับปรุงจัดหาเครื่องมือ เครื่องใช้ และพัฒนาสถานที่ปฏิบัติงาน
- แนวทางที่ ๓ พัฒนา ปรับปรุงระบบบริหารจัดการองค์กรตามหลักการบริหารจัดการบ้านเมืองที่ดี
- แนวทางที่ ๔ พัฒนาและสร้างระบบการให้บริการที่ทันสมัยรวดเร็วและมีประสิทธิภาพ
- แนวทางที่ ๕ ปรับปรุงรูปแบบการทำงาน อำนวยความสะดวก ลดขั้นตอนกระบวนการทำงาน
- แนวทางที่ ๖ พัฒนาส่งเสริมระบบประชาสัมพันธ์การดำเนินงานขององค์กร รองรับบริการเข้าสู่ประชาคมอาเซียน

ยุทธศาสตร์ที่ ๕ พัฒนาโครงสร้างพื้นฐานให้ได้มาตรฐาน

- แนวทางที่ ๑ ก่อสร้าง บุกเบิก ปรับปรุง บำรุงรักษาทางคมนาคม สะพาน เขื่อน ระบบระบายน้ำ ระบบชลประทานขนาดเล็ก และท่าเรือ
- แนวทางที่ ๒ พัฒนาปรับปรุงระบบจราจร และการขนส่ง
- แนวทางที่ ๓ จัดให้มีไฟฟ้าใช้อย่างทั่วถึง
- แนวทางที่ ๔ ก่อสร้าง ปรับปรุงแหล่งน้ำอุปโภค บริโภค และระบบประปา
- แนวทางที่ ๕ จัดทำผังเมืองและผังตำบล

ยุทธศาสตร์ที่ ๖ จัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอย่างยั่งยืน

- แนวทางที่ ๑ ค้ำครอง ดูแล และบำรุงรักษาทรัพยากรธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อมอย่างยั่งยืน
- แนวทางที่ ๒ ส่งเสริมและสนับสนุนให้ประชาชนมีจิตสำนึกในการร่วมกันอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
- แนวทางที่ ๓ ปรับปรุงภูมิทัศน์ในชุมชนและเมือง
- แนวทางที่ ๔ จัดทำระบบกำจัดขยะและสิ่งปฏิกูลตลอดจนระบบบำบัดน้ำเสีย
- แนวทางที่ ๕ ส่งเสริม สนับสนุนการพัฒนากระบวนการจัดการและป้องกันภัยพิบัติ

ยุทธศาสตร์ที่ ๗ ส่งเสริมการรักษาความมั่นคงและเสริมสร้างสันติสุข

แนวทางที่ ๑ ส่งเสริม สนับสนุนกิจกรรมด้านการรักษาความปลอดภัย ในชีวิตและ
ทรัพย์สินของประชาชน

แนวทางที่ ๒ เสริมสร้างความเข้มแข็งของชุมชนให้มีส่วนร่วมในการรักษาความสงบ
เรียบร้อยในท้องถิ่นเพื่อให้เกิดสันติสุข

แนวทางที่ ๓ ส่งเสริมให้ท้องถิ่นมีความสามารถและมีศักยภาพในการสนับสนุนงานป้องกัน
และบรรเทาสาธารณภัยตลอดถึงการรักษาความสงบเรียบร้อยในท้องถิ่น

๒. ยุทธศาสตร์ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

๒.๑ วิสัยทัศน์

องค์การบริหารส่วนตำบลตาเกาะได้กำหนดวิสัยทัศน์เพื่อเป็นสภาพการณ์ในอุดมคติซึ่งเป็นจุดมุ่งหมายและคาดหวังที่จะให้เกิดขึ้นหรือบรรลุในอนาคตข้างหน้า ตำบลบุละโป๊ะเป็นตำบลขนาดกลางที่มีประชากรส่วนใหญ่นับถือศาสนา อุนร์กะฮิลปะ วัฒนธรรมท้องถิ่น โดยยึดแนวทางวิถีชีวิตตามแบบมุสลิม และแบบพุทธศาสนา จึงเป็นชุมชนแบบพหุวัฒนธรรม ประกอบอาชีพเกษตรกรรมเป็นอาชีพหลัก ความคาดหวังในอนาคตต้องเป็นชุมชนที่สงบสุข น่าอยู่ และมีฐานะความเป็นอยู่ที่ดี และสนองตามนโยบายของรัฐ จึงได้กำหนดวิสัยทัศน์ ดังนี้

“สังคมภูมิปัญญา การคมนาคมสะดวก เศรษฐกิจพึ่งตนเอง ครอบครัวอบอุ่น ชุมชนสันติสุข”

พันธกิจการพัฒนาองค์การบริหารส่วนตำบลบุละโป๊ะ

๑. การส่งเสริมสนับสนุนการพัฒนา การศึกษา สาธารณสุข การกีฬา ให้ความสำคัญกับเด็ก เยาวชน ผู้ด้อยโอกาส ผู้สูงอายุ ตลอดจนส่งเสริมศิลปวัฒนธรรม ส่งเสริมภูมิปัญญาท้องถิ่น
๒. การรักษาระบบการบริหารจัดการที่ดี โดยให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการตัดสินใจ การวางแผนพัฒนา ตรวจสอบเพื่อให้เกิดความโปร่งใส
๓. ส่งเสริมการพัฒนากลุ่มอาชีพ พัฒนารายได้พัฒนาศักยภาพคนและชุมชนให้เข้มแข็ง
๔. การสร้างระบบคมนาคม ระบบสาธารณูปโภค และสาธารณูปการที่มีประสิทธิภาพ
๕. มุ่งส่งเสริมความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชน
๖. พัฒนาในการจัดการขยะมูลฝอย จัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน

จุดมุ่งหมายเพื่อการพัฒนา

๑. พัฒนาคุณภาพชีวิตและพัฒนาการศึกษา บุคลากรทางการศึกษา ให้ได้มาตรฐาน
๒. ส่งเสริมศิลปวัฒนธรรมและภูมิปัญญาท้องถิ่น
๓. ด้านโครงสร้างพื้นฐานได้มาตรฐานครอบคลุมทุกพื้นที่
๔. ประชาชนร่วมอนุรักษ์และใช้ทรัพยากรธรรมชาติอย่างคุ้มค่า
๕. ชุมชนน่าอยู่ประชาชนมีคุณภาพชีวิตที่ดี
๖. ประชาชนมีอาชีพและมีรายได้
๗. ประชาชนมีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็นและได้รับบริการอย่างเป็นธรรม
๘. ลดปัญหาอาชญากรรม

๒.๒ ยุทธศาสตร์

๑. ยุทธศาสตร์ด้านพัฒนาคุณภาพชีวิตและสังคม

แนวทางการพัฒนา

๑. แนวทางการพัฒนาคนส่งเสริมบุคลากรทางการศึกษา สนับสนุนวัสดุอุปกรณ์ให้ได้มาตรฐาน
๒. แนวทางการส่งเสริมศาสนา ศิลปวัฒนธรรม และภูมิปัญญาท้องถิ่น
๓. แนวทางการส่งเสริมสาธารณสุข
๔. แนวทางการป้องกันและแก้ปัญหาอาชญากรรม
๕. แนวทางการพัฒนาการกีฬาและนันทนาการ
๖. แนวทางการส่งเสริมและพัฒนาเด็ก เยาวชน สตรี ผู้สูงอายุและผู้พิการ
๗. แนวทางการส่งเสริมการเกษตรและอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ

๒. ยุทธศาสตร์ด้านการพัฒนาเศรษฐกิจการคลังและการท่องเที่ยว

แนวทางการพัฒนา

๑. แนวทางการพัฒนาเศรษฐกิจและส่งเสริมอาชีพ
๒. แนวทางการพัฒนารายได้ของท้องถิ่น
๓. การสนับสนุนและพัฒนารวมกลุ่มของประชาชนด้วยวิธีสหกรณ์

๓. ยุทธศาสตร์ด้านการพัฒนาการเมืองการปกครองและการบริหาร

แนวทางการพัฒนา

๑. การส่งเสริมการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี
๒. แนวทางการพัฒนาการเมืองการปกครองและระบบการบริหาร
๓. แนวทางส่งเสริมและพัฒนากิจกรรมมีส่วนร่วมของประชาชน
๔. แนวทางการพัฒนาผู้บริหาร สมาชิกสภาท้องถิ่น และพนักงานส่วนท้องถิ่นและลูกจ้าง

๔. ยุทธศาสตร์ด้านการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน

แนวทางการพัฒนา

๑. แนวทางการก่อสร้าง ปรับปรุง ซ่อมแซม บำรุงรักษา ถนน สะพาน ท่อระบายทางเท้า สะพาน ระบายน้ำ และท่อระบายน้ำ
๒. แนวทางการพัฒนา การติดตั้ง ซ่อมแซม และขยายเขตไฟฟ้า
๓. แนวทางการพัฒนา ก่อสร้างขยายเขตระบบประปา ปรับปรุง แหล่งน้ำเพื่อการอุปโภค บริโภค และเพื่อการเกษตร

๕. ยุทธศาสตร์การเสริมสร้างสันติสุขอย่างยั่งยืน

แนวทางการพัฒนา

๑. แนวทางการป้องกันและรักษาความสงบเรียบร้อย
๒. แนวทางการเสริมสร้างความเข้มแข็งของชุมชนในการสร้างสันติสุข
๓. แนวทางการป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย

๒.๓ เป้าประสงค์

- ๑) การพัฒนาคุณภาพชีวิตและสังคม
- ๒) ด้านการพัฒนาเศรษฐกิจและการคลัง
- ๓) ประชาชนมีศักยภาพมีรายได้เพียงพอสามารถพึ่งตนเองได้
- ๔) ส่งเสริมและพัฒนาการมีส่วนร่วมของประชาชน
- ๕) พัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน
- ๖) การเสริมสร้างสันติสุขอย่างยั่งยืน

๒.๔ ตัวชี้วัด

๑. ร้อยละของประชาชนผู้ยากไร้ ผู้ด้อยโอกาส ผู้พิการ มีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น
๒. ร้อยละของประชาชน เล็งเห็นความสำคัญของศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่น
๓. ประชาชนในตำบลได้รับการส่งเสริมอาชีพ ร้อยละ ๑๐ ของพื้นที่
๔. ประชาชนมีส่วนร่วมในการบริหารการเมืองการปกครอง ร้อยละ ๕
๕. ร้อยละของประชาชนมีความพึงพอใจในการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน
๖. ชุมชนมีความเข้มแข็ง ร้อยละ ๕ ของพื้นที่

๒.๕ ค่าเป้าหมาย

- ๑) ประชาชนมีได้รับการพัฒนาคุณภาพชีวิตและสังคม
- ๒) พื้นที่ตำบลบุโหละบุโย มีการพัฒนาด้านการพัฒนาเศรษฐกิจและส่งเสริมอาชีพ
- ๓) ประชาชนมีศักยภาพมีรายได้เพียงพอสามารถพึ่งตนเองได้
- ๔) ประชาชนมีส่วนร่วมในการพัฒนาตำบลและการมีส่วนร่วมทางการเมือง
- ๕) ประชาชนใช้เส้นทางคมนาคมสะดวกยิ่งขึ้น ใช้เป็นเส้นทางลำเลียงผลผลิตทางการเกษตร
- ๖) เกิดการเสริมสร้างสันติสุขอย่างยั่งยืนในชุมชน

๒.๖ กลยุทธ์

- ๑) การพัฒนาคุณภาพชีวิตและสังคม
- ๒) ด้านการพัฒนาเศรษฐกิจการคลังและการท่องเที่ยว
- ๓) ประชาชนมีศักยภาพมีรายได้เพียงพอสามารถพึ่งตนเองได้
- ๔) ส่งเสริมและพัฒนาการมีส่วนร่วมของประชาชน
- ๕) พัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน
- ๖) การเสริมสร้างสันติสุขอย่างยั่งยืน

๒.๗ จุดยืนทางยุทธศาสตร์

แผนงาน

- ๑) แผนงานบริหารงานทั่วไป
- ๒) แผนงานการรักษาความสงบภายใน

- ๓) แผนงานการศึกษา
- ๔) แผนงานสาธารณสุข
- ๕) แผนงานสังคมสงเคราะห์
- ๖) แผนงานสร้างความเข้มแข็ง
- ๗) แผนงานการศาสนาและวัฒนธรรมและนันทนาการ
- ๘) แผนงานงบกลาง

๒.๘ ความเชื่อมโยงของยุทธศาสตร์ในภาพรวม

การจัดทำแผนพัฒนาท้องถิ่นสี่ปีของเทศบาลมีความเชื่อมโยงของยุทธศาสตร์ในภาพรวม ดังนี้

๓. การวิเคราะห์เพื่อพัฒนาท้องถิ่น

๓.๑ ผลการวิเคราะห์ศักยภาพเพื่อประเมินสถานภาพการพัฒนาในปัจจุบันและโอกาสการพัฒนาในอนาคตของท้องถิ่นด้วยเทคนิค SWOT Analysis

จุดแข็ง	จุดอ่อน
๑. การวิเคราะห์จากปัจจัยภายนอก - นโยบายรัฐบาล นโยบาย ๓ จังหวัดชายแดนใต้ และวิสัยทัศน์จังหวัดปัตตานี เอื้อต่อการพัฒนาท้องถิ่นในระดับหนึ่ง - ความพิเศษเรื่องความหลากหลายทางวัฒนธรรมแบบพหุนิยม สามารถเป็นจุดแข็ง เรียกนักท่องเที่ยวให้เข้ามาท่องเที่ยวได้หากสามารถแก้ไขเรื่องความไม่สงบเรียบร้อยภายในพื้นที่ได้ - จังหวัดปัตตานีมีแหล่งท่องเที่ยวและโบราณสถานสำคัญหลายแห่ง เช่น น้ำตกทรายขาว หาดตะโละกาโปร์ หาดแหมแหม มัสยิดกรือเซะ ป่าชายเลน ฯลฯ	๑. การวิเคราะห์จากปัจจัยภายนอก - ปัญหาการขาดการประสานงานระหว่างหน่วยงานในพื้นที่ (ขาดหลักการบูรณาการ) - ประชาชนใน ๓ จังหวัดชายแดนภาคใต้ การศึกษาอยู่ในระดับต่ำและขาดการกระตุ้นหรือรื้อฟื้นในการพัฒนาคุณภาพชีวิตและความร่วมมือระหว่างกลุ่มองค์กร

โอกาส	อุปสรรค
- ความหลากหลายทางวัฒนธรรมแบบพหุนิยมสามารถเป็นจุดเรียกนักท่องเที่ยวให้เข้ามาท่องเที่ยวได้ หากสามารถแก้ไขเรื่องความไม่สงบเรียบร้อยในพื้นที่ ๓ จังหวัดชายแดนภาคใต้ - มีทุนทางสังคมที่สำคัญ คือ ทรัพยากรมนุษย์ ที่ส่วนใหญ่นับถือศาสนาอิสลาม ทำให้เป็นศูนย์กลางอิสลามศึกษา - มีการสนับสนุนโครงการอันเนื่องมาจากพระราชดำริ - การที่เป็นประตูสู่ประเทศมาเลเซีย ทำให้สามารถพัฒนาเป็นจังหวัดเศรษฐกิจของภาคใต้ได้	- เหตุการณ์ความไม่สงบเรียบร้อยในพื้นที่ ๓ จังหวัดชายแดนภาคใต้ ส่งผลกระทบต่อสภาพความเป็นอยู่ การประกอบอาชีพของประชาชนในพื้นที่ - นโยบายรัฐบาล นโยบายสามจังหวัดชายแดนใต้ และนโยบายวิสัยทัศน์จังหวัดปัตตานี ถึงแม้จะสอดคล้องกัน แต่ยังมีเหตุการณ์ความไม่สงบเรียบร้อยในพื้นที่ ๓ จังหวัดชายแดนภาคใต้ เข้ามาประกอบด้วย ทั้งให้แนวทางที่ตั้งเป้าหมายไว้ไม่ได้รับการปรับปรุงแก้ไขระเบียบ ข้อปฏิบัติให้สอดคล้องกัน

จุดแข็ง	จุดอ่อน
๒. การวิเคราะห์จากปัจจัยภายใน - องค์การบริหารส่วนตำบลบุโละบุโย ตั้งอยู่ในจุดภูมิศาสตร์ที่เหมาะสมกับการพัฒนาทั้งด้านเศรษฐกิจสังคม เนื่องจากเป็นพื้นที่ที่ตั้งอยู่ที่มีระบบน้ำชลประทานส่งผ่านตลอดปี หากขาดน้ำสามารถสนับสนุนน้ำจากเขื่อนชลประทานจังหวัดปัตตานีได้ - ด้านการเมือง การบริหารองค์การบริหารส่วนตำบลสามารถบริหารงานด้วยความโปร่งใส ตรวจสอบได้ และมีบุคลากรที่เพียงพอในระดับหนึ่ง พร้อมต่อการพัฒนาองค์การบริหารส่วนตำบลให้เจริญต่อไป - มีความอุดมสมบูรณ์ในเรื่องผลิตผลทางการเกษตร	๒. การวิเคราะห์จากปัจจัยภายใน - ประชาชนในพื้นที่มีการศึกษาดำเนินการเป็นจำนวนมาก เนื่องจากไม่ค่อยให้ความสำคัญเรื่องการศึกษาเท่าที่ควรซึ่งเป็นปัญหาสำคัญอย่างยิ่งต่อการพัฒนาในทุกๆด้าน - ปัญหาการอพยพแรงงานไปทำงานในประเทศมาเลเซีย - ขาดความร่วมมือในการดำเนินงานของชุมชน

โอกาส	อุปสรรค
- องค์การบริหารส่วนตำบลบุโละบุโย ตั้งอยู่ในจุดภูมิศาสตร์ที่เหมาะสมกับการพัฒนาทั้งด้านเศรษฐกิจสังคม เนื่องจากเป็นพื้นที่ที่ตั้งอยู่ที่มีระบบน้ำชลประทานส่งผ่านตลอดปี หากขาดน้ำสามารถสนับสนุนน้ำจากเขื่อนชลประทานจังหวัดปัตตานีได้ - เป็นเมืองที่มีคมนาคมที่สะดวกและเป็นทางผ่านระหว่างจังหวัด ซึ่งสามารถพัฒนาเป็นเมืองเศรษฐกิจได้ในอนาคต - มีความอุดมสมบูรณ์ในเรื่องทรัพยากรธรรมชาติและผลิตผลทางการเกษตร ทำให้มีผลต่อการพัฒนาในอนาคต	- ปัญหาความไม่สงบเรียบร้อยในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนภาคใต้ - ปัญหาด้านงบประมาณการพัฒนาท้องถิ่นไม่เพียงพอ - ปัญหาเรื่องระเบียบกฎหมายข้อปฏิบัติไม่สอดคล้องกับการบริหารงานแบบบูรณาการ

๓.๒ การประเมินสถานการณ์สภาพแวดล้อมภายนอกที่เกี่ยวข้อง

ด้าน	สถานการณ์ภาพแวดล้อมภายนอกที่เกี่ยวข้อง	ขอบข่ายและปริมาณของปัญหา/ความต้องการ	พื้นที่เป้าหมาย/กลุ่มเป้าหมาย	ความคาดหวังและแนวโน้มอนาคต
๑. การพัฒนาคุณภาพชีวิตและสังคม	๑) การศึกษาสื่อการเรียนการสอนยังไม่พอเพียง เด็กนักเรียนไม่ได้รับการศึกษาต่อในระดับที่สูงกว่าชั้นพื้นฐานและขาดงบประมาณในการศึกษา ครอบครัวยากจน ๒) เด็กและผู้สูงอายุบางครอบครัว ผู้สูงอายุอยู่ตามลำพัง และรับภาระในการดูแลเด็ก ๓) ผู้พิการไม่ได้รับความช่วยเหลือในดำรงชีวิต ๔) ประชาชนกรอายุตั้งแต่ ๓๕ ขึ้นไป ไม่ได้ตรวจสุขภาพประจำปี ๕) ประชาชนในพื้นที่ป่วยเป็นโรคเรื้อรังแนวโน้มที่เพิ่มขึ้น เช่น เบาหวาน ความดัน	- สังคมในชุมชน - เด็ก ผู้สูงอายุในชุมชน - ผู้พิการในชุมชน - ด้านสาธารณสุข - ด้านสาธารณสุข	- เด็กนักเรียนในเขตตำบล	- มีสื่อการเรียนการสอนที่พอเพียง เด็กนักเรียนได้รับการศึกษาที่สูงขึ้น มีงบประมาณในการศึกษาเล่าเรียน - ผู้สูงอายุและเด็กได้รับการดูแลที่ดี - ผู้พิการได้รับความช่วยเหลือในการดำรงชีวิตและทั่วถึง
๒. การพัฒนาเศรษฐกิจการคลังและการท่องเที่ยว	๑) ประชาชนไม่มีการวางแผนในการดำเนินงาน	- การวางแผน	- ประชาชนในเขตตำบล	- ประชาชนสามารถวางแผนการดำเนินงานได้เอง

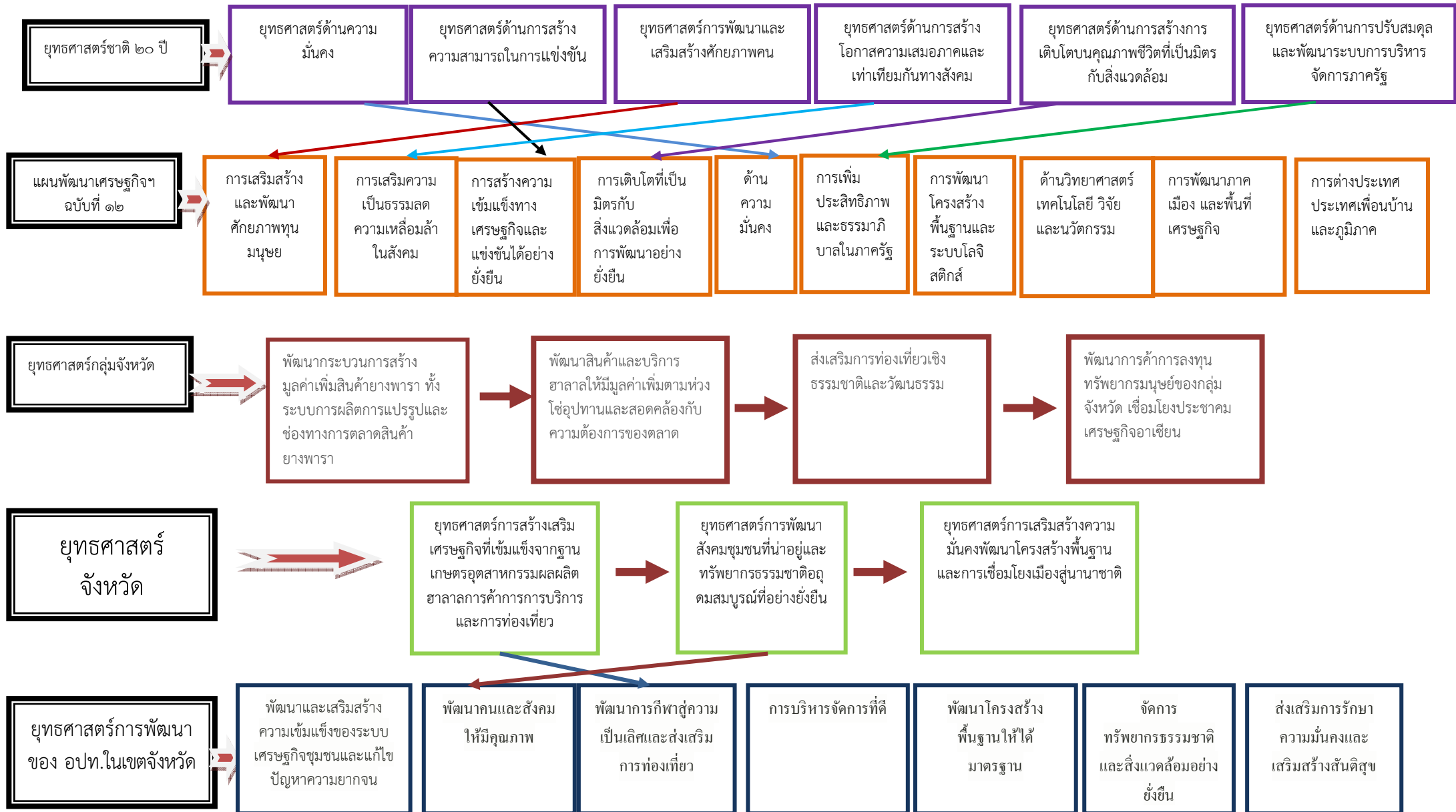
ด้าน	สถานการณ์ภาพ แวดล้อม ภายนอกที่เกี่ยวข้อง	ข้อบ่งชี้และปริมาณ ของปัญหา/ ความต้องการ	พื้นที่เป้าหมาย/ กลุ่มเป้าหมาย	ความคาดหวัง และ แนวโน้ม อนาคต
๓. การพัฒนาด้านการเมืองการปกครองและการบริหาร	๑.) ประชาชนมีส่วนร่วมในการบริหารกิจการบ้านเมืองเป็นส่วนน้อย	- ส่งเสริมกระบวนการมีส่วนร่วม	- ประชาชนในตำบลบุโละบุโย	
๔. การพัฒนาด้านโครงสร้างพื้นฐาน	๑) ขาดแคลนแหล่งน้ำในการเกษตรและน้ำประปาสำหรับอุปโภค-บริโภคยังไม่พอเพียงและยังไม่ได้มาตรฐาน ๒) ไฟฟ้าส่องสว่างทางและที่สาธารณะยังไม่สามารถดำเนินการครอบคลุมพื้นที่ได้ทั้งหมด ๓) ชุมชนขยายมากขึ้นระบบระบายน้ำยังไม่เพียงพอ เกิดการอุดตัน	- แหล่งน้ำและน้ำประปาในการอุปโภค-บริโภค - ไฟฟ้า - ราง/ท่อระบายน้ำ	ตำบลบุโละบุโย	- ประชาชนมีแหล่งน้ำและมีน้ำประปาใช้อย่างพอเพียงมีคุณภาพตามมาตรฐานมากขึ้น - ทางและที่สาธารณะมีแสงสว่างเพียงพอประชาชนได้รับความสะดวกในการสัญจรไปมาและป้องกันการเกิดอาชญากรรมได้ - มีรางระบายน้ำสามารถระบายน้ำได้สะดวก ไม่อุดตัน ไม่ส่งกลิ่นเหม็น
๕. การพัฒนาด้านการเสริมสร้างสันติสุขอย่างยั่งยืน	๑) ประชาชนในพื้นที่ไม่สามารถพึ่งพาตนเองได้ร้อยละ ๑๐ ๒) เกิดเหตุการณ์ความไม่สงบในพื้นที่	- ให้ความรู้ในเรื่องการเกษตรพอเพียง	- ประชาชนในตำบลบุโละบุโย	- ประชาชนมีอาชีพเลี้ยงตนเองและครอบครัวได้ - พื้นที่มีความสงบสุขและปลอดภัย

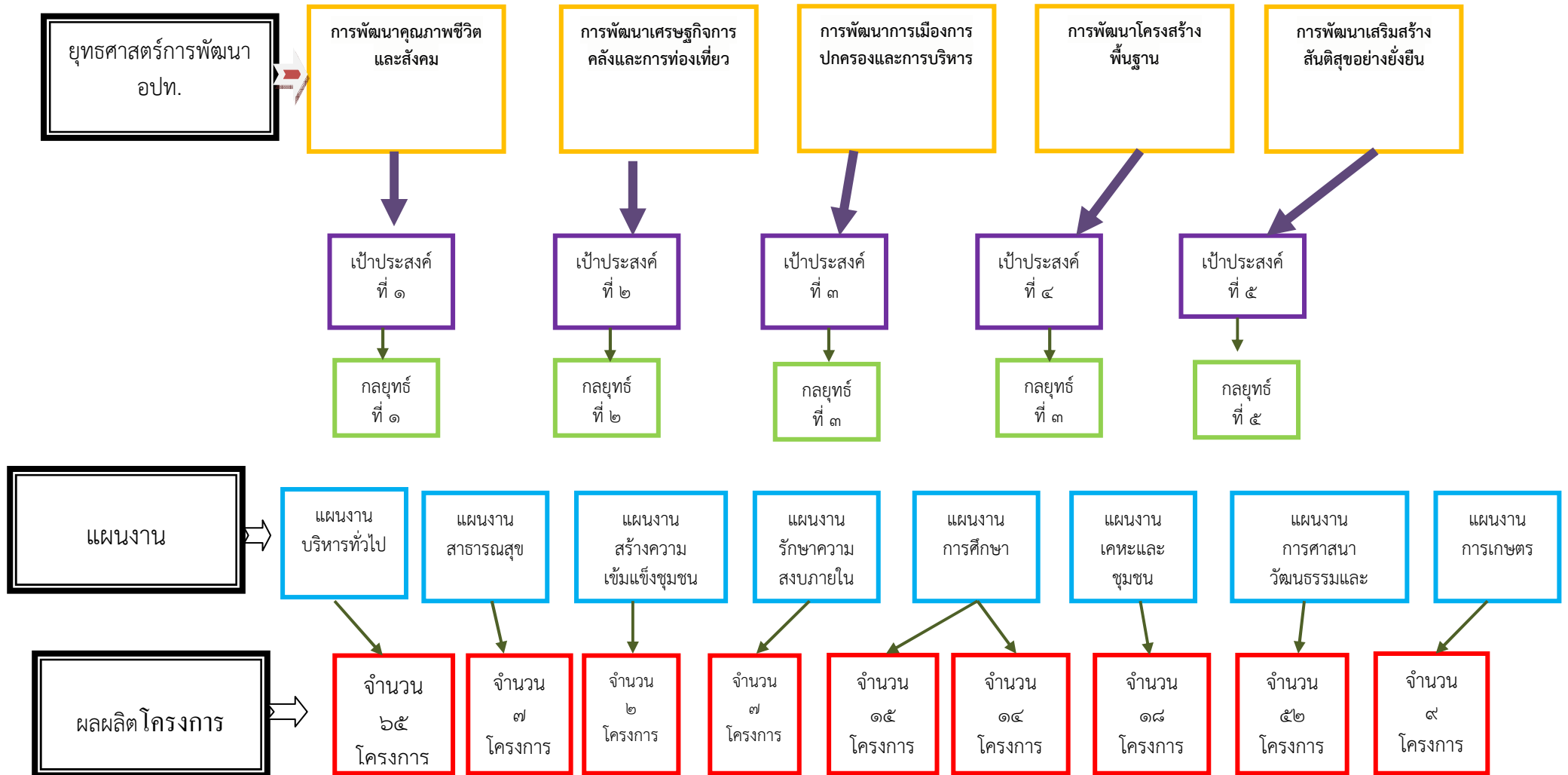
๓.๓ ความเชื่อมโยงยุทธศาสตร์การพัฒนาจังหวัดกับยุทธศาสตร์การพัฒนาของ อปท.

แบบ ยท.๐๑

โครงสร้างเชื่อมโยงแผนยุทธศาสตร์การพัฒนา พ.ศ. 25561 – 2564

โครงสร้างเชื่อมโยงแผนยุทธศาสตร์การพัฒนาองค์การบริหารส่วนตำบลปูละปุโย

๓.๔ แผนผังยุทธศาสตร์ (strategic map)

๓.๕รายละเอียดยุทธศาสตร์

แบบ ยท ๐๓

ความเชื่อมโยง กับยุทธศาสตร์ จังหวัด	ยุทธศาสตร์ อปท. ในเขต จังหวัด	ยุทธศาสตร์ อปท.	เป้าประสงค์	ตัวชี้วัดผลผลิต/ โครงการ	ค่าเป้าหมาย				ความก้าวหน้า ของเป้าหมาย	กลยุทธ์	ผลผลิต/ โครงการ	หน่วยงาน รับผิดชอบ หลัก	หน่วย สนับสนุน
					๖๑	๖๒	๖๓	๖๔					
ยุทธศาสตร์ที่ ๒ การพัฒนาสังคม ชุมชนที่น่าอยู่ และ ทรัพยากรธรรม ชาติอุดม สมบูรณ์ที่ยั่งยืน	ยุทธศาสตร์ ที่ ๒ การ พัฒนาคน และสังคม ให้มีคุณภาพ ยุทธศาสตร์ ที่๖ การ จัดการ ทรัพยากรธ รมชาติและ สิ่งแวดล้อม อย่างยั่งยืน	ยุทธศาสตร์ ที่ ๑ การ พัฒนา คุณภาพชีวิต และสังคม	๑.การพัฒนาคน ส่งเสริมบุคลากร ทางการศึกษา สนับสนุนวัสดุ อุปกรณ์ให้ได้ มาตรฐาน ๒.ส่งเสริมศาสนา ศิลปวัฒนธรรม และภูมิปัญญา ท้องถิ่น ๓.ส่งเสริม สาธารณสุข ๔.พัฒนากีฬา และนันทนาการ ๕.ส่งเสริมสตรี เด็ก ผู้สูงอายุ ผู้ พิการ ๖.ส่งเสริม การเกษตรและ อนุรักษ์ ทรัพยากรธรรม ชาติ	-ร้อยละของกลุ่ม อาชีพที่ได้รับการ สนับสนุน	๑๕	๑๕	๑๕	๑๕	๑๕ โครงการ	- การพัฒนา คุณภาพชีวิตและ สังคม	๖๐ โครงการ	สำนักปลัด ส่วน การศึกษา ส่วนการคลัง	-
				-จำนวนโครงการที่ ดำเนินการ									

ความเชื่อมโยง กับยุทธศาสตร์ จังหวัด	ยุทธศาสตร์ อปท. ในเขต จังหวัด	ยุทธศาสตร์ อปท.	เป้าประสงค์	ตัวชี้วัดผลผลิต/ โครงการ	ค่าเป้าหมาย				ความก้าวหน้า ของเป้าหมาย	กลยุทธ์	ผลผลิต/ โครงการ	หน่วยงาน รับผิดชอบ หลัก	หน่วย สนับสนุน
					๖๑	๖๒	๖๓	๖๔					
ยุทธศาสตร์ที่ ๑ การสร้างเสริม เศรษฐกิจที่ เข้มแข็งจากฐาน เกษตร อุตสาหกรรม ผลิตฮาลาล การค้าการ บริการและการ ท่องเที่ยว	ยุทธศาสตร์ ที่ ๑ พัฒนา และ เสริมสร้าง ความ เข้มแข็งของ ระบบ เศรษฐกิจ ชุมชนและ แก้ไขปัญหา ความ ยากจน	ยุทธศาสตร์ ที่ ๒ การ พัฒนา เศรษฐกิจ การคลังและ การ ท่องเที่ยว	๑.การพัฒนา เศรษฐกิจและ ส่งเสริมอาชีพ ๒. การพัฒนา รายได้ของ ท้องถิ่น ๓. การสนับสนุน และพัฒนารวม กลุ่มของ ประชาชนด้วยวิธี สหกรณ์	-ร้อยละของกลุ่ม อาชีพที่ได้รับการ สนับสนุน	๑๐	๑๐	๑๐	๑๐	- ๑๐ โครงการ	- การพัฒนา เศรษฐกิจการ คลังและการ ท่องเที่ยว	๔๐ โครงการ	สำนักปลัด ส่วน การศึกษา ส่วนการคลัง	-
				-จำนวนโครงการที่ ดำเนินการ									

ความเชื่อมโยง กับยุทธศาสตร์ จังหวัด	ยุทธศาสตร์ อปท. ในเขต จังหวัด	ยุทธศาสตร์ อปท.	เป้าประสงค์	ตัวชี้วัดผลผลิต/ โครงการ	ค่าเป้าหมาย				ความก้าวหน้า ของเป้าหมาย	กลยุทธ์	ผลผลิต/ โครงการ	หน่วยงาน รับผิดชอบ หลัก	หน่วย สนับสนุน
					๖๑	๖๒	๖๓	๖๔					
-	ยุทธศาสตร์ ที่ ๔ การ บริหาร จัดการที่ดี	ยุทธศาสตร์ ที่ ๓ การ พัฒนาด้าน การเมือง การ ปกครอง และการ บริหาร	๑.ส่งเสริมการ บริหารกิจการ บ้านเมืองที่ดี ๒. การเมือง การ ปกครองและระบบ การบริหาร ๓. ส่งเสริมและ พัฒนาการมีส่วน ร่วมของประชาชน ๔.การพัฒนา ผู้บริหาร สมาชิก สภาท้องถิ่น และ พนักงานส่วน ท้องถิ่นและลูกจ้าง	- จำนวนโครงการที่ ดำเนินการ - ร้อยละของความ พึงพอใจของ บุคลากรและ ประชาชน	๕	๕	๕	๕	๕ โครงการ	- การพัฒนาด้าน การเมืองการ ปกครองและกา กรบริหาร	๒๐ โครงการ	สำนักปลัด ส่วน การศึกษา ส่วนการคลัง	-

ความเชื่อมโยง กับยุทธศาสตร์ จังหวัด	ยุทธศาสตร์ อปท. ในเขต จังหวัด	ยุทธศาสตร์ อปท.	เป้าประสงค์	ตัวชี้วัดผลผลิต/ โครงการ	ค่าเป้าหมาย				ความก้าวหน้า ของเป้าหมาย	กลยุทธ์	ผลผลิต/ โครงการ	หน่วยงาน รับผิดชอบ หลัก	หน่วย สนับสนุน
					๖๑	๖๒	๖๓	๖๔					
ยุทธศาสตร์ ที่ ๓ การเสริมสร้าง ความมั่นคง โครงสร้าง พื้นฐานและการ เชื่อมโยงเมืองสู่ นานาชาติ	ยุทธศาสตร์ ที่ ๕ พัฒนา โครงสร้าง พื้นฐานให้ ได้มาตรฐาน	ยุทธศาสตร์ ที่ ๔ การ พัฒนาด้าน โครงสร้าง พื้นฐาน	๑.การก่อสร้าง ปรับปรุง ซ่อมแซม บำรุงรักษา ถนน ทางเท้า สะพาน คู ระบายน้ำ และท่อ ระบายน้ำ ๒. การติดตั้ง ซ่อมแซมและขยาย ไฟฟ้าสาธารณะ ๓. ก่อสร้างขยาย ระบบประปา ปรับปรุงแหล่งน้ำ เพื่ออุปโภค-บริโภค	- จำนวนโครงการที่ ดำเนินการ - ร้อยละของ ประชาชนที่ เดินทางสะดวก - ร้อยละของ ประชาชนที่พึง พอใจ	๑๐	๑๐	๑๐	๑๐	๑๐ โครงการ	- การพัฒนา โครงสร้าง พื้นฐาน	๔๐ โครงการ	ส่วนโยธา	-

ความเชื่อมโยง กับยุทธศาสตร์ จังหวัด	ยุทธศาสตร์ อปท. ในเขต จังหวัด	ยุทธศาสตร์ อปท.	เป้าหมายจาก พันธกิจ/ จุดมุ่งหมายเพื่อ การพัฒนา	ตัวชี้วัดระดับ เป้าประสงค์/ จุดมุ่งหมาย เพื่อการพัฒนา (ตัวชี้วัดรวม)	ค่าเป้าหมาย				ความก้าวหน้า ของเป้าหมาย	กลยุทธ์	ผลผลิต/ โครงการ	หน่วยงาน รับผิดชอบ หลัก	หน่วย สนับสนุน
					๖๑	๖๒	๖๓	๖๔					
-	ยุทธศาสตร์ ที่ ๗ ส่งเสริมการ รักษาความ มั่นคงและ เสริมสร้าง สันติสุข	ยุทธศาสตร์ ที่ ๕ การ พัฒนาด้าน เสริมสร้าง สันติสุข อย่างยั่งยืน	๑. การป้องกันและ รักษาความสงบ เรียบร้อย ๒.การเสริมสร้าง ความเข้มแข็งของ ชุมชนในสร้างสันติ สุข ๓.การป้องกันและ บรรเทาสาธารณ ภัย	- จำนวนโครงการที่ ดำเนินการ - ร้อยละ ของ ประชาชนในตำบล ที่พึงพอใจ	๑๐	๑๐	๑๐	๑๐	๑๐ โครงการ	- การเสริมสร้าง สันติสุขอย่าง ยั่งยืน	๔๐ โครงการ	สำนักปลัด ส่วนโยธา	-

ส่วนที่ ๔

การนำแผนพัฒนาท้องถิ่นไปสู่การปฏิบัติ

๑. ยุทธศาสตร์การพัฒนาและแผนงาน

ที่	ยุทธศาสตร์	ด้าน	แผนงาน	หน่วยงาน รับผิดชอบหลัก	หน่วยงาน สนับสนุน
๑	ยุทธศาสตร์การพัฒนาคุณภาพชีวิต และสังคม	๑.บริการชุมชนและสังคม ๒.ด้านการเศรษฐกิจ	๑.การศึกษา ๒.งานสาธารณสุข ๓.งานสังคม สงเคราะห์ ๔.การศาสนา วัฒนธรรม และ นันทนาการ ๑. งานการเกษตร	ส่วนการศึกษา สำนักปลัด	
๒	ยุทธศาสตร์การพัฒนาเศรษฐกิจการ คลังและการท่องเที่ยว	๑.งานบริหารทั่วไป ๒.การบริการชุมชนและ สังคม	๑.งานบริหารงาน ทั่วไป ๒.งานบริหารงาน คลัง	กองคลัง	
๓	ยุทธศาสตร์การพัฒนาด้านการเมือง การปกครองและการบริหาร	๑.งานบริหารทั่วไป	๑.บริหารงาน ทั่วไป ๒.การรักษาความ สงบภายใน	สำนักปลัด	
๔	ยุทธศาสตร์การพัฒนาด้านโครงสร้าง พื้นฐาน	๑.การเศรษฐกิจ	๑.อุตสาหกรรม และการโยธา ๒.งานเคหะและ ชุมชน	กองช่าง	
๕	ยุทธศาสตร์การพัฒนาด้านการ เสริมสร้างสันติสุขอย่างยั่งยืน	๑.บริหารทั่วไป ๒.การบริการชุมชนและ สังคม	๑.รักษาความสงบ ภายใน ๒.สร้างความ เข้มแข็งของชุมชน	สำนักปลัด	
รวม					

หมายเหตุ : ๑. ยุทธศาสตร์ ให้ลงยุทธศาสตร์ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ๑ ยุทธศาสตร์ อาจจะมีหลายด้าน หลาย
แผนงาน

ก็ได้ และหน่วยงานรับผิดชอบหลัก/หน่วยงานสนับสนุน มีหลายหน่วยงานตามความเป็นจริงได้

๒. ด้าน ให้ลงด้าน ตามรูปแบบและรายการจำแนกประเภทรายรับ-รายจ่าย งบประมาณรายจ่ายประจำปี
ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เช่น ด้านบริหารทั่วไป ด้านบริการชุมชนและสังคม เป็นต้น
๓. แผนงาน ให้ลงแผนงานตามรูปแบบและรายการจำแนกประเภทรายรับ-รายจ่าย งบประมาณรายจ่าย
ประจำปีขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เช่น แผนงานการศึกษา แผนงานสาธารณสุข แผนงานสังคม
สงเคราะห์ เป็นต้น

ส่วนที่ ๕

การติดตามและประเมินผล

๑. การติดตามและประเมินผลยุทธศาสตร์

ในการจัดทำแผนพัฒนาท้องถิ่นนั้น จะต้องมีการติดตามและประเมินผลแผนพัฒนา โดยจะต้องติดตามและประเมินยุทธศาสตร์ ตามระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยการจัดทำแผนขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๘ หมวด ๖ ข้อ ๒๙ และระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยการจัดทำแผนขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๙ ข้อ ๑๓ ๒. ตามระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยการจัดทำแผนขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๙ ข้อ ๑๓ และในการประเมินแผนนั้น จะต้อง ดำเนินการประเมินคุณภาพของแผนยุทธศาสตร์การพัฒนามตามแนวทางการติดตามและประเมินผลยุทธศาสตร์เพื่อสอดคล้องแผนพัฒนาท้องถิ่นสี่ปีขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น แจ้งตามหนังสือกระทรวงมหาดไทย ที่ มท ๐๘๑๐.๒/ว ๕๗๙ ลงวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๕๙ เรื่อง แนวทางและหลักเกณฑ์การจัดทำและประสานแผนพัฒนาท้องถิ่นสี่ปี (พ.ศ. ๒๕๖๑ – ๒๕๖๔) ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ตามระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยการจัดทำแผนขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๙

๒. การติดตามและประเมินผลโครงการ

ในการจัดทำแผนพัฒนาท้องถิ่นนั้น จะต้องมีการติดตามและประเมินผลแผนพัฒนา โดยจะต้องติดตามและประเมินยุทธศาสตร์ ตามระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยการจัดทำแผนขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๘ หมวด ๖ ข้อ ๒๙ และระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยการจัดทำแผนขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๙ ข้อ ๑๓ ๒. ตามระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยการจัดทำแผนขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๙ ข้อ ๑๓ และในการประเมินแผนนั้น จะต้อง ดำเนินการประเมินคุณภาพของแผนยุทธศาสตร์การพัฒนามตามแนวทางการติดตามและประเมินผลยุทธศาสตร์เพื่อสอดคล้องแผนพัฒนาท้องถิ่นสี่ปีขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น แจ้งตามหนังสือกระทรวงมหาดไทย ที่ มท ๐๘๑๐.๒/ว ๕๗๙ ลงวันที่ ๑๐ ตุลาคม ๒๕๕๙ เรื่อง แนวทางและหลักเกณฑ์การจัดทำและประสานแผนพัฒนาท้องถิ่นสี่ปี (พ.ศ. ๒๕๖๑ – ๒๕๖๔) ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ตามระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยการจัดทำแผนขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๙

๓. สรุปผลการพัฒนาท้องถิ่นในภาพรวม

๓.๑ การวัดผลในเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ

(๑) การวัดผลในเชิงปริมาณ

ตามที่เทศบาลได้ดำเนินการจัดทำแผนพัฒนาขึ้นมาเพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการพัฒนาเทศบาล ให้บรรลุเป้าหมายที่วางไว้ เกิดประสิทธิภาพประสิทธิผลสูงสุดในการแก้ไขปัญหาให้กับประชาชน ในการจัดทำแผนพัฒนานั้นจะต้องมีการติดตามและประเมินแผนพัฒนา ตามระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยการจัดทำแผนขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๘ หมวด ๖ ข้อ ๒๙ และระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยการจัดทำแผนขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๙ ข้อ ๑๓

โดยคณะกรรมการติดตามและประเมินแผนพัฒนาเป็นผู้ดำเนินการติดตามและประเมินผลแผนพัฒนา ซึ่งคณะกรรมการจะต้องดำเนินการกำหนดแนวทาง วิธีการในการติดตามและประเมินผลแผนพัฒนา ดำเนินการติดตามและประเมินผลแผนพัฒนา รายงานผลและเสนอความเห็นซึ่งได้จากการติดตามและประเมินผลแผนพัฒนาต่อผู้บริหารท้องถิ่น เพื่อให้ผู้บริหารท้องถิ่น เสนอต่อสภาท้องถิ่น และคณะกรรมการพัฒนาท้องถิ่น พร้อมทั้งประกาศผลการติดตามและประเมินผลแผนพัฒนาให้ประชาชนในท้องถิ่นทราบในที่เปิดเผยภายในสิบห้าวันนับแต่วันรายงานผลและเสนอความเห็นดังกล่าวและต้องปิดประกาศไว้เป็นระยะเวลาไม่น้อยกว่าสามสิบวันโดยอย่างน้อยปีละสองครั้งภายในเดือนเมษายนและภายในเดือนตุลาคมของทุกปี

โดยเครื่องมือที่ใช้ในการติดตามและประเมินผลในเชิงปริมาณ มีดังนี้

แบบที่ ๑ การกำกับกำกับการจัดทำแผนยุทธศาสตร์ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

แบบที่ ๒ แบบติดตามผลการดำเนินงานขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

แบบที่ ๓/๑ แบบประเมินผลการดำเนินงานตามแผนยุทธศาสตร์

แบบประเมินคุณภาพของแผนพัฒนา

(แจ้งตามหนังสือกระทรวงมหาดไทย ที่ มท ๐๘๑๐.๒/ว ๐๗๐๓ ลงวันที่ ๒

กุมภาพันธ์ ๒๕๕๘ เรื่อง แนวทางและหลักเกณฑ์การจัดทำและประสานแผนสามปีขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ข้อ ๗ การวัดคุณภาพของแผนพัฒนาท้องถิ่น ตามนัยหนังสือกระทรวงมหาดไทย ด่วนที่สุด ที่ มท ๐๘๑๐.๒/ว ๔๘๓๐ ลงวันที่ ๒๒ พฤศจิกายน ๒๕๕๖ ให้แล้วเสร็จภายใน ๑๕ วัน นับแต่วันประกาศใช้แผนพัฒนาท้องถิ่น)

การติดตามและประเมินผลด้วยระบบ e-plan (www.dla.go.th)

(๒) การวัดผลในเชิงคุณภาพ

การจัดผลเชิงคุณภาพ เทศบาลใช้การสำรวจความพึงพอใจในการวัดผลเชิงคุณภาพโดยภาพรวม โดยได้มีการประเมินความพึงพอใจ ซึ่งการประเมินความพึงพอใจทำให้ทราบถึงผลเชิงคุณภาพในการดำเนินงานของเทศบาลในภาพรวม

โดยเครื่องมือที่ใช้ในการประเมินความพึงพอใจ มีดังนี้

แบบที่ ๓/๒ แบบประเมินความพึงพอใจต่อผลการดำเนินงานขององค์การบริหารส่วนตำบล

แบบที่ ๓/๓ แบบประเมินความพึงพอใจของประชาชนที่มีต่อการให้บริการ

๔. ข้อเสนอแนะในการจัดทำแผนพัฒนาท้องถิ่นในอนาคต

๔.๑ ผลกระทบนำไปสู่ออนาคต

๑. เกิดการพัฒนาพัฒนาที่ล่าช้า เพราะการดำเนินงานต่างๆ ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นต้องผ่านกระบวนการหลายขั้นตอน สลับซับซ้อน
๒. ประชาชนอาจเกิดความเบื่อหน่ายกับกระบวนการจัดทำแผนที่มีความยุ่งยากมากขึ้น
๓. ปัญหาอาจไม่ได้รับการแก้ไขอย่างตรงจุดเพราะข้อจำกัดของระเบียบกฎหมายที่ทำให้ยากและบางเรื่องอาจทำไม่ได้

๔.๒ ข้อสังเกต ข้อเสนอแนะ ผลจากการพัฒนา

- ๑) การจัดทำแผนพัฒนาท้องถิ่นสี่ปีควรพิจารณาใช้แผนยุทธศาสตร์การพัฒนามาเป็นกรอบในการจัดทำแผนพัฒนาท้องถิ่นสี่ปีและให้มีความสอดคล้องกัน
- ๒) การจัดทำแผนพัฒนาท้องถิ่นสี่ปีควรพิจารณางบประมาณและคำนึงถึงสถานะการคลังในการพิจารณาโครงการ/กิจกรรม ที่จะบรรจุในแผนพัฒนาท้องถิ่นสี่ปี
- ๓) ควรเร่งรัดให้มีการดำเนินโครงการ/กิจกรรม ที่ตั้งในเทศบัญญัติงบประมาณรายจ่ายให้สามารถดำเนินการได้ในปีงบประมาณนั้น
- ๔) องค์การบริหารส่วนตำบลควรพิจารณาตั้งงบประมาณให้เพียงพอและเหมาะสมกับกับภารกิจแต่ละด้านที่จะต้องดำเนินการ ซึ่งจะช่วยลดปัญหาในการโอนเพิ่ม โอนลด โอนตั้งจ่ายรายการใหม่

ประกาศองค์การบริหารส่วนตำบลบุละบูโย
เรื่อง ประกาศใช้แผนพัฒนาท้องถิ่นสี่ปี (พ.ศ.๒๕๖๑-๒๕๖๔)
องค์การบริหารส่วนตำบลบุละบูโย

ด้วยองค์การบริหารส่วนตำบลบุละบูโย ได้จัดทำแผนพัฒนาท้องถิ่น ๔ ปี (พ.ศ.๒๕๖๑-๒๕๖๔) โดยผ่านการพิจารณาจากคณะกรรมการพัฒนาองค์การบริหารส่วนตำบลบุละบูโย และสภาองค์การบริหารส่วนตำบลบุละบูโย ได้มีมติเห็นชอบในการประชุมสภาองค์การบริหารส่วนตำบลบุละบูโย สมัยสามัญประจำปี ๒๕๕๙ ครั้งที่ ๔/๒๕๕๙ ครั้งที่ ๑ เมื่อวันที่ ๑๖ เดือน พฤศจิกายน พ.ศ.๒๕๕๙ นั้น

ดังนั้น อาศัยอำนาจตามความในข้อ ๑๗ (๔) แห่งระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยการจัดทำแผนพัฒนาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ.๒๕๔๘ แก้ไขเพิ่มเติมฉบับที่ ๒ พ.ศ.๒๕๕๙ จึงประกาศใช้แผนพัฒนาท้องถิ่นสี่ปี (พ.ศ.๒๕๖๑-๒๕๖๕) ขององค์การบริหารส่วนตำบลบุละบูโย

ประกาศ ณ วันที่ ๒๕ เดือน พฤศจิกายน พ.ศ.๒๕๕๙

(นายมานะ ทยีสามะ)

นายกองค์การบริหารส่วนตำบลบุละบูโย